SONALI DEV
O iubire neaşteptată

A Bollywood Affair
Sonali Dev
Copyright © 2014 Sonali Dev

Lira şi Cărţi romantice sunt mărci înregistrate ale
Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, Bucureşti, România
tel.: 031 425 16 19; 0752 101 777
e-mail: comenzi@litera.ro
Ne puteţi vizita pe
www.litera.ro/lirabooks.ro
O iubire neaşteptată
Sonali Dev
Copyright © 2016 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate
Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Adriana Marcu
Corector: Emilia Achim
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea
Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României DEV, SONALI
O iubire neaşteptată / Sonali Dev; trad.: Graal Soft - Bucureşti: Litera, 2016
ISBN 978-606-33-1009-6
I. Soft, Graal (trad.)
821.111(73)-31—135. 1

SONALI DEV
O iubire neaşteptată
Mttadarsdfin“mbaen*1«ză aela Sofonea/Graal Soft

Mamei şi tatei, pentru că au trăit fericiţi
până la adânci bătrâneţi

prolog

O mare de altare nupţiale se întindea peste nisipurile deşertului, dispărând la orizont. Sute de copii înveşmântaţi în roşu şi auriu stăteau împrăştiaţi ca nişte confetti în jurul rugurilor, gata să-şi scandeze jurămintele. Ceremonia nupţială din ziua de Akha Teej era în toi, sub soarele arzător din Rajasthan. Lata supraveghea scena de pe margine. Socrul ei trăsese o mulţime de sfori pentru a obţine colţul acela râvnit, unde ar fi trebuit să fie relativ linişte. Doar că nu era; mireasa bucălată a fiului ei ţipa atât de tare, încât Lata nu se putea hotărî dacă s-o plesnească sau să o ia în braţe. Ce fetiţă plângea în halul acela? Ca şi când ar fi avut dreptul de a se face auzită?
Fiul mai mare al Latei, mirele în vârstă de doisprezece ani, aruncă o privire dezinteresată spre tărăboiul făcut de viitoarea lui soţie înainte de a o lua din loc pentru a explora festivităţile. Mezinul se frământa neliniştit lângă Lata. Chiar dacă era ascuns de pliurile sariului mamei sale, albeaţa lui neobişnuită îl făcea să sară în ochi ca o rază în marea de chipuri ciocolatii şi cu părul negru ca pana corbului. Spre deosebire de fratele său mai mare, nu-şi putea desprinde privirea de la mireasa înlăcrimată.
In cele din urmă, nemaiputând să se abţină, întinse mâna şi o atinse consolator pe capul acoperit. Fetiţa se întoarse brusc, iar ochii ei copilăroşi şi umezi se făcură atât de mari de speranţă, încât Lata simţi că i se strânge inima în piept. Vălul de mireasă tivit cu auriu îi alunecă de pe căpşor, dând la iveală un vârtej de bucle de abanos, strânse cu de-a sila în cozi. Băiatul îi trase vălul la loc, dar, înainte de a apuca să termine, fata se întinse spre el, cuprinzându-şi proaspătul aliat de parcă ar fi fost un copac într-o furtună de nisip, şi reîncepu să se vaite mai

abitir. Din ochii imenşi, conturaţi cu kohl, se revărsa un noian de lacrimi, iar degetele ei rotofeie îl strângeau cu putere, lăsându-i urme pe braţ. Cel care avea să-i devină în scurt timp cumnat tresări, dar nu se retrase.
- Pui de lele!
Socrul Latei, care tocmai încheiase negocierile matri-moniale, îi aruncă băiatului o căutătură cruntă pe sub sprâncenele stufoase.
Lata dădu fuga să-l protejeze de ceea ce urma, insa nu ajunse la timp. Cu trăsăturile schimonosite de furie, bătrânul ridică braţul şi îl pocni pe băiat peste cap cu atâta forţă că se poticni, cât pe-aci să cadă. Îşi recăpătă echilibrul doar pentru că micuţa mireasă îl înşfăcase cu toată puterea de care era în stare.
- Ia mâinile de pe ea! Bunicul băiatului o împinse pe fată deoparte. Ia-l de aici, şuieră el către Lata, cu stropii de salivă picurându-i ca veninul din mustaţa răsucită. Nu are decât zece ani şi deja pune labele pe nevasta fratelui său. Lepădătură albă! ..... , . ,

Furia se aprinse în auriul din ochii băiatului. Lata 11 strânse la pântec, apăsându-i urechea cu palma, iar el se agăţă de sariul alb de văduvă, străduindu-se din răsputeri să-şi înghită lacrimile. Fata îi urmărea cu privirea in timp ce bătrânul o trăgea după el. Pieptul îi tresălta sub suspine, dar nu mai ţipa.

- De ce plânge mireasa lui Bhai, Ammaji? şopti băiatul lipit de pântecul Latei, într-o limbă hindi atât de curată, că nimeni nu ar fi ştiut că nu o vorbea decât de
câţiva ani. . ,

Lata îl sărută pe capul moale şi auriu, bra singurul răspuns pe care avea să i-l dea. Nu-i putea spune că plân- gea din pricină că se născuse fată, menită de la naştere să fie legată de mâini şi de picioare, condamnată să nu fie nicicând liberă. Din păcate, biata prostuţă devenise conştientă foarte devreme de propria soartă şi părea să creadă că avea posibilitatea să schimbe lucrurile.

capitolul 1

Tot ce-şi dorise vreodată Mili era să fie o nevastă bună, o adevărată zeiţă domestică. Genul de nevastă după care soţul tânjea toată ziua. Genul de nevastă la care dădea fuga în fiecare seară deoarece îi amenajase un cămin atât de primitor, că până şi locuinţele somptuoase din serialele TV păreau machete de plastic prin comparaţie. O casă plină de dragoste, de râsete şi de aroma mâncărurilor perfect asezonate, pe care ea avea să le servească în vase impecabile din oţel inoxidabil, îmbrăcată în haine simple, dar elegante, făcând conversaţie cu umor şi inteligenţă. Căci atunci când îşi punea în cap, chiar putea să se îmbrace la patru ace. Cât despre opiniile ei inteligente? Ei bine, ştia când să le exprime, indiferent ce spunea bunica ei.

Profesorul Tiwari o descrisese drept „extraordinar de perspicace" în scrisoarea sa de recomandare. Ii era recunoscător pentru că o convinsese să-şi continue studiile. în definitiv, şi Mahatma Gandhi spusese că o femeie educată este o soţie şi o mamă mai bună. Aşa că, iat-o, însoţită de binecuvântarea profesorului ei şi a lui Gandhiji, topindu-se pe trotuarul pârjolit de soare din faţa Consulatului American din Mumbai, de unde urma să-şi ia viza de studii.

Ar fi dat orice dacă, măcar câteva clipe, nu i-ar mai fi curs nasul. Dintotdeauna, acesta era semnul care o avertiza că urma să plângă, în caz că era prea proastă să nu-şi dea seama că în câteva clipe avea să lăcrimeze. îşi şterse vârful nasului cu eşarfa care îi acoperea umerii, parte din costumul ei salwar preferat, de culoare roz, şi privi ţintă la cele două cupluri care pălăvrăgeau de zor. Pur şi simplu nu avea să-şi îngăduie să plângă în acea zi.

Ce dacă era făcută sendviş între două cupluri de tineri căsătoriţi care întruchipau fericirea absolută?

Ce dacă soarele îi găurea capul? Ce dacă vinovăţia îi săgeta pântecul de parcă ar fi împuns-o cu coarne de taur? Totul mersese perfect până atunci, semn că se îndrepta în direcţia bună. Nu-i aşa?
Se trezise la trei în dimineaţa aceea şi luase trenul rapid de la 3.30 din Borivali până la gara Charni Road, pentru a ajunge la consulat înainte de cinci. Fusese şocată să vadă că pe trotuarul din faţa porţilor înalte se înghesuiau deja în jur de cincizeci de oameni, dar coada se lungise într-un ritm alarmant, astfel că acum câteva sute de doritori de viză se înşiruiau în urma ei. Şi asta era ceea ce conta. Bunica ei îi spusese mereu: „Uită-te la cei de sub tine, nu la cei de deasupra ta.“
Se întoarse către cuplul din spate. Tânăra chicotea la vreo glumă de-a soţului ei, care părea în culmea încântării că reuşise s-o amuze. Mili scoase o batistă din sacul ei croşetat şi îşi acoperi iute nasul cu ea. O, nu încăpea nici o îndoială că erau proaspăt căsătoriţi. Henna de pe mâinile femeilor şi brăţările care le zăngăneau pe braţe, de la încheieturi până la coate, erau un indiciu, ca şi felul în care soţiile fluturau din gene când ridicau privirea spre soţii lor şi toate acele mici atingeri şovăielnice. Mili îşi înghiţi un suspin gigantic. Priveliştea spiralelor de henna şi lumina soarelui care sclipea în brăţările de sticlă îi sfâşia inima de alean. Ii trecu prin minte să nu-şi mai sufle atâta nasul şi să se lase în voia lacrimilor.
Nici măcar tot aleanul din lume nu avea să-i aducă acele mâini pictate cu henna sau brăţările de mireasă. Ii trecuse vremea pentru asta. Cu două decenii în urmă, când nu avea decât patru ani. Şi nu mai ţinea minte nimic. Absolut nimic.
Suflă în batistă atât de tare, că ambele mirese tresăriră.
- Eşti bine? întrebă Mireasa Numărul Unu, pe un ton dulce, nepotrivit cu repulsia care i se citea pe chip.
-Nu arăţi prea bine, adăugă Mireasa Numărul Doi, nelăsându-se mai prejos.
Ambii soţi radiau văzând bunătatea infinită pe care o arătau tovarăşele lor de viaţă.

- Sunt bine, bolborosi Mili prin batistă. Cred că mă prinde răceala.
Cele două cupluri făcură iute un pas înapoi. O răceală le-ar fi dezumflat fericirea de tineri însuraţei. Bun. Se săturase de toată pălăvrăgeala aceea pe

deasupra capului ei. Faptul că nu avea decât un metru şi cincizeci şi doi de centimetri nu o făcea invizibilă.
Cei patru schimbară priviri cu subînţeles. Cei din spatele ei îi aruncară un zâmbet rugător, sugerându-i că şi-ar fi dorit să se apropie de noii lor prieteni. Cuplul din faţă studia cu mare interes maşinile care treceau în viteză. Nu aveau de gând să-şi cedeze locul la coadă. Vechea Mili s-ar fi dat din cale fără să stea pe gânduri, dar noua Mili, cea care îşi vânduse bijuteriile primite ca zestre pentru a putea merge în America, trebuia să înveţe să-şi apere poziţia.
„Există o diferenţă între bunăvoinţă şi prostie, şi până şi Dumnezeu o ştie“, nu înceta să-i repete bunica ei. O terminase cu prostia, cu adevărat, dar ura să se simtă rea şi meschină. Era cât pe-aci să renunţe la luptă şi la locul ei de la coadă când un bărbat în uniformă kaki se îndreptă spre ea.
-Ce număr? întrebă el nerăbdător.
Mili făcu un pas înapoi, încercând să nu se uite la el cu ceea ce bunica ei numea privirea de copil idiot. Toţi cei care purtau uniformă o îngrozeau.
-F-l? H-l? Bărbatul îi atinse cu bastonul hârtiile pe care le strângea la piept, ceea ce nu făcu decât să-i sporească teama de autorităţi. Qy hoy, bombăni el iritat când nu primi răspuns. Trecând la hindi, o întrebă: Pentru ce tip de viză vrei să depui cerere, copilă?
Becul din mintea lui Mili se aprinse.
-F-l. Viză de student, vă rog, spuse ea, încântată să audă la Mumbai accentul familiar al statului în care se născuse.
Chipul lui se înmuie.
- Eşti din Rajasthan, văd. Zâmbetul îl făcea să nu mai pară deloc intimidant, amintindu-i de uncheşii blânzi din satul ei. O prinse de mână. Pe aici. Vino!

12
Sonali Dev
O trase spre o coadă mult mai scurtă, care trecea deja prin porţile de fier forjat. Şi, pe nepusă masă, Mili se trezi în uriaşa sală de aşteptare a consulatului american.
In sala de un alb imaculat, curată ca o farmacie, era atât de frig că trebui să-şi frece braţele pentru a îndepărta senzaţia de piele de găină. Dar aerul răcoros o împrospăta, făcând-o să se simtă strălucitoare şi elegantă, precum cuplul stilat de pe afişul de la Bollywood pe care îl vedea prin ferestrele sclipitoare.
îşi netezi părul. îl strânsese într-o coadă, apoi îl îm-pletise pentru a arăta cuviincios. Astăzi trebuia să fie o zi prielnică, căci buclele ei enervante, absolut îndărătnice, se hotărâseră să stea acolo unde le pusese. Păr de drac,

aşa îi spunea bunica ei. Naani o punea pe Mili să-i maseze braţele cu ulei de susan în fiecare dimineaţă după ce îi pieptăna părul înainte de şcoală. „O să mă omoare părul ăsta al tău. E ca şi cum cineva ar fi deşirat un covor şi ţi-a pus firele învârtejite pe cap, doar ca să mă tortureze pe mine.“
Draga de Naani. Mili avea să-i ducă dorul. îşi împreună palmele, aruncă o privire rugătoare spre tavan şi îşi ceru iertare. „îmi pare rău, Naani! Ştii că nu aş face niciodată asta dacă aş avea altă cale.“

- Doamnă Rathod? Agentul consular ridică o sprân-ceană blondă când Mili se apropie de fereastra ghişeu- lui. Formularul pe care îl completase cu o seară în urmă, ascunsă în baia verişoarei ei, stătea pe tejgheaua laminată. Aici scrie că aveţi douăzeci şi patru de ani?

Mili era obişnuită cu privirea aceea neîncrezătoare când îşi spunea vârsta. Majoritatea oamenilor nu i-ar fi dat mai mult de şaisprezece ani.

- Da. Aşa este, domnule, rosti ea într-o engleză impre-sionantă, după cum o lăuda profesorul Tiwari. Drumul de zece kilometri cu bicicleta de acasă până la Liceul Englez Sf. Tereza, pentru fete, meritase fiecare apăsare pe pedală.
- Scrie şi că sunteţi căsătorită.

Ochii lui albaştri fură traversaţi de o undă de simpatie, exact la fel cum se întâmpla cu privirea lui Naani

când îi oferea dulciuri fiicei vecinilor, care era ţintuită în scaunul cu rotile, iar Mili ştiu că observase data nun- ţii. Un alt lucru cu care era obişnuită. Oamenii de la oraş o priveau întotdeauna în felul acesta când aflau câţi ani avusese în ziua căsătoriei.
îşi atinse mangalsutra - mărgelele negre de la gât ar fi trebuit să o scutească de această întrebare - şi încuviinţă din cap.

- Da. Da, sunt căsătorită.

-Ce domeniu studiaţi? întrebă el, deşi informaţia exista în formular.

- Fac un curs de opt luni de sociologie aplicată, studii în domeniul feminismului.
- Aveţi o bursă parţială şi un post de asistent.

Nu era o întrebare, aşa că Mili încuviinţă iarăşi din cap.

- De ce vreţi să mergeţi în America, doamnă Rathod?
- Deoarece America are grijă de femeile sale. Unde altundeva m-aş putea duce să studiez cum se poate îm-bunătăţi viaţa femeilor?

în ochii lui licări un zâmbet, ştergând expresia de milă de dinainte. îşi drese glasul şi o privi pe deasupra ochelarilor.

- Intenţionaţi să vă întoarceţi?

Ea nu-şi desprinse privirea dintr-a lui.
-Mi-am luat un concediu de un an de la Centrul Naţional pentru Femei din Jaipur, unde lucrez. Am un contract cu ei, aşa că trebuie să mă întorc. înghiţind în sec, adăugă: Iar soţul meu este ofiţer în Forţele Aeriene Indiene. Nu-şi poate abandona serviciul timp de încă cincisprezece ani.
Avea vocea calmă. Slavă cerului că exersase în faţa oglinzii!
Funcţionarul o studia. Să o studieze. Nu spusese nici o minciună. Nu avea de ce să se teamă.
Ridică o ştampilă de cauciuc de pe tuşieră şi rosti:
-Succes la şcoală, doamnă Rathod! Ridicaţi-vă viza ile la ghişeul nouă la ora patru după-amiază.

14
Sonali Dev
Poc şi poc. Şi gata - pe aplicaţia ei de viză scria APRO-BAT, cu stacojiul strălucitor care aducea noroc.
- Mulţumesc, spuse ea, abia stăpânindu-şi bucuria în timp ce se îndepărta de la ghişeu. Şi îţi mulţumesc şi ţie, comandant de escadrilă Virat Rathod.
Era prima dată în viaţa ei când cel care îi era soţ de douăzeci de ani o ajutase cu ceva.
capitolul 2
Pentru asta trăia Samir. Să se îmbete pulbere cu fratele său era un lucru care îi aducea atâta alinare, că nu se putea gândi la nici o altă situaţie în care să se simtă bine în propria piele. Sorbind din paharul de Macallan, cercetă mulţimea împrăştiată între bar şi ringul de dans transparent, suspendat deasupra piscinei. Ar fi preferat să se afle cu fratele său, într-o cârciumă din oraş, dar când soţia uneia dintre cele mai mari vedete de la Bolly- wood te invita la petrecerea-„surpriză“ prin care soţul ei îşi sărbătorea cea de-a patruzecea aniversare, n-o puteai refuza. Şi te purtai ca şi când nu ţi-ai fi dorit nimic mai mult decât să fii acolo. Mai ales când aveai nevoie ca sărbătoritul să joace în următorul tău film.
Vestea bună era că episoadele enervante se încheia- seră. Stripteuza sărise din tort, fântâna de şampanie se scursese în cascade prin jgheaburile de cristal şi fusese consumată printre toasturi, lacrimi şi bliţurile aparatelor de fotografiat. Acum, narghilelele din sticlă mată bolboroseau lângă mese, iar mirosul de tutun cu aromă de măr se amesteca cu izurile de marijuana şi trabuc. Lui Samir chiar îi plăcea această parte relativ liniştită a serii, când toţi erau prea drogaţi ca să le mai pese cum arătau sau cât de citabil era ceea ce le ieşea pe gură. în plus, combinaţia dintre piscina care scânteia cu irizări de safir sub ringul de dans din sticlă şi bolta acoperită cu stele era

splendidă. în plus, fratele lui se afla acolo, astfel că se puteau bucura împreună de atmosferă. Mai

luă o gură din băutură, se lăsă pe canapeaua joasă şi scoase un oftat profund.
Virat îşi dădu capul pe spate şi râse.
- Ticălosule, oftezi. Eşti aşa un fătălău, Chintu!
- Taci, Bhai. A fost un suspin bărbătesc.
- In genul „poşetelor bărbăteşti11 pe care le porţi? Virat arătă cu paharul de rom indian Old-Monk spre geanta tip poştaş, de la Louis Vuitton, sprijinită de o pernă de mătase lângă Samir.
Samir ridică din umeri. Cum fusese desemnat am-basador al mărcii Louis Vuitton, era exclus să poarte altceva. Era singurul contract de modeling pe care îl mai avea. Primea o grămadă de bani şi îi plăcea aerul rustic al campaniei. Adevărul era că nu-i plăcuse niciodată să fie model. Era o activitate prea statică. Dar, mulţumită genelor sale pe jumătate americane şi pielii albe care îi transformaseră copilăria într-un iad, proiectele îi picaseră în poală mult prea uşor ca să le refuze, căci obsesia postcolonială a Indiei pentru pielea albă nu se diminuase odată cu trecerea timpului. Iar modelingul îl condusese spre cinematografie, aşa că nu putea să-i poarte pică. Chiar şi după zece ani, realizarea unui film îi dădea cea mai bună erecţie.
Virat clătină din cap, ca şi când Samir ar fi fost o cauză pierdută.
-Serios, bei porcăria aia fiţoasă, îţi aranjezi garderoba pe culori şi chiar ştii cum se cheamă chestiile alea pe care le porţi. Nu te-am învăţat nimic?
De fapt, Virat îi învăţase pe Samir tot ce ştia. Fratele său nu era decât cu doi ani mai mare, dar îi fusese ca un tată, căci părintele lor avusese neruşinarea de a muri înainte ca vreunul din ei să-l cunoască. Ticălosul!
-Ai încercat, Bhai. Dar cine poate fi ca tine? Samir ridică paharul spre fratele său. Eşti, la urma urmelor, „Distrugătorul11.
Spuseseră acel ultim cuvânt împreună, îngroşându-şi vocile, aşa cum făceau în copilărie.
Sfânta treime, îi numise mama lor - creatorul, păs-trătorul şi distrugătorul. Mama era creatorul, desigur.

Băieţii se luptaseră pentru titlul de distrugător. Virat se înscrisese la Academia Naţională de Apărare la şaisprezece ani şi devenise pilot de

avioane de luptă în Forţele Aeriene Indiene, iar Samir scria şi regiza filme la Bollywood. Nu mai încăpea îndoială cine era „Distrugătorul".
-Pentru voi sfârşitul serii pare să fie încă departe, băieţi.
Rima, soţia lui Virat, se întorsese după cea de-a treia vizită la toaletă din seara aceea.
Fraţii se ridicară clătinându-se uşor şi se luară de braţ pentru a se echilibra.
- Eşti obosită? Trebuie să plecăm?
Faţa aspră a lui Virat se înmuie când îşi masă blând soţia pe umăr. Pântecul începea să i se rotunjească abia vi-zibil, iar trăsăturile ei ascuţite se mai neteziseră, dar în rest rămăsese la fel de zveltă şi de graţioasă ca întotdeauna.
Rima îşi trecu degetele prin părul soţului ei. Momen-tele acelea de tandreţe îl făceau pe Samir să se simtă ca o corabie fără cârmă, fără nici un petic de pământ la orizont. Nu că ar fi căutat ceea ce aveau ei. Neha era plecată la o filmare, ceea ce nu-l deranja: timpul petrecut cu familia i se părea prea preţios ca să-l împartă cu prietena lui.
Rima se întoarse spre Samir, se ridică pe vârful dege-telor şi îi ciufuli părul. Chiar dacă Virat îl numea încă Chintu, care însemna „micuţ" în hindi, Samir, la 1,85, era mai înalt decât fratele său cu mai bine de cincisprezece centimetri.
-Nu trebuie să plecăm. Rima le aruncă unul din zâmbetele ei angelice. Dar eu, una, sunt obosită, aşa că voi merge acasă. Sper doar să vă mai funcţioneze ficatul şi mâine.
-Nu fi ridicolă! Te ducem acasă. Petrecerea e pe ducă, oricum.
Samir întinse mâna după jacheta pe care o aruncase pe canapea.
- Da, nu rămânem aici fără tine, iubito, spuse Virat.

îşi luă soţia pe după umeri şi începu să fredoneze, complet afon, I Don’t Want to Live Without You. în mod normal pe Samir nu l-ar fi deranjat dacă cineva masacra piesa trupei Foreigner, dar la o masă din apropiere mai stăteau câţiva ziarişti, iar gândul că momentul intim al lui Virat şi al Rimei ar fi fost luat în batjocură intr-un articol sarcastic îl scotea din sărite.
Inspirată ca întotdeauna, Rima îi mângâie buzele lui Virat cu degetul mare, reducându-l la tăcere. Mulţumirile pe care Samir i le adresă tacit îi aduseră un nou zâmbet angelic în schimb.
-Nu. Continuaţi, băieţi! Voi trimite şoferul să vă ia. îşi împunse soţul în piept cu un deget şi îi aruncă lui Samir o privire plină de subînţeles. Samir, nu urcă la volan în balul ăsta, clar?
- Da, doamnă, spuseră fraţii la unison.

Samir observă afecţiunea cu care Virat îşi privea soţia în timp ce se îndrepta spre ieşire.

- Eu sunt fătălău, Bhai? Ar trebui să vezi cum te uiţi la ea.
- Un bărbat adevărat nu se teme de iubire, Chintu.

O replică din cel mai mare succes bollywoodian al lui Samir. Virat o rostise imitând aproape perfect tonul baritonal şi teatral al eroului.

- Da, sigur.

Samir râse şi dădu restul paharului de scotch pe gât.

- Dar nu-i aşa că este pur şi simplu cea mai frumoasă femeie din lume?

-Fără îndoială, iar bărbat mai norocos ca tine nu cred că există.

- într-adevăr, zise Virat golindu-şi la rândul lui paharul.

Un chelner le aduse prompt două pahare pline. Samir îi făcu semn că erau ultimele pe seara aceea.

-Nu o merit, dar o iubesc al naibii de mult. Virat ridică o mână când Samir încercă să-l întrerupă. Nu, nu e aşa. Sunt un mincinos nenorocit, Chintu. Ştii că aşa e.

-Nu, nu eşti. Ce te-a apucat, Bhai?

18

Sonali Dev

Samir îşi ridică băutura, dar ceva din expresia lui Virat îl făcu să o pună jos.

- Nu crezi că soţia mea trebuie să ştie că am mai fost căsătorit o dată?

Serios, ce îl apucase? Trecuseră douăzeci de ani de când mama lor îi trezise şi plecase împreună cu ei din sat în mijlocul nopţii. Nici unul dintre ei nu mai adusese vorba despre căsătoria abominabilă în care bunicul lor îl vârâse pe Bhai cu forţa. Era uşor să uite că mâna bătrânului nu lăsase urme doar pe spinarea lui Samir.

Samir îşi privi încruntat fratele.

-Nu ai fost căsătorit. Aceea nu a fost o căsătorie. Aveai doisprezece ani, Bhai. In caz că ai uitat, căsătoria minorilor este ilegală în India. Iar dacă asta nu e destul, Ammaji a anulat-o cu multă vreme în urmă.

Virat îşi scoase portofelul din buzunar. Pielea era umflată, iar cusăturile întinse. La câte prostii îndesase acolo, cum mai putea găsi ce căuta? Portofelul lui Samir era, ca şi ţinuta lui, impecabil. Două cârduri de credit, permisul de conducere, o poză alb-negru cu el, strecurat între Virat şi Ammaji, la un târg din sat înainte să se mute la oraş, şi un teanc de bancnote.

După câteva momente de bâjbâială, Virat trase afară o bucată împăturită de hârtie şi i-o dădu fratelui său. Era o scrisoare în hindi.

- Citeşte-o!

Virat îi făcu semn chelnerului să mai aducă de băut. Samir îi surprinse privirea şi îi dădu de înţeles să boteze băutura înainte de a începe să citească.

Dragă domnule Virat-ji,

Namaste.

Aceasta este prima scrisoare pe care ţi-o scriu direct. Sper că îmi vei ierta îndrăzneala. Deşi nu am mai co-municat niciodată cu dumneata, după cum se cade în marea noastră cultură, am păstrat permanent legătura cu bunicii dumitale cât au fost în viaţă - odihneas- că-le zeii sufletele. Bunicul dumitale a fost un bărbat neclintit. După cum probabil te-au informat, aşa cum

ar trebui să o facă orice noră bună, am avut grijă de ei de-a lungul celor douăzeci de ani de când suntem căsătoriţi. întregul sat e martor că sunt cea mai bună noră din întregul Balpur.

Deşi consider că datoria mea cea mai smerită este să am grijă de familia dumitale - familia noastră -, cred că e timpul să îmi dai ocazia de a avea grijă şi de dumneata. Am absolvit recent Facultatea de Sociologie, iar bunica m-a pregătit să fiu nevasta perfectă pentru un ofiţer. Ştiu că atunci când vei veni după mine, nu vei fi dezamăgit. Mulţi oameni din Balpur mă consideră destul de frumoasă, dar eu nu spun niciodată asta, căci am fost învăţată să fiu modestă.

In fiecare zi din ultimii cinci ani, bunicul dumitale i-a promis bunicii mele că vei veni şi mă vei duce acasă. An de an am aşteptat răbdători. Acum că bunicul dumitale nu mai este, nu ştiu ce am de făcut. Dacă eşti bărbatul cu care se lăuda el, înseamnă că aşteptarea mea va lua sfârşit. După cum ştii, bunica mea, care m-a crescut cât mai bine cu putinţă, este singurul sprijin care mi-a mai rămas, iar acum riscă să se îmbolnăvească de grijă.

încă ceva înainte de a-mi lua rămas-bun. M-am ocupat personal de îngrijirea haveli-ului familiei noastre în ultimii trei ani. Casa bătrânească are nevoie de reparaţii mai serioase decât pot eu face singură.

Bunica mea îţi trimite binecuvântarea ei. Mă închin la picioarele tale. Te rog, vino şi ia-ţi mireasa acasă!

Cu preţuire,

Malvika Virat Rathod

Samir ridică privirea. Scrisoarea îi atârna între degete.

- Cred că glumeşti, să fiu al dracului!
Izbucniră amândoi în râs.
- „Mă închin la picioarele tale“?
Abdomenul lui Samir se încorda şi se relaxa ritmic, dar nu-i venea să creadă că râdea. Era o nebunie.

20
Sonali Dev
- „Dar eu nu spun niciodată asta, căci am fost învăţată să fiu modestă." Virat râdea atât de tare, că se înecă rostind cuvintele.
- La dracu', Bhai, ce facem? Ţărăncuţa crede că încă eşti căsătorit cu ea. Cum naiba s-a întâmplat asta?
-Trebuie să fie mâna bunicului, spuse Virat redevenind serios. E clar că ticălosul a minţit-o pe Ammaji că a înaintat petiţia pentru anularea căsătoriei. Probabil că nu a depus niciodată actele. Am vorbit cu un avocat şi, practic, chiar dacă mariajul este ilegal pentru fetele sub optsprezece ani, iar pentru băieţi sub douăzeci şi unu, faptul că locul în care a fost încheiată căsătoria este satul Balpur complică lucrurile. Din pricina legilor Panch ale consiliilor săteşti, tribunalul sătesc decide dacă jurămintele maritale care au fost încheiate sub jurisdicţia sa sunt valide sau nu. Şi se pare că tribunalul Panch. consideră că această căsătorie este legală. Ceea ce înseamnă că eu şi Rima...
Se prăbuşi pe canapea.
- E o porcărie, Bhai. Cum poate să fie legală o căsătorie forţată, încheiată pe când aveai doisprezece ani?
Virat se holba la băutură. Scânteia din privirea lui de obicei încrezătoare se topise de tristeţe.
- Avocatul zice că dacă o putem face pe fată să declare sub semnătură că nu şi-a dat consimţământul pentru căsătorie şi că aceasta nu a fost consumată, actul este considerat nul. Bunicul nostru ar fi putut fi condamnat pentru că a făcut aşa ceva pe când eram minori. Când te gândeşti că l-am fi putut băga la închisoare pe nenorocit!
- La dracu', am ratat ocazia. Samir ridică paharul şi sorbi cu sete. Pentru bătrânul ticălos! Să putrezească în iad!
Virat bău şi el.
-Sunt la ananghie, Chintu. Trebuie să mă ocup de asta înainte să vină copilul pe lume. Nu vreau ca legitimitatea lui sau drepturile Rimei ca soţie a mea să fie puse la îndoială. Dacă în cursul unei misiuni avionul se prăbuşeşte şi nu mă mai întorc niciodată?

21

O iubire neaşteptată
Cuvintele îl izbiră pe Samir în plex. li dispăru brusc toată veselia.
-Taci, Bhai! Te pun în legătură cu avocatul meu. Pes- ton îi mănâncă pe oamenii ăştia cu fulgi cu tot, dacă ne fac necazuri.
Gândul că în scrisoare fusese pomenit cuvântul haveli, casa străbunilor lor, îl făcuse să simtă o împunsătură neplăcută. Proprietatea valora câteva milioane de rupii, cel puţin. Oamenii aceia de la ţară păreau nevinovaţi, dar puteau fi de-a dreptul perfizi.
Nu că ar fi stat pe gânduri înainte de a strivi pe oricine îi ameninţa fratele şi cumnata în vreun fel. Toată perfidia din lume nu ar fi ajutat-o pe fata de la ţară dacă îndrăznea să se pună cu unul din neamul Rathod. Malvika Virat Rathod avea s-o simtă pe pielea ei.
capitolul 3
Mili murea - o moarte lentă şi dureroasă, înecându-se în clăbuci de săpun. Spăla vase de patru ore. Se simţea ca unul dintre personajele acelea cărora nu li se vedea decât vârful capului, în spatele unui munte de oale şi cratiţe, din benzile desenate Chandamama pe care le răsfoia în copilărie. In ultimele trei luni avusese de spălat atâta mizerie, că s-ar fi putut foarte bine transforma ea însăşi în burete de bucătărie. Un războinic aprig în luptă cu tonele de grăsime lipicioasă, rămasă de la prăjeli.
Scoase un polonic din chiuveta plină cu apă şi se răsuci, şfichiuind aerul ca şi când ar fi fost o sabie în mâinile ei acoperite cu mănuşi galbene de cauciuc. în acel moment se trezi holbându-se la şeful ei cu ochi de insectă, ilustrul patron al Panda Kong, singurul restaurant chinezesc din campusul Universităţii Eastern Michigan, unde ea şi Ridhi lucrau patru seri pe săptămână. Bine- i nţeles că îşi făcuse apariţia exact atunci. Mili nu putea (ace niciodată nimic care să aibă o undă de nebunie fără a fi prinsă.

Sonali Dev
Cap-Ţuguiat îşi schimonosi faţa chiar mai mult decât de obicei şi o săgeta cu privirea. încercă să-i zâmbească, de parcă ar fi vrut să-i sugereze că, dacă scuturai tacâmurile bine, le ajutai să capete mai mult lustru, însă el se întoarse câtuşi de puţin amuzat, făcând ca temperatura din bucătăria deja îngheţată să scadă cu încă zece grade. Mili scoase limba spre el şi făcu câteva mişcări de rotatie din umeri ca să se încălzească.
- L-O-L! Colega de cameră a lui Mili, Ridhi, se strecură în bucătărie pe lângă Cap-Ţuguiat, ducând în braţe încă un turn de vase aflat intr-un echilibru precar. Ridhi credea că toate conversaţiile sunt în esenţă un exerciţiu pentru scrierea SMS'Urilor. OMG. I-ai văzut faţa? pufni ea trântind farfuriile în chiuvetă.

-Te referi la mimica exprimându-i disperarea cu care îşi doreşte să răspundă cineva la anunţul de pe uşă, „Căutăm ajutor1, ca să poată scăpa de fata nebună
din India? r
- Du-te de-aici! Cap-Ţuguiat nu te-ar da niciodată afară. S-ar lega cu cătuşe de tine dacă ar putea. Munceşti prea mult. Dacă e ceva, se întreabă cum să dea semnul acela jos ca să te poată face să lucrezi şi mai mult. La mormăitul neîncrezător al prietenei sale, Ridhi zâmbi larg. Fată, cum vrei să ţii ceva secret faţă de mine? Ai primit veşti de la el?
Inima lui Mili o luă la goană. Pentru a se linişti, dădu drumul la apă şi începu să îndepărteze mizeria de pe un wok gigantic.
Faţa lui Ridhi căpătă instantaneu expresia aceea pros-tească. Era suficient să pomenească despre „el“ ca Mili să-şi imagineze scena bollywoodiană de un romantism copleşitor care se învârtea prin capul prietenei sale - cu refrene şi dansuri, şi toate celelalte. Ridhi locuia pe planeta Bollywood, cu prietenii ei Acţiune, Emoţie si Romantism.
- Ei bine. Ridhi aruncă pe furiş o privire peste umăr, ca şi când spionii lui Daddyji S'ar fi putut ascunde în bucătăria Panda Kong la ora unsprezece noaptea. Ravi e absolut înnebunit de când i-am spus că tata încearcă

să-mi facă lipeala cu fiul unchiului Mehrei, care e doctor. Nu vrea să riscăm. Crede că ar trebui să...
Cap-Ţuguiat, parcă hotărât s-o prindă pe Mili în fla-grant delict, intră exact când aceasta lăsă oala jos şi se întoarse spre Ridhi pentru a auzi restul intrigii.
-Am închis. Crezi că termini de spălat vasele în noaptea asta? spuse el repezit, fără să acorde cea mai mică atenţie turnului uriaş de oale şi farfurii strălucitoare, ca să nu mai punem la socoteală faptul că întrerupea o conversaţie.
Ridhi îi aruncă o privire încruntată. Mili luă o crati- ţă, preferând să-şi direcţioneze furia asupra acesteia.
Oricâte fantezii ar fi avut legate de America, în nici una nu se văzuse îngropată în vase murdare, într-o bucătărie mizerabilă, sau distribuită fără voie într-un rol secundar în fuga ca-n filme a doi îndrăgostiţi.
Prima dată când o întâlnise pe Ridhi, se întrebase cum avea să poarte vreodată o conversaţie cu fata aceea care vorbea doar monosilabic. Cum însă îşi începuse studiile în semestrul de primăvară, îi fusese greu să-şi găsească o colegă de cameră, iar una tăcută ca moartea, care părea mereu gata să se arunce de pe un pod, era mai bună decât deloc. Mili nu avea cum

să-şi permită chiria de 500 de dolari din cei 600 pe care îi obţinea ca asistent universitar. Punea deoparte cei opt dolari pe oră pe care îi câştiga frecând cratiţele de-i săreau ochii din cap ca să-i trimită acasă lui Naani. Brusc, după două săptămâni în care se furişase în tăcere prin apartament, în timp ce Mili încerca disperată să-i ofere mâncare şi s-o atragă într-o conversaţie, posomorâta ei tovarăşă de cameră înflorise ca prin farmec, devenind Doamna Efervescenţă însăşi, datorită unui telefon primit de la eroul poveştii ei - Ravi. Se întâlniseră cu un an în urmă, când ea era în anul I, iar Ravi, care făcea studii postuniyersitare, se îndrepta spre laboratorul de informatică. Ii trăsese toate clopotele lui Ridhi, făcându-le să sune la unison, ca într-un templu la ora de rugăciune. Dar, deşi era indian, Ravi venea din sudul ţării, în vreme ce familia lui Ridhi se trăgea din nord,

din statul Punjab. Tatăl lui Ridhi era atât de mândru de obârşia sa, încât ideea că fiica lui ar fi putut avea o relaţie cu un băiat din sudul Indiei îi provocase, la propriu, un infarct.
întins în patul de la terapie intensivă, conectat la apa-ratele care îl menţineau în viaţă, o făcuse pe Ridhi să promită că va înceta cu „rebeliunea1', va scăpa de sub influenţa acelui „sudist" şi se va mărita cu un băiat pun- jabi de treabă, ca o fată punjabi ascultătoare ce era. Era intriga clasică a filmelor din urmă cu trei decenii.
-Tata a rămas înţepenit în anii şaptezeci, îi spusese Ridhi lui Mili. Atunci a venit prima dată în America. Refuză să creadă că lumea a progresat. Dacă ar vedea ce haine poartă verişoarele mele din India sau ce fac cu prietenii lor, ar avea atâtea atacuri de cord, că ar trebui să-şi închirieze un pat la terapie intensivă.
Nu-i trebuise mult pentru a-şi da seama că toate pro-misiunile din lume nu o puteau ţine departe de eroul ei, aşa că ea şi Ravi plănuiau să-şi piardă urma în lume. Doar că familia lui Ridhi avea numeroase cunoştinţe în funcţii importante, printre care un unchi care lucra la biroul de Imigraţie. O ameninţaseră în toate felurile că Ravi va fi deportat, dezmembrat şi, în general, distrus.
Mili era îngrozită, dar Ridhi „se săturase până peste cap să facă pe victima". In timp ce se îndreptau spre apartamentul lor, lăsând în urmă restaurantul Panda Kong curat lună, îşi puse la curent prietena în legătură cu marele ei plan de fugă.
-Aşa că Ravi a acceptat slujba oferită, spuse Ridhi, lăsând deoparte detaliile, după cum o implorase Mili. Avem cu ce să trăim acum. Şi refuz să-l mai las pe tata să ne ţină departe unul de altul, chiar şi o clipă. Aruncă

o nouă privire peste umăr, scrutând întunericul, apoi şopti: Ravi vine să mă ia cu maşina şi vom merge în... Când Mili îşi astupă urechile şi clătină din cap, Ridhi zâmbi. Vom merge în locul ăsta nou. După aceea, imediat după ce părinţii lui Ravi vor primi viza şi vor veni din India, ne vom căsători, punând capăt coşmarului.

O iubire neaşteptată
25
Zâmbetul tinerei sugera că nu era chiar un coşmar, ci mai degrabă aventura vieţii ei.
Lui Mili nu i se părea a fi o aventură. Era îngrozită să nu se transforme intr-un coşmar. Nu fusese niciodată în stare să mintă, aşa că nu trebuia să aibă cunoştinţă de nici un detaliu al planului. Altfel, dacă familia lui Ridhi o găsea, nu ştia cum i-ar fi putut împiedica să dea de urma fiicei lor. Şi erau două lucruri care nu trebuiau să se întâmple în nici un caz: în primul rând, nu voia să fie deportată înainte de încheierea cursului, căci muncise prea mult pentru a ajunge acolo. In al doilea rând, nu voia să fie ea motivul pentru care o poveste de dragoste ieşea prost. Căci, deşi nu ştiuse niciodată ce înseamnă iubirea împărtăşită, Mili fusese îndrăgostită de când se ştia.
Se rugase pentru succesul şi siguranţa soţului ei în fiecare zi din viaţă. Ţinuse post în timpul tuturor sărbă-torilor de Teej, pentru ca el să aibă tot ce îşi dorise vreo-dată. 11 visase şi tânjise după el şi, deşi nu avea habar dacă sentimentele îi erau împărtăşite, credea în dragoste din toată inima. Dacă Ridhi era îndeajuns de norocoasă încât să fie iubită, Mili avea să facă tot ce-i stătea în putere pentru a se asigura că norocul nu i se scurgea printre degete.
Samir se răsuci iute, ajungând deasupra. Nu era uşor. Era încă în ea. Dar îşi dădea seama după expresia de pe chipul Nehei că avea să o spună. „La dracu'!" înfăşurată în cearceafurile lui scumpe, cu expresia aceea epuizată, complet satisfăcută pe chip, arăta ca o şcolăriţă care murea de nerăbdare să-şi mărturisească secretele.
Dacă şe mişca destul de repede, mai avea o şansă de scăpare. îşi împinse palmele în pat ca să se desprindă.
Ea gemu şi îşi înfăşură picioarele în jurul lui, ţintuindu-1.
- Te iubesc.
„La dracu'!"
Cuvintele atârnau în aerul dintre ei ca nişte gheare pregătite să se înfigă în carne. De ce făceau asta absolut

toate? De ce trebuiau să strice o partidă de sex perfectă în felul acesta? De ce?
Se forţă să zâmbească, dar era prea târziu. Picioarele tinerei femei căzură moi şi ochii i se umplură de umezeala aceea îngrozitoare, revărsându-i-se pe lângă pleoape.
Se trase din ea, se lăsă pe spate şi închise ochii. Pre-zervativul mototolit îi atârna pe coapsă. Trebuia să se spele, dar mai avea de aşteptat. Situaţiile acestea nu se terminau niciodată repede.
-Nu ai de gând să spui nimic?
Avea o voce atât de slabă. Dacă ar fi fost capabil de vinovăţie, s-ar fi înecat în ea, însă tot ce simţea era o ne-linişte furioasă. îi venea să-şi tragă una. Ratase semnele. Iar. Nu mai trebuia să-l lase pe Micul Sam să gândească în locul lui.
Deşi Micul Sam era foarte fericit în clipa aceea. Neha se dovedise a fi chiar mai bună decât se aşteptase. Combinaţia perfectă dintre un trup atrăgător, gata de orice, şi o inimă rece, care nu complica lucrurile. Fusese aproape ca şi când şi-ar fi găsit versiunea feminină. Până acum.
- Am spus că te iubesc, Sam.
Pe lângă răguşeala ei exersată se strecură un scâncet nazal. Samir, făcând efortul de a nu tresări, se sprijini în cot ca s-o privească. Bicepşii, deltoizii şi pectoralii lui răspunseră la mişcarea studiată şi se umflară ascultători. Neha îl urmări cu ochi lacomi, zăbovind pe pielea încă alunecoasă de la uleiul de masaj şi transpiraţie. Micul Sam zvâcni.
-Vreau să spun că te iubesc mult. Cuvintele ei erau de-a dreptul acuzatoare acum.
Zvâcnetul încetă brusc. „Nu, nu e aşa. Iubeşti mult chestia pe care tocmai am făcut-o.“ Dar dacă i-ar fi spus asta, ar fi agravat drama, iar Samir păstra dramele pentru filmele sale.
Femeile nu acceptau niciodată pofta carnală drept ceea ce era - poftă carnală. Nu avea să înţeleagă niciodată. De ce crezuse că ea avea să fie diferită? La ambiţia pe care o afişa, o legătură serioasă ar fi trebuit să fie

ultimul lucru pe care să-l aibă în minte. Unde erau toate acele profitoare de care ar fi trebuit să fie plină industria filmului? De ce nu-şi putea găsi şi el una?
Ii puse un deget pe buze, străduindu-se din răsputeri să-şi ascundă nerăbdarea. Trebuia să-şi continue ziua, mai ales că urma să primească veşti despre proiectul cu Shivshri Productions. Putea să fie cea mai mare zi

din viaţa lui sau cea mai mare dezamăgire. Nu cunoştea deznodământul, exact ca acum. Povestea vieţii lui, la dracu'.
-Şşt, scumpo! Nu. Ştii cât de mult te plac. Dar niciodată nu aş...
- Mă placi? Dumnezeule, putea să o lase mai moale cu sunetele nazale? se gândi el. Suntem împreună de şase luni, Sam. Şase luni! Şi... mă plăcii
îl împinse cu putere şi se ridică, strângând bumbacul mătăsos al cearşafului peste sânii aceia încântători.
îşi lăsă privirea să i se înceţoşeze - în mod sincer, dispus să îşi sacrifice nevoile pentru ea.
- Gândeşte-te puţin, iubito! Se spune că vei fi urmă-toarea vedetă. Poţi să ajungi sus de tot, o ştii foarte bine. Nu ţi-aş răpi niciodată şansa asta. Observând că furia din ochii ei se risipea, vorbi mai departe: Ştii cum merge treaba. E momentul să te concentrezi. Producătorii nu se vor atinge de tine dacă vor afla că vrei să te aşezi la casa ta. Crezi că nu vreau să-mi dedici tot timpul tău? Sunt bărbat, crezi că mi-e uşor? Când Neha, cucerită de argumentele lui, îl atinse pe obraz, el îi sărută degetele murmurând: Nu îţi voi face aşa ceva. Nu voi fi irespon- sabil, lăsându-te să-ţi risipeşti talentul.
- Eşti Sam Rathod. Faptul că sunt cu tine nu are cum să-mi dăuneze în carieră.
- Sunt Sam Rathod, şi o aventură cu mine te aduce tn atenţia publicului. Dar dacă vor suspecta măcar o relaţie pe termen lung, producătorii nu te vor mai băga in seamă. Eu sunt Băiatul cel Rău, îţi aminteşti? Aduc necazuri cu N mare. Tocmai ai avut primul rol de mare i icces. E grozav, dar ştii cum stă treaba în branşă. Nu îţi I H >ţi pierde minţile dacă vrei să ajungi pe primul loc.

- Nu-mi pasă, Sam! N-am crezut că voi simţi aşa ceva pentru nimeni. Nu îmi pasă de succes, nu-mi pasă să fiu numărul unu. Nu vreau decât să fiu cu tine.
„Fir-ar să fie a naibii de treabă!"
Indiencele aveau o nevoie irepresibilă de a te copleşi cu spiritul lor domestic. Odată ajunse în punctul acela, nu te mai înţelegeai cu ele. Auzind în minte clicul familiar care îi semnala că îşi pierduse complet răbdarea, se ridică din pat şi aruncă prezervativul la gunoi, după care îşi luă halatul şi-l strânse în jurul taliei.
-Ascultă, Neha, putem vorbi mai târziu despre asta? E o zi mare pentru amândoi.

Ajuns la uşile duble, se opri să mângâie panourile sculptate, salvate din ruinele palatului Jaipur, sperând că soliditatea lemnului vechi de cinci secole avea să-l calmeze.

- Sam! strigă Neha.

Ignoră panica din vocea ei.

- E bine dacă fac ouă pentru micul dejun? replică el apucând-o în viteză pe treptele de piatră. Ii plăcea la ne-bunie scara aceea în spirală. Petrecuse săptămâni întregi cu arhitectul pentru a-i perfecţiona liniile. îşi dădu drumul în jos şi ateriză cu o uşurinţă exersată pe podeaua de marmură. O auzi pe Neha ridicându-se din pat, apoi ţipând şi ieşind în goană din camera lui. Se întoarse exact la timp pentru a se feri de vaza de porţelan care zbura spre capul lui. Proiectilul trecu la câţiva centimetri de el şi se izbi de perete. Bun, de ani în şir voise să scape de cadoul acela urât. Dar dacă se întâmplase ceva cu vreunul dintre tablouri, avea să o ucidă.

- Nenorocitule, ţipă ea repezindu-se către scările fără balustradă. Era înfăşurată în aşternuturile lui, ca o Venus din Milo nesigură pe picioare.

- La dracu, Neha, nu!

înainte să-şi dea seama ce se întâmpla, se împiedică. Unul din capetele cearşafului se înţepeni în treapta de sus, iar ea se desfăcu din aşternuturi, rostogolindu-se precum Cleopatra care ieşea la iveală din covor în celebra

scenă de film. Sam fugi spre ea, dar nu ajunse la timp. Ateriza în nas, cu un bufnet înspăimântător, cu cearceaful alb fluturând ca un steag deasupra corpului ei gol şi nemişcat.

- Neha! La dracu', Neha?

Abia capabil să respire, căzu în genunchi alături de ea. Din gură îi curgea un firicel de sânge, iar Samir crezu că avea să vomite. Când o atinse pe faţă Neha tuşi, deschise un ochi, mormăi ceva, apoi îl închise din nou.

„Slavă Domnului!"

- E OK, scumpo! Sunt aici. O să fie bine.

Alergă pe scări, îşi luă mobilul şi hainele amândurora şi veni înapoi în goană, trăgându-şi blugii cu o mână şi tastând numărul ambulanţei cu cealaltă.

Era ocupat. La dracu'! Sună la doctorul său, rugân- du-se să aibă mai mult noroc.

- Sam? Ce s-a întâmplat? E şase dimineaţa, răspunse

0 voce răguşită.

- Ştiu cât dracu' e ceasul, strigă Samir în timp ce-şi trăgea tricoul peste cap. Neha a căzut pe scări la mine acasă. Poveste lungă. E conştientă, cred. Poţi ajunge la clinică?

-Da. Plec acum. Ne vedem acolo.
O rostogoli cât de blând putu.
-Neha, scumpo?
Ea gemu. Cu mişcări rapide, o îmbrăcă, vorbindu-i oilm. O casă plină de servitori, şi azi nu era nimeni l-l ajute. întotdeauna le dădea liber când prietena lui rămânea peste noapte. Nepoata menajerei locuia împreună cu bunica ei, iar Neha nu era tocmai genul de persoană care să suporte un copil precum Poppy.
Ridică trupul inert şi îl duse până în hol. Şoferul nu venea până la opt, aşa că trebuia să conducă el. Constata însă că o cisternă de apă, de zece tone, bloca porţile
1 lădirii. Fantastic, ce mai!
Mută cisterna din Ioc. Acum! strigă Samir la portar, Indreptându-se spre maşină.
Omul se agită ca un pui fără cap, deschizând şi închi- uul gura, dar nu făcu absolut nimic.

30
Sotiali Dev
- Ce-i? întrebă Samir repezit.
Portarul sări înapoi.
- Domnule, şoferul cisternei a plecat să-şi ia nişte chai.
Ziua era din ce în ce mai bună.
- Du-te şi cheamă un taxi sau o ricşă! Trebuie să ajung la doctor.
Samir o ridică pe Neha mai sus, în caz că idiotul nu văzuse că stătea în braţele lui, scâncind, pe jumătate conştientă.
Idiotul nu se mişcă.
- Ce mai e? urlă el. Omul se retrase speriat, ca şi când Samir ar fi fost cât pe-aci să o pună pe Neha jos şi să-l facă bucăţi. Ce? întrebă iar, cu o voce mai blândă.
- Domnule, astăzi e 13.
-Şi? .
Avu nevoie de toată puterea ca să se abţină. Ii venea să-l scuture pe nefericit de să-i clănţănească dinţii în gură.
-Domnule, oraşul e blocat. Opoziţia i-a chemat la grevă generală pe angajaţii din transportul public. Nu sunt taxiuri. Nici ricşe. Nimic.
- Pe mă-sa! Pe mâ-sa! Pe mă-sa!
Neha se zguduia de convulsii în braţele lui. Portarul scânci şi îşi şterse fruntea cu cotul.

Fără a mai spune ceva, Samir trecu pe lângă el şi pe lângă cisterna de apă rămasă cu motorul pornit, ieşind în strada prăfuită şi desfundată. Se lucra la asfaltare de peste şase luni. Partea bună era că locuitorii din Mum- bai nu se trezeau până la 8 dimineaţa, aşa că strada era goală. Samir o strânse pe Neha la piept şi începu să alerge.

capitolul 4

Lui Mili îi plăcea teribil să meargă pe jos un kilometru şi jumătate de la apartamentul ei până la biroul din Pierce Hali. De fapt, îi plăcea totul la Ypsilanti, liniştitul orăşel universitar din Michigan care devenise casa ei de patru luni, poate cu excepţia numelui greu de pronunţat.

îi plăceau străzile curate, faţadele din cărămidă roşie, spaţiile largi acoperite de iarbă verde şi deasă. Dar cel mai mult îi plăcea întinderea albastră a cerului, cu nori albi perfecţi, care arătau de parcă ar fi fost desenaţi cu creioane colorate.

Acasă, în Rajasthan, cerul era mai curând albastru-mov, iar norii erau conturaţi mai degrabă cu mişcări uşoare de pensulă decât cu linii clar trasate. Cu toate acestea, bolta senină era cea care îi uşura dorul de casă. Ypsilanti era singurul loc în afară de Balpur în care văzuse atât de mult cer. în Jaipur, clădirile care încadrau străzile tăiau cerul în două. Cât despre puţinele zile pe care le petrecuse la Delhi şi Mumbai, trebuia să-ţi rupi gâtul ca să vezi un petic de cer printre zgârie-nori.

Când se apropia de Pierce Hali trăia un sentiment foarte ciudat, de parcă nu ar fi ajuns acasă, ci de parcă s-ar fi dus la un prieten drag. îşi trecu cârdul prin aparat şi coborî scările până la subsol. Mirosul mucegăit de lemn vechi îi umplu nările. Toată lumea din birou se plângea de el, dar stâlpii vopsiţi care încadrau curtea interioară a casei bunicilor ei miroseau exact la fel. Mili petrecuse atâtea după-amieze cu obrazul lipit de un stâlp, în timp ce Naani le dădea sfaturi femeilor din sat, încât mirosul acela conţinea toată căldura copilăriei ei.

Biroul era gol. Ceilalţi asistenţi universitari de la Centrul de Cercetări Aplicate nu aveau să apară decât peste o jumătate de oră. Dar era marţi, iar în zilele de marţi Mili venea devreme pentru a o suna pe Naani ele pe telefonul de la birou. Folosea o cartelă personală, desigur, şi îşi informase şeful, pe Jay Bernstein. îşi atârnă sacul croşetat în cuier şi formă numărul. Naani aştepta apelul la oficiul poştal din sat. Refuzase cu înverşunare să i se instaleze un telefon în casă.

- Dintre cei cu care vreau să vorbesc nu e nimeni cu care să nu pot vorbi faţă în faţă, spunea ea mereu.

Nepoata ei plecase însă într-un loc din care nu-i mai putea vorbi „faţă în faţă“.

- Ai luat cina?

Aceasta era întotdeauna prima întrebare.

- Da, Naani. Doar că fusese micul dejun.
- Cât mai e până vii acasă? întotdeauna aceasta era a doua întrebare. A sunat, ştii?

Mili îndepărtă telefonul de la ureche şi gemu.

-Nu, Naani, nu e aşa. Nu va suna nimeni. Cel puţin nu încă.

Avea însă de gând să ajungă cineva atât de valoros, încât nimeni în toate minţile să n-o poată respinge. Şi apoi avea să-l sune, în loc să aştepte. Poate.

-Va suna, ascultă la mine, spuse Naani cu atâta con-vingere, încât Mili se întrebă ce punea la cale. M-am înşelat eu vreodată?

-Nu, Naani, nu te înşeli niciodată.

- Mănânci bine? Am auzit lucruri îngrozitoare despre mâncarea de la cantină. Ieri, la cantina Universităţii din Delhi au murit treizeci de studenţi pentru că a căzut o şopârlă în dai
- Nu e nici o cantină, Naani. Ţi-am spus. Am aparta-mentul şi bucătăria mea.

Nu avea rost să adauge că în curând avea să rămână fără colegă de cameră. Dacă i-ar fi spus că locuia singură, n-ar mai fi fost nevoie ca bunica ei să simuleze un atac de cord, aşa cum făcuse când Mili se hotărâse să plece la facultate în Jaipur, cu trei ani în urmă. Ar fi avut unul de-a dreptul.

- Cât costă dai acolo? Aici a ajuns la optzeci de rupii kilogramul. Iar dacă nu eşti bogat, nici măcar nu te poţi gândi la ceapă, ca să nu mai spunem să o guşti.

Mili nu mai mâncase dai de trei luni. Văzuse o pungă de dai pe care scria „linte galbenă1*, la magazin, cu o săptămână în urmă. O luase în mână şi o lipise de obraz când nu se uita nimeni. Dar costa 12 dolari, aşa că nu se punea problema să o cumpere. Practic, trăia cu cartofi. Cartofii prăjiţi costau un dolar la cantină. Şi ciocolata era foarte ieftină.

-Atunci e bine că ceapa te balonează, Naani. Iţi iei medicamentul de tensiune la timp? Te asiguri că nu mă-nânci prea multă sare?

- Hai, ce rost are să mai trăieşti aşa? Nu mânca sare, nu-ţi vedea nepoata. Să am grijă de mine la vârsta mea, când am crescut o nepoată sănătoasă cu un soţ sănătos, care mai era şi ofiţer...
Naani începu să suspine, iar Mili trebui să se strângă de nas ca să-şi oprească lacrimile.
-NaaniMaa, te rog! Nu mai sunt decât patru luni. Voi veni să am grijă de tine cât ai zice peşte.
- NaaniMaa a ta va muri până atunci.
-Nu, nu e aşa. Vei trăi mai mult decât mine.
-Hai hai. Puşchea pe limbă! Ce prostie! Muri-ţi-ar duşmanii. Asta te învaţă acolo, în America?
- îmi pare rău, Naani, nu ar fi trebuit să spun asta. A trecut un sfert de oră, nu mai pot vorbi. Te sun din nou marţea viitoare, bine?
Naani suspină din nou.
- Du-te, du-te şi învaţă din cărţile tale. Fă-mă mândră!
Acesta era motivul pentru care Mili venea cu o jumă-
late de oră mai devreme marţea. Mai dura încă un sfert de oră să se liniştească. De fiecare dată când vorbea cu Naani, avea copleşitorul sentiment că fugise de îndatoririle sale. Oare toţi cei care îşi părăseau ţara se simţeau astfel - sfâşiaţi între curaj şi laşitate? Sau i se întâmpla doar ei? Se întreba deseori dacă alţi oameni vedeau la fel ca ca diverse lucruri. Era perfect conştientă de faptul că în viaţa ei nu era nimic normal. Chiar şi în sat fusese fetiţa măritată la cea mai fragedă vârstă. Şi trebuia să fie singura femeia de pe pământ care habar n-avea cum arăta soţul ei după două decenii de căsătorie. Nu-şi părăsise niciodată satul până la douăzeci de ani, în afara unei ex- « ursii cu şcoala la New Delhi, când câştigase un concurs i le eseuri. Şi până la 24 de ani nici măcar nu îşi părăsise •latul de baştină, Rajasthan.
Facultatea de la Jaipur îi deschisese o lume cu totul nouă. O lume în care fetele concurau umăr la umăr cu băieţii din clasă, fără să-şi ceară scuze. Colegele ei din America nici măcar nu înţelegeau ce însemna afirmaţia
• pectivă. Femeile de aici nu aveau nici o frică. Absolut

nici una. Iar lui Mili îi plăcea teribil lucrul acesta. Uneori, când le privea la cursuri, le admira postura, cu coloana dreaptă şi bărbia ridicată, râzând tare, nestânjenite, şi visa cu lacrimi în ochi la momentul în care femeile de acasă ar fi putut să aibă aceleaşi condiţii.

Nu, oricât de tare o durea să audă suspinele lui Naani, se îndreptase în direcţia corectă. Studiile în America nu făceau decât să o apropie mai mult de ceea ce voia, de ceea ce voia Naani. Mili era sigură de asta.

- Nu o fac, ticălosule, şi nu e negociabil. Şi nu te mai uita aşa la mine!

Netulburat, D.J. continua să-l împungă pe Samir cu privirea lui arogantă. Dacă nenorocitul de agent nu ar fi fost jumătate cât el, Samir nu ar fi stat pe gânduri şi l-ar fi pocnit peste mutră.

-Ascultă, Sam. Scandalul din bar de luna trecută nu s-a stins încă. O să dea foarte prost treaba asta.

D.J. se lăsă pe speteaza scaunului de catifea roşie care strica aspectul sălii de conferinţe. Scaunele urâte se nu-mărau printre noutăţile introduse de fiul proprietarului, fără îndoială pentru a dovedi lumii că administrarea studioului pe care îl moştenise de la tatăl său, mare vedetă pe vremuri, însemna şi muncă, nu doar distracţie. Samir şi-ar fi dorit să lase decorul în pace şi, în schimb, să înnoiască echipamentele de înregistrare şi de editare.

- Credeam că agentul meu e mulţumit. In definitiv, scandalurile mă fac să apar la ştiri.

D.J. îi aruncă din nou privirea aceea - ca şi când Sa- mir-cel-răsfăţat făcea tăräboi, iar swami D.J., cu o răbdare desăvârşită, refuza să-i facă pe plac. Samir nu avea chef de tot rahatul acela. Trebuia să se întoarcă la studioul de editare şi să termine filmul acela publicitar pe care, apropo, nu îl făcuse decât ca pe o favoare, pentru un alt client de-al lui D.J. Fapt care părea să-i fi ieşit ticălosului din minte.

-Să fiu acuzat că i-am pocnit pe nişte dobitoci de câteva chintale e una. Să fiu acuzat că am lovit o femeie e alta. Şi, în caz că ai uitat, nu i-am pocnit peste mutrele

alea urâte decât pentru că târau o puştoaică spre baie, în ciuda protestelor ei vehemente. De fapt, o salvam. S-a dus dracului eroismul.

Faţa lui D.J. se îmblânzi. O, acum îi păsa.

-Apropo, părinţii fetei au sunat din nou. Voiau să-ţi mulţumească pentru că ai ţinut treaba departe de presă. Tatăl ei tocmai a mai făcut o donaţie templului Tiru- pathi ca să ai multe succese şi o viaţă lungă.

Samir flutură din mână iritat. Acum D.J. îi ridica statuie. Cu o săptămână în urmă n-ar fi avut nici un scrupul ca să folosească fata pentru a-l pune pe Samir într-o lumină favorabilă. „Aceasta este şansa ta de a-l salva pe Băiatul cel Rău, Sam.“ Dar el nu avea de gând să distrugă o adolescentă doar pentru că era prea proastă ca să ştie ce ticăloşi sunt bărbaţii. Nu mai

trebuia să-i dea nici o lecţie de viaţă. Nemernicii din bar făcuseră o treabă destul de bună în sensul acesta.

- Pozele din numărul de azi din Times sunt groaznice, Sam.

Putea fi sigur că omul lui de încredere înlătura tot zahărul de pe pilulele amare.

-A căzut pe scări şi a picat în nas, normal că arată rău. Şi înainte să te uiţi la mine de parcă aş fi un ticălos, dă-mi voie să îţi amintesc că am fugit doi kilometri cu ca în braţe. La dracu', trebuie să încetez să mai fac pe eroul. Nu mă ajută cu nimic.

Cineva deschise uşa şi se întoarseră amândoi, dând cu ochii de băiatul care făcea comisioane. Când le văzu leţele începu să dea înapoi.

- Hei, Ajay, intră!

Samir deschise uşa, iar băiatul intră şchiopătând, cu două pahare pe o tavă. Bufnetul ghetei ortopedice, cu care se alesese de la poliomielită, răsuna pe gresie.

- Fără zahăr, neagră, domnule Sam. Aşa cum vă place. Ii înmână lui Samir un pahar cu ceea ce trebuia să lie cea mai tare cafea din tot Mumbaiul. Mi-au spus

i vă zic că vă aşteaptă la studio.

- Mersi. Samir sorbi din cafea şi îi ciufuli părul. Mă o >i uita la varianta finală a unui film publicitar în care

joacă Ria Parkar. Ştiu că eşti cel mai mare fan al ei. Aşa că, lasă-mă zece minute, apoi vino să te uiţi, ce zici?

Pe chipul băiatului apăru un zâmbet larg. încuviinţă din cap cu aplomb, apoi se îndepărtă în grabă.

Falca lui D.J. tremură când sorbi din cafea. Cu douăzeci de ani în urmă fusese băiat bun la toate, exact în acelaşi studio.

- Măcar dă o declaraţie de presă în care să spui ce s-a întâmplat, Sam.

Nu avea de gând să renunţe.

- Sigur, voi da fuga să le spun: „Nu am lovit-o pe pri-etena mea. S-a împiedicat şi a căzut pe scări". Mă vor crede imediat. Şi, dacă tot sunt acolo, ce-ar fi să precizez: „Nu suntem decât prieteni". Vor înghiţi-o şi pe asta.

D.J. deschise gura să răspundă, dar Samir se săturase.

- înainte să începi iar, ca o placă stricată, nu, nu voi da bir cu fugiţii şi nu mă voi retrage din viaţa publică. Nu am greşit cu nimic. Neha are doar o pasă proastă. Va drege lucrurile cu presa după ce i se mai potoleşte furia.

O să stau de vorbă cu ea.

- Sam, ştii cât de conservatori sunt cei de la Shivshri Productions. Imaginea de playboy e una, dar zvonul că ai maltratat o femeie i-ar face să fugă de tine ca dracul de tămâie.
-N-o să fugă. Am lucrat pe brânci şi le-am dat trei filme de succes în trei ani. Şi am vorbit cu Shivji azi-di- mineaţă. Spre deosebire de agentul meu, lui nu i-a fost greu să poarte o discuţie scurtă şi civilizată.
D.J. îşi dădu ochii peste cap şi ridică mâinile în semn de predare. Bun. Era momentul ca partea de hărţuire să se încheie, ca să se poată apuca de treabă. Numai că D.J. mai dădu nişte cafea pe gât şi trecu direct la subiectul-deranjant-numărul-doi.
- Apropo, cum merge scenariul?
Mda. Fusese o lovitură sub centură.
Telefonul îi vibră în buzunar, aşa că vârî mâna după el. Nu i-ar fi spus lui D.J. nici în ruptul capului că nu fusese în stare să scrie un singur cuvânt. Trecuse o jumătate de an, şi nimic. Nu mai avea nevoie de încă

o prelegere despre cum trebuia să găsească pe altcineva să se ocupe de scenarii. Şi le scria singur, iar asta nu avea să se schimbe niciodată. De obicei putea să scoată unul din pălărie în două săptămâni. Acum, când avea undă verde pentru proiectul lui de suflet, era blocat. Stătea ore în şir în faţa laptopului, însă nu-i venea nici o idee.
Constatând că îl suna mama lui, duse telefonul la ureche.
-Da, Ammaji? spuse el în hindi, apoi ridică mâna spre D.J., cerându-i un minut.
Mama sa nu răspunse. Auzi un suspin, apoi tăcere.
- Ammaji? Alo?
încă un suspin înăbuşit.
-Samir... Samir, beta...
Lui Samir îi stătu inima în loc. Mama lui nu-şi pierdea niciodată cumpătul. De-abia dacă se încrunta rareori. Singura dată când o văzuse plângând fusese atunci când îl ţinuse în braţe ultima oară după ce bunicul său, imitându-l pe Charlton Heston în Ben Hur, îl biciuise până la sânge.
Voia să o întrebe ce se întâmplase, dar nu-i ieşea nici un cuvânt din gură. Vocea de la telefon se schimbă. Era Rima, cu un glas funebru.
- Samir?
„Bineînţeles că eu sunt. Ce dracu' se întâmplă?11 Voia să ţipe, dar nu spuse nimic.

-Vino acasă, îngăimă vocea secătuită. Fratele tău... O, Doamne, Samir... Avionul lui Virat s-a prăbuşit.
capitolul 5
-Ştii, Mili, uneori mă gândesc la Ravi şi simt că o să-mi explodeze inima. Nu există cuvinte, nici un cuvânt, care să descrie ce efect are asupra întregului meu i rup simplul fapt că mă gândesc la el.

38
Sonali Dev
Ridhi vârî o nouă pătrăţică din ciocolata Hershey în gură şi închise ochii. Stăteau cu picioarele încrucişate pe salteaua lui Mili, pe podeaua dormitorului pe care îl împărţeau, iar ta- bleta de ciocolată dintre ele se micşora rapid. Mili mai rupse o bucată, cu reverenţa pe care o merita, şi o vârî în gură. „O, Dumnezeule din ceruri!" Cel care descoperise ciocolata era un geniu, iar acest Hershey - binecuvântat fie de toţi zeii din toate religiile din lume, de zece ori - era un adevărat înger. întreaga fiinţă îi era invadată de o plăcere pură. Cu siguranţă nu mai exista nici o altă senzaţie asemănătoare pe lume.
Ridhi îi zâmbi admirativ.
- Dacă aş fi bărbat, aş vrea să te mănânc cu lingura, Mili. Nu ştiu cum de comandantul tău de escadrilă te-a scăpat din vedere.
Mili scoase limba.
-Aşa face Ravi al tău, foloseşte o lingură?
Ridhi se strâmbă, dar diversiunea dădu rezultate. Cu un aer visător, se trânti din nou pe saltea.
-Ştii, prima dată când m-a atins Ravi, am crezut că o să iau foc. Cred că am avut orgasm încă dinainte de a ajunge la partea bună.
Mili supse cu furie din ciocolată, închizând ochii strâns.
Ridhi chicoti.
- Cum a fost prima dată pentru tine cu comandantul de escadrilă?
Obrajii lui Mili se încinseră. îi spusese lui Ridhi că era măritată. Adevărul. Dar nu menţionase că nu îşi întâlnise soţul de douăzeci de ani, astfel că să fi avut parte de un prim act sexual cu el ar fi fost magic din multiple puncte de vedere.
- Ireal, murmură ea, cu ochii încă închişi.
Să spui adevărul nu era atât de dificil pe cât credeau cei mai mulţi. Nu trebuia decât să îl formulezi cum trebuie, astfel încât să nu fie o minciună.

O iubire neaşteptată
39

- Uau! Ridhi o trase de braţ atât de tare, că se prăbuşi din nou pe saltea, râzând. Vreau să zic, dacă e în armată, trebuie să fie tare agresiv în pat, hm?
Obrajii lui Mili se înroşiră atât de tare, încât, se gândi ea, aveau aceeaşi nuanţă cu ciocolata. Ce rost mai avea să ai pielea smeadă, dacă nu puteai ascunde nici măcar o îmbujorare stupidă?
Ridhi se aşeză intr-un cot lângă ea.
- Ştii care e cel mai dulce lucru la Ravi? E atât de ne-sigur pe el! Mă simt de parcă l-aş corupe cu totul. Pe de altă parte, e foarte enervant. Uneori vreau să-şi piardă capul cu totul şi să se repeadă la mine, ştii.
O, Mili ştia prea bine cum era să vrei să se repeadă cineva la tine, să vină la tine, să vină după tine. Orice, numai să nu o neglijeze, ca şi când ar fi fost o firimitură uitată pe verandă, pe care nu se deranja nimeni să o dea deoparte.
- Şi comandantul tău de escadrilă va veni aici să te vadă, sau o să stai un an fără sex?
Mili încercă să nu se înece cu ciocolata. Toate cunoştinţele ei ar fi leşinat înainte de a pune o asemenea întrebare.
- Ştii, credeam că va veni, dar acum mă gândesc că poate să aştepte până mă voi duce eu la el.
-OMG, Mili, tocmai mi-am dat seama că amândouă îi aşteptăm pe bărbaţii din vieţile noastre ca două mici indience!
Inima lui Mili zvâcni. „Da, dar al tău de-abia aşteaptă să fie cu tine. Al meu... Ei bine, nu are această problemă. încă."
Ridhi vârî în gură ultima pătrăţică de ciocolată.
- Ard de nerăbdare să scap odată de tata. Nu mă lasă să iau nici măcar o hotărâre de capul meu. El a ales cursurile pe care le-am făcut în liceu, a încercat să-mi aleagă cariera. „Medicina îţi aduce cele mai mari satisfacţii, e cea mai profitabilă profesie din lume. De ce ai vrea să faci altceva?1* Imită foarte bine o voce bărbătească, cu un accent punjabi, spre amuzamentul lui Mili. Prima dată când am făcut cum am vrut eu a fost

când am luat note proaste la examene. Atunci m-a bos- corodit zdravăn şi m-a închis în casă. Aş vrea să-mi fi dat seama mai repede că sunt lucruri pe care el nu le poate controla.
Mili se ridică şi dădu o şuviţă subţire de păr pe după urechea prietenei sale.
- Ridbi, te întrebi vreodată dacă...
- Nu. M-am gândit la asta - dacă faptul că vreau să fiu cu Ravi are legătură cu răzbunarea pe tata. Dar nu. Ravi este... trebuie să-l cunoşti. Este

cel mai arătos şi cel mai blând bărbat pe care l-am întâlnit vreodată. Iar tata nu mă poate ţine departe de el, mărităndu-mă cu un doctor punjabi. Nu mă căsătoresc cu cineva doar pentru că e punjabi şi, cu siguranţă, nu doar pentru că e doctor.
Ochii îi străluceau ca nişte faruri.
Invidia îi răscolea pieptul lui Mili. Cum o fi să ai o asemenea libertate? Să abandonezi pe toată lumea, să rupi orice legătură şi să iei bărbatul pe care ţi-l alegi singură? Pentru un moment, îşi dori asta atât de tare, încât simţi cum o ardea pe dinăuntru.
Dorinţa dispăru la fel de repede, fiind înlocuită de vinovăţie.
- îmi pare rău, Ridhi, nu ştiu ce-o fi fost în capul meu de am pus o asemenea întrebare. Tu şi Ravi veţi fi foarte fericiţi. Sunt sigură.
La fel cum era sigură că şi ea şi Virat aveau să fie fe-riciţi. Intenţiona să obţină acest deznodământ cu orice preţ. Şi ce dacă nu îl alesese ea? Jurase să fie a lui pentru totdeauna, trup şi suflet şi, în cele din urmă, asta era tot ce conta.
Un sentiment îngrozitor, abisal, se cuibări în sufletul lui Samir. Nu era doar tristeţea care îi strângea pieptul ca o gheară de când răspunsese la telefon. Sentimentul acesta era altceva decât tristeţea, mult mai profund. Era un sentiment pe care îl purtase în sinea lui de când se ştia, în golul acela necruţător din cutia toracică. îl trezise în nenumărate nopţi, făcându-l să ţipe, leoarcă de sudoare. Când era copil, Ammaji îl lua în braţe

şi îl legăna până adormea la loc. La maturitate învăţase pur şi simplu să-şi înăbuşe ţipetele.
Sentimentul acesta era motivul pentru care evita să filmeze în America. Un singur film în New York, atâta făcuse. Cu New Yorkul se putea descurca. Putea face faţă junglei sufocante de beton. Ceea ce îi făcea vintrele ghem era America pământului întins, a cerului nesfârşit. Nu avea nevoie de un psihiatru pentru a-i spune de unde i se trăgea. Golul de gheaţă dinlăuntrul lui era singurul lucru pe care îl luase de acolo, din ţara în care se născuse. Din ţara în care fusese aruncat la fel ca atâtea gunoaie. Ţara în care mamele puteau să-şi aleagă copiii şi apoi să-i înapoieze ca pe nişte haine care nu li se potriveau.
Apăsă acceleraţia maşinii Corvette, care toarse sub el ca o amantă ispititoare, implorând să primească mai mult. Avea să meargă acasă la gagică, să-i dea hârtiile, să o facă să semneze, apoi să plece dracului de acolo. Şi dacă întâmplător avea nevoie să fie convinsă, ei bine, persuasiunea era unul dintre cele mai mari talente ale lui. Niciodată nu i se

întâmplase ca vreun actor să-i refuze vreun rol, oricât de mare vedetă ar fi fost, şi încă nu dăduse peste vreo femeie care să nu-i dea exact ce-şi dorea. Deja îi făcuse prea multe necazuri. Mai era şi greu de găsit. Noroc cu D.J. şi contactele lui, din Balpur până în America. Dacă nu ar fi avut atâtea bătăi de cap să o gă-sească, ar fi fost impresionat. O vagă amintire cu o fetiţă cu obrajii bucălaţi, plângând printre focurile ceremoniei nupţiale, îi săgetă prin minte. Şi, la fel ca toate amintirile din copilărie, îi răscoli rana arzătoare din adâncuri.
Se forţă să se gândească la scrisoare. La cum râdea cu fratele său. La lacrimile Rimei.
„Dacă Rima nu este soţia mea legitimă, asta înseamnă că odrasla mea este un copil din flori, Chintu."
Acestea fuseseră primele cuvinte ale lui Bhai când ieşise din comă. Dumnezeule, dacă nu îi mai spunea nimeni Chintu vreodată? încă nu-i venea să creadă i ă Virat scăpase cu picioarele rupte şi câteva coaste

fracturate. Dar, după săptămâna în care fratele lui stătuse în comă, Samir rămăsese la fel de îngrozit ca şi puştiul care fusese aruncat într-o fântână, intr-un acces de furie. Care fusese numit bastard, apoi bătut pentru asta. Cel care sărise în fântână după el, trăgându-l din întuneric, fusese Bhai. Tot Bhai se arunca peste spinarea bunicului atunci când acesta scotea cureaua. Dacă i se întâmpla ceva lui Bhai, nu avea să mai existe nimeni care să-l salveze din tenebre. Simţind furia oribilă care începuse să clocotească în el, ştiu că ar fi făcut orice ca s-o alunge.
GPS-ul îi arăta 15 kilometri până în Ypsilanti. Unde găsise un oraş cu un asemenea nume? Ip-sea-lan-tee. Aşa îl pronunţase doamna de la centrul de unde închiriase maşina. Repetă cuvântul ridicol printre dinţi. Şi de ce trebuia să fie în Michigan? Cincizeci de state în ţara asta nenorocită, şi trebuise să îl aleagă tocmai pe cel în care Samir simţise gheara foamei în burtă pentru întâia oară, în care simţise groaza de a o găsi pe femeia care îl născuse zăcând în propria ei vomă, cu obrajii albi ca varul, cu ochii daţi peste cap, cu sângele curgându-i din nas şi amestecându-se cu lichidul galben şi înţepător care îi băltea sub ceafă. Se târâse prin zăpadă, cu mâinile şi picioarele goale, neputând să stea în picioare în nămeţii care îi ajungeau până la brâu, absolut sigur că era moartă, absolut sigur că avea să moară şi el. Până astăzi, când se trezea din cele mai rele coşmaruri, nu-şi simţea braţele şi picioarele.
Dădu drumul volanului şi îşi frecă mâinile de blugi. Ce porcărie! Amintirile acelea nu-şi mai aveau locul în viaţa lui, nu, mersi. Apăsă acceleraţia cu

forţă. Cât avea să-i ia fetei să semneze hârtiile? Dacă Bhai ar fi fost acolo să pună pariu... Nu că ar fi avut de ales: trebuia să rezolve treaba în câteva zile, iar apoi să-şi mişte fundul până la Mumbai. Dacă nu termina scenariul până la finalul lunii, trebuia să-şi caute o nouă carieră. Acesta era cel mai mare buget de până acum, de nivelul pieţei internaţionale. Cu ce îi dădeau, putea face genul de film la care visa de prima dată când pusese mâna pe cameră. Dar

dacă avusese probleme cu scenariul înainte de prăbuşirea avionului lui Virat, acum, după accident, mintea lui uitase pur şi simplu cum se formau cuvintele, darămite să spună o poveste. Pe tot parcursul zborului de la Mumbai până în Detroit se holbase la laptopul deschis, fără a avea în cap altceva decât un bruiaj enervant.
încă un cap de acuzare pentru fată. Nu numai că îl îngrijorase de moarte pe fratele lui şi îl făcuse să se simtă peste poate de vinovat, dar îl mai obligase şi pe el să-şi abandoneze munca. Acum ar fi trebuit să scrie, să aibă grijă de Bhai, să facă orice altceva în afară de a veni în ţara asta nenorocită, care îl trăgea în abisul aflat tot mai aproape de suprafaţă.
Aflată în geanta de pe scaunul pasagerului, înştiinţarea oficială pe care ea o trimisese a doua zi după accidentul lui Virat îi făcea sângele să clocotească. Ce lei de căţea bolnavă la cap îi trimitea unui soldat rănit o înştiinţare oficială, cerându-şi partea din proprietatea familiei lui? Se asigurase că avocaţii lui nu aveau să-i îngăduie să înhaţe nimic. Dar ţinea să se asigure personal că profitoarea nu avea să se mai apropie vreodată de Bhai şi Rima. Avea să poarte în suflet până la moarte expresia Rimei în timp ce îşi veghea soţul, aşteptând să se trezească. Bhai avusese dreptate să păstreze secretul faţă de ea. Această făţucă de nicăieri nu avea să-i mai provoace alte suferinţe. Cel puţin nu până la naşterea copilului.
Schimbă vitezele şi mângâie pedala cu piciorul. „Aţi prefera o maşină cu schimbător automat?*' îl întrebase doamna de la biroul de închirieri. Cine avea nevoie de uşurinţa lipsită de viaţă a unei maşini automate? Ceea ce 11 trebuia lui era să simtă zvâcnetul fiecăruia din cei 430 de cai, care îi tresăltau sub talpă şi pe care îi stăpânea cu mâinile goale. Dacă ţărăncuţa îi făcea necazuri, era ferm hotărât să-i întoarcă viaţa pe dos. Nu avea nici un chef ■a tolereze oportuniştii care umblau după bani. Setea de i răzbuna toate nedreptăţile care îl făcuseră vreodată să se simtă neputincios îi clocotea în vene. Poate că nu avea

să o lase pe căţeaua aia mică şi vicleană să scape atât de uşor. Poate că avea să-şi arunce în joc farmecul personal, făcând-o să dea pe spate atât de tare încât să semneze gâ-fâind de plăcere hârtiile de anulare a căsătoriei. Gândul îi domoli înflăcărarea, dar nu îndeajuns.

capitolul 6

Cu inima strânsă, Mili îi urmări pe Ridhi şi Ravi ieşind din parcare. Flutură frenetic din mână până când faţa radioasă a prietenei sale dispăru. Ridhi părea atât de fericită, că emoţiile care vibrau în pântecul lui Mili păreau inutile. Chiar şi aşa, îşi împreună palmele şi spuse iute o rugăciune pentru siguranţa lor, după care se îndreptă spre intrarea imobilului în care locuia. Ridhi spunea că e o dărăpănătură, dar cărămizile roşii, balcoanele albe şi acoperişul negru înclinat îi dădeau lui Mili impresia că era cea mai frumoasă clădire de pe pământ - după casa ei din Balpur, desigur. Nu avea să arate vreodată lipsă de respect faţă de căminul care-i oferise adăpost aproape toată viaţa, dar îşi ceru iertare oricum. Lucrurile mergeau atât de bine, că nu voia să atragă ghinionul părând nerecunoscătoare.

Viaţa era minunată! Ridhi avea să trăiască fericită până la adânci bătrâneţi, Mili luase notă maximă la parţiale, iar şeful o rugase să scrie un articol împreună cu el. Mai era mica problemă a chiriei. Ridhi voia să-şi achite în continuare partea, dar cum ar fi putut-o face să plătească pentru ceva ce nu închiriase? Nu că toate acestea ar fi contat acum. Ridhi şi Ravi erau în sfârşit împreună, iar lui Mili nu-i păsa de nimic altceva.

Era incredibil de romantic! Oarecum nebunesc, de-a dreptul înspăimântător, dar romantic. Mili îşi undui şol-durile într-un mic dans thumka. Avea să se descurce ea. Ajunsese din Balpur până în America. Putea supravieţui cu cei 50 de dolari din geantă până la salariul următor.

„Te rog, te rog, poartă-le de grijă! Şi, te rog, nu-i lăsa pe cei din familia lui Ridhi să mă găsească'1, imploră

ca în gând pentru a suta oară în ziua aceea. Oricât de tare ar fi încercat să se liniştească, tot îşi făcea griji că avea să distrugă povestea de dragoste a lui Ridhi. Survola rapid parcarea cu privirea, apoi făcu un cerc complet, i âsucindu-se la 360 de grade. Nu se vedea nici ţipenie de om, dar niciodată nu strica să fii cu ochii în patru, lira mai bine să intre în casă. Ţinând cont că Ridhi de- abia plecase, probabil că aveau să treacă vreo două zile înainte ca familia ei să prindă de veste şi să înceapă s-o caute. Chiar şi aşa, plănuia să se ascundă la Pierce Hali şi în bibliotecă până când Ridhi şi Ravi o informau că erau în siguranţă.

Un sunet o făcu să tresară. Un bărbat parca o bicicle- i ă prea aproape de pubela din partea cealaltă a parcării, şi asta tocmai în ziua în care urmau să vină gunoierii s-o ridice. Se repezi după el.

- Domnule! Hei!

Era clar că nu o auzise, căci o apucă în direcţia opusă. Alergă să-l prindă din urmă şi îl bătu pe umăr. Bărbatul se întoarse şi o privi de parcă tocmai ar fi evadat dintr-un spital de nebuni. Probabil că părul ei era de vină. Bunica îi spunea mereu că părea puţin nebună când îl lăsa desfăcut. II dădu pe spate cu amândouă mâinile, dar buclele săriră înapoi, acoperindu-i toată faţa.

- Aţi parcat bicicleta prea aproape de mizerie. Bărba- i ul îşi scoase o cască din ureche, dându-i de înţeles că nu merita să fie ascultată cu toată atenţia. Agitată, Mili con- i muă: O să vă ia bicicleta dacă o lăsaţi acolo!

Arătă spre bicicleta de un galben strălucitor, însă nefericitul nu-şi luă ochii de la ea. Poate că de vină era accentul ei. Deseori nu îi înţelegeau engleza. O săgetă un dor arzător de casă, urmat de dorinţa intensă de a auzi tonurile familiare ale limbii materne. încercă să pronunţe cuvintele mai clar: Camionul cel mare vine să strângă mizeria azi.

11 să vă ia bicicleta dacă o lăsaţi acolo. Gesticula dinspre bicicletă înspre imensul container verde, în care toată lumea arunca pungile de gunoi, dar necunoscutul con- iinua să o privească fără să priceapă. Poate că nu vorbea

engleza. Trăgând aer în piept, mai făcu o încercare: Mizeria se strânge vinerea - rămâneţi fără bicicletă.

Şe duse la bicicletă şi trase de ghidon.

în cele din urmă, în ochii lui licări înţelegerea.

- Te referi la tomberon? încerci să-mi spui că astăzi se ridică gunoiul?

Râse, dar nu era un râs amabil.

Refuză să se simtă măruntă sau proastă. Tomberon. Gunoi. Nu „container". Nu „mizerie". Trebuia doar să folosească termenii potriviţi. Data viitoare avea s-o facă.

încuviinţă din cap abătută.

- Da, ştiu, spuse el foarte rar. De ce crezi că am pus-o acolo?

- Nu o vreţi? se miră ea.

-Normal că nu. De ce aş vrea să o arunc în tomberon, dacă aş vrea-o? îşi vârî casca la loc în ureche. Poţi s-o iei dacă vrei.

Acestea fiind zise, necunoscutul se îndepărtă.

Arăta ca o fiinţă care scotocea prin tomberoane? „Poţi s-o iei dacă vrei." Da, sigur. Ce era ea, gunoier?
Totuşi, în loc să se îndrepte spre casă, se trezi cercetând bicicleta de un galben strălucitor. Vopseaua se cojise în câteva locuri, dar în afară de asta era frumoasă. Dacă ar fi avut o bicicletă, nu ar mai fi trebuit să meargă pe jos prin campus sau să bată cu piciorul aproape doi kilometri până la magazine. Aruncă o privire pe furiş împrejur, pentru a se asigura că nu o vedea nimeni, apoi apucă bicicleta şi o trase iute de lângă tomberon, neputându-şi reţine un zâmbet larg. în rastelul de sub baîconul ei mai erau câteva biciclete. O parcă pe a ei în singurul loc rămas şi cedă tentaţiei de a scutura din şolduri într-un nou dans unduitor. Naani avea dreptate. Când se închidea o uşă, se deschidea întotdeauna o fereastră. Nu trebuia decât să te ducă mintea să scoţi capul afară.
Samir ura să apese pe frâna superbei Corvette, însă după ce ieşise de pe autostradă prinsese doar roşu la semafor. Mormăitul înnebunitor de sexy al motorului începea să-l calce pe nervi, aşa că îl tură. O blondă

înţepată îi aruncă o privire piezişă din SUV-ul ei gigantic. Automat, numără în gând. Unu, doi, trei... „Nu mai suntem atât de plictisită, nu-i aşa, domniţă?" O fripse cu privirea lui arzătoare exact când se făcu verde, apoi demară, lăsând-o cu gura căscată în urma lui.
Clădirile erau mai vechi şi mai dărăpănate, trecând de la decorul unei saga rurale la cel al unui film de epocă. Strada neîngrijită, acoperită cu pietriş, era flancată de bungalouri din cărămidă roşie, cu acoperişuri în pantă şi lemnărie albă ca zăpada. Când trecu pe lângă un panou pe care scria „Eastern Michigan University bst. 1883“, GPS-ul începu să o ia razna. „Viraţi la stânga, viraţi la dreapta, viraţi la stânga. întoarceţi imediat ce aveţi posibilitatea!" Fără prea multă tragere de inimă, încetini şi urmă indicaţiile. Vocea metalică îl conduse într-o mică parcare dubioasă, care mirosea de parcă lumea ar fi putrezit şi ar fi ajuns în iad. Un camion de gunoi ridica tomberonul. Impecabilă sincronizare, Sam!
Frână brusc, cât de departe putu de tomberon, apoi sări peste portiera maşinii decapotabile şi privi ţintă la vopseaua scorojită de pe faţada clădirii. Era momentul să înceapă filmarea.
Mili tocmai scotea ultima tabletă de ciocolată din ambalaj când auzi bătaia în uşă. Muşcă iute şi puse restul în frigiderul gol. Stomacul îi chiorăia. Nu mâncase nimic toată ziua. Erau nişte tăiţei de la Panda Kong în frigider, dar şi-i păstrase pentru cină. Cine putea să fie? Nimeni, absolut nimeni, nu-i

bătuse la uşă în cele trei luni de când locuia acolo, cu excepţia oamenilor care, tot vorbind despre Iisus Hristos, încercaseră să-i dea o Biblie.
încă o bătaie hotărâtă. Prea hotărâtă. Oamenii cu Biblia fuseseră mult mai discreţi. Nu avea cum să fie tratele lui Ridhi, nu-i aşa? Ridhi spusese că pe el aveau să-l trimită mai întâi.
Bătaia următoare fu şi mai puternică.
„O, Doamne! O, Ganesha! O, Krishna!" Ce era de tăcut? Ridhi nu plecase decât de vreo jumătate de oră.

48
Sonali Dev
Dacă îi scăpa vreo informaţie, cei doi îndrăgostiţi aveau să fie prinşi, iar povestea lor urma să se sfârşească tragic. Nu putea îngădui să se întâmple aşa ceva. Niciodată. Niciodată.
Merse în vârful picioarelor până la uşă.
- Bună! E cineva acolo? strigă o voce groasă şi autori-tară de pe coridor.
O voce groasă şi autoritară de bărbat indian. „O, Doamne! O, Doamne!“ Se uită prin vizor, însă nu zări decât imaginea neclară a unei siluete mari. Când făcu un pas înapoi, se împiedică de pantofii pe care îi lăsase în mijlocul camerei. Se poticni şi căzu în şezut cu un bufnet, doborând singurul scaun din încăpere.
- Bună! strigă vocea din nou.
O auzise. Panicată, se repezi spre balcon. In nici un caz nu avea să fie ea motivul pentru care Ridhi să cadă iarăşi în depresie. Se aplecă peste balustrada albă şi îşi văzu noua bicicletă în rastelul de dedesubt. Nu era cine ştie ce salt, doar vreo doi metri şi ceva până la movila acoperită de iarbă. Sări.
Ateriză în picioare, apoi fu proiectată cu capul înainte în bicicletă, care la rândul ei se izbi de celelalte trei de lângă ea. Metalul îi sfâşie cămaşa şi o împunse în umăr. De la izbitură, urechile îi zumzăiau.
- Şşt, şuieră ea spre bicicletă în timp ce se străduia să se ridice.
Când auzi bubuitura, Samir dădu fuga spre casa scărilor şi se aplecă peste balustradă. O creatură cu un vârtej încâlcit de bucle negre ca pana corbului încerca să ia o bicicletă de un galben fluorescent dintr-o grămadă învălmăşită. O fura? în graba ei de a o scoate din rastel, se împiedică şi făcu un pas în spate, iar ochii li se întâlniră. Ceva din felul în care îl privise declanşă alarma în capul lui, îndemnându-l să se uite spre balconul de deasupra. Sărise? „La naiba.“
- Hei! Stai o clipă! Eşti Malvika? îi strigă.

Ea făcu ochii mari, ca şi când ar fi fost acuzată de ceva odios. Era nebună. Trebuia să fie, căci într-o secundă

trase bicicleta, sări pe ea şi o luă din loc, de parcă vreun gangster ar fi urmărit-o cu pistolul în mână.
Samir alergă pe scări, sărind mai multe trepte deodată, iar când ieşi din bloc o văzu pedalând cu disperare. Rabla galbenă se clătina şi trepida, părând şi mai instabilă decât fata. Se întoarse şi îl privi din nou îngrozită, moment în care ghidonul zvâcni intr-un unghi bizar, ca şi când ar fi avut o voinţă proprie. Peste o clipă se izbi de un copac de la capătul străzii.
- Fir-ar să fie! izbucni el luând-o la goană.
Când ajunse la ea, stătea întinsă pe spate lângă trunchiul uriaş al copacului, cu picioarele aruncate peste cap, ca un yoghin contorsionist, şi cu bicicleta încolăcită pe după trupul ei îndoit. Prin învălmăşeala de păr, membre şi metal fluorescent, Samir auzi un scâncet.
- Hei, eşti bine?
Se aplecă să-i ridice de pe chip o buclă lungă şi spiralată. îi săltă în palmă, moale ca mătasea.
Un ochi imens, migdalat, îl cerceta.
- Teh thik to ho? repetă el în hindi.
Habar n-avea de ce o spusese sau de ce făcuse apel la dialectul acela rural, pe care acum nu-l mai folosea decât cu mama lui, dar pur şi simplu aşa îi venise.
Fata contorsionată, cu susul în jos, care îl privea pe după picioare, începu să radieze de-a dreptul. Pur şi simplu nu puteai să o descrii altfel. Ochiul ei vizibil se aprinse ca artificiile dintr-o zi de mare sărbătoare. îi mai îndepărtă câteva şuviţe de pe faţă, aproape disperat să vadă restul acelui zâmbet.
- Vorbeşti hindi, spuse ea cu o asemenea încântare în vocea surprinzător de răguşită, încât Samir simţi scântei pe sub piele.
Un moment, forţa aproape fizică a zâmbetului ei şi bucuria nestăpânită din glas îl lăsară fără cuvinte.
Tânăra femeie îşi miji spre el ochii aceia imposibil de strălucitori.
- Scuze, e singura replică pe care o ştii?
-Poftim? Bineînţeles că nu. Ştiu o mulţime de replici.

Uau, ăsta trebuie să fi fost cel mai stupid lucru pe care îl spusese în viaţa lui! Scutură viguros din cap şi se forţă să-şi îndrepte atenţia asupra posturii

bizare a fetei, pentru a nu se mai concentra asupra zâmbetului ei. Trăgând bicicleta de pe ea cât de grijuliu putu, o întrebă:

- Te poţi mişca?

Ea îşi muşcă buza şi se opinti cu un icnet, însă faţa i se schimonosi de durere, iar ochii i se umplură de lacrimi.

Samir se lăsă în genunchi.

- Îmi pare rău! Stai, lasă-mă să te ajut!

Ignoră fiorul absurd de nerăbdare pe care îl simţi în vintre când întinse mâna spre ea.

Nici un bărbat nu o mai atinsese pe Mili în felul acela. Fratele ridicol de chipeş al lui Ridhi o cuprinse în braţe şi o aşeză blând, sprijinind-o de trunchiul copacului. Simţea împunsături de durere în spate, în picioare, în părţi ale corpului de care nici măcar nu era conştientă, şi nu se putea gândi la nimic altceva în afară de bicepşii lui calzi care i se lipeau de piele. Aşadar, asta era senzaţia pe care ţi-o dădea atingerea unui bărbat!

Era o perversă îngrozitoare. „Eşti femeie căsătorită11, se dojeni.

Durerea care îi zumzăia în cap ca un roi de albine îi distrase atenţia. Încercă să fie curajoasă, dar nu-şi putu înăbuşi scâncetul care-i ieşi printre buze.

- Şşt. E OK. Dă-mi voie să mă uit!

O sprijini de pieptul lui şi întinse mâna să-i cerceteze glezna. Faţa lui se îndepărtă şi se înceţoşă, apoi redeveni clară. Avea pielea aproape albă, iar părul lui era de un auriu întunecat, aproape de nuanţa aramei. Dacă nu ar fi vorbit hindi cum vorbea, l-ar fi confundat cu un localnic.

Când îi atinse glezna, durerea fu insuportabilă. Trase aer în piept, iar capul i se prăbuşi din nou pe pieptul lui. Un cuvânt englezesc foarte urât, pe care îl auzise doar în filme, se auzi din pieptul lui, aflat sub capul ei, care cântărea subit o tonă. I se strânse stomacul. Auzi

un scâncet jalnic, probabil al ei. El nu părea genul care să scâncească.

- Şşt, scumpo! încearcă să respiri. Aşa, inspiră, expiră. îi auzea respiraţia în ureche. Vocea lui avea o vibraţie aproape magică. Scoase un telefon mobil din buzunar. Pot să sun pe cineva? Trebuie să mergem la un spital.

Cel puţin asta crezu Mili că spusese, căci în urechile ei răsunau ţiuituri ciudate. Se sprijini din nou de pieptul tare ca un zid şi încercă să se concentreze asupra figurii lui, care începuse să se învârtă, pe lângă faptul că se îndepărta şi se înceţoşa.

- Snow Health Center e după colţ. Pot să merg.
- Sigur, bombăni el. Ce-ar fi să mergi cu bicicleta?

Se pregătea să zâmbească, dar el scoase un mormăit
furios şi o luă în braţe. Cum putea un trup făcut din carne să fie atât de tare? Epuizată, trebui să se lupte ca să-şi ţină ochii deschişi. Bărbatul o purta spre o maşină foarte strălucitoare, în stilul celor din filmele de acţiune.
-Te voi pune pe locul din spate, bine?
Ea încuviinţă din cap. Atâta timp cât continua să murmure cu vocea aceea liniştitoare, nu-i păsa ce mai făcea.
- Maşina ta e galbenă. Exact ca bicicleta mea.
El zâmbi şi o aşeză pe banchetă atât de încet, cu atâta blândeţe, încât Mili avu impresia că era făcută din vată de zahăr. Glezna i se lovi de banchetă şi o simţi ca un baros pe o nicovală. îşi înfipse degetele în braţele lui pentru a nu ţipa, însă el nu se retrase. Continuă să murmure, cu vocea aceea magică, până când durerea dispăru. Ultimul lucru pe care şi-l amintea Mili era că îl rugase să-i pună bicicleta în rastel. Nu, ultimul lucru pe care şi-l amintea era zâmbetul lui când îl rugase să o facă.
capitolul 7
Primul gest pe care îl făcuse fata când intrară în clinică fu să vomite. Leşinase în maşină, dar când Samir

îi ridicase trupul firav şi o dusese în clădire începuse să îngaime cuvinte incoerente lipită de gâtul lui. Iar când o aşezase pe targă, cum i se spusese, se aplecase şi vomitase - pe pantofii lui. Pe pantofii lui Mephisto, făcuţi la comandă. Super!
Din clipa aceea lucrurile merseseră din rău în mai rău. Recepţionera îi punea întruna întrebări şi, dintr-un motiv sau altul, se simţea obligat să inventeze chestii din mers. Cum se descurcase de minune, datorită cercetărilor pe care le făcuse D.J. în privinţa fetei, îi dăduseră un dosar plin cu formulare pe care trebuia să le completeze câtă vreme pacienta era examinată.
- Domnule, aţi scris că o cheamă Ma-la-vai-kaa Sanj- h-va... Roşcata vioaie de la ghişeu avea să-şi rupă limba dacă se mai străduia mult să pronunţe.
- Maul-veeka Sungh-vee. Rosti numele rar, încercând să o scutească de chinuri.
Femeia îşi flutură genele lungi spre el în semn de mulţumire.
- Da. Ăă... nu avem pe nimeni în baza de date cu nu-mele acesta. II privi de parcă ar fi aşteptat să o ajute, însă el ridică din umeri. Există o Malvika Rathod - Malvika Virat Rathod.

Exact ce avea nevoie să audă. Furia îi reveni în valuri, înecându-1. Trupul în comă al fratelui său, mâinile Rimei împreunate în rugăciune, disperarea tăcută a lui Ammaji - coşmarul îi pulsă în minte. „Gândeşte-te la motivul pentru care eşti aici, boule! Fă-o să semneze unde trebuie şi pleacă dracului de aici!“

- Da, ea e, spuse în cele din urmă.

-Aţi scris că vă numiţi Samir Rathod. Sunteţi rude?

- Nu. Nu suntem rude. Eram confuz când am completat formularul. Am crezut că întrebaţi de numele ei de familie, nu de al meu. Daţi-mi voie să modific. Samir îi aruncă fetei cu gene lungi privirea lui de jăratec îndelung exersată şi observă că, asemenea tuturor reprezentantelor sexului frumos, se topea la picioarele lui. Când îi împinse formularul cu o bătaie sugestivă din gene,

el şterse numele „Rathod“ şi îl scrise pe cel al agentului său, „Veluri“.

- O puteţi vedea acum, îl anunţă o asistentă.

11 conduse până la un salon mare, unde paturile erau ascunse de nişte perdele cu floricele roz. Oare paciente- le primeau ceai şi prăjiturele după moda victoriană?

-Trebuie s-o internăm cel puţin până mâine. Nu avem numele nici unei persoane pe care să o contactăm în caz de urgenţă, aşa că nu putem suna pe nimeni.

Asistenta îi scrută chipul cu ochi obosiţi, ca şi când şi ea s-ar fi aşteptat la ajutor din partea lui.

-Nimeni?

Femeia încuviinţă din cap.

„Rahat!"

- Rămân eu.

Ce altceva putea să spună? Nu putea să o lase acolo, ca a doua zi să se târască până acasă în coate şi genunchi. Şi, oricum, el nu era aşteptat în altă parte.

Mili nu avea habar ce avea să facă. în spatele ei se afla o fereastră uriaşă, dar era încuiată. Nu că ar fi putut să se mişte, chiar dacă ar fi încercat. Asistenta îi pusese glezna şi încheietura în aţele, dar încă o durea de parcă ar fi avut un ardei iute Deghi în ochi. Cum de fusese atât de proastă? Prostia ei avea să o coste pe Ridhi fericirea până la adânci bătrâneţi. Cel puţin mai trăsese de timp. Toată zăpăceala asta durase probabil o oră, dacă nu mai mult, deci Ridhi şi Ravi se îndepărtaseră suficient de Ypsilanti ca să aibă o şansă de scăpare. Gândul o înveseli. In plus, nu avea nici o idee unde erau, aşa că nu îi putea trăda. De asemenea, poate că după ce vomitase pe

pantofii lui, fratele lui Ridhi (sau o fi fost vărul?) plecase ca şă-şi continue căutările.
In momentul acela, bărbatul ridică perdeaua înflorată cu un braţ musculos şi umplu micul spaţiu de lângă pat. Mili nu mai văzuse pe nimeni care să arate astfel, cel puţin nu în viaţa reală. în primul rând, era atât de mare şi atât de perfect sculptat, încât ar fi putut fi toarte bine o statuie. în al doilea rând, proporţiile lui

desăvârşite îi aminteau de actorii din reclame care se plimbau nonşalant în haine ce le veneau ca turnate. Doar că cel din faţa ei era desculţ.
- Nu au putut găsi papuci de spital pe măsura mea, îi explică el, observându-i direcţia privirii.
Mili făcu ochii atât de mari, că aproape îi ieşiră din cap.
- Dumnezeule, dar cât porţi?
- Numai 48, spuse el zâmbind.
Era prima dată când Mili rămânea fără replică. Ea purta doar 36.
- Cum te simţi? Ochii lui aurii trecură de la ghipsul de pe piciorul ei la cel de pe braţ.
-Nu e aşa de rău. Sau cel puţin sper să fie mai bine când îşi va face efectul perfuzia. îmi pare rău pentru pantofi, nu am vrut. Dar jur că nu ştiu nimic.
O, nu, de ce spusese asta? Trebuia să fie din pricina nenorocitelor de medicamente.
El clipi şi ridică din sprâncene. Părea atât de sincer surprins, că-i venea să-l plesnească peste faţă. Nu-i putea suferi pe cei care făceau pe proştii.
- Serios, nu are rost să ne prefacem, continuă ea ritos. Ştiu de ce eşti aici, dar îţi pierzi timpul. Nu îţi voi spune niciodată nimic.
El deschise gura, dar, incapabil să găsească o replică, o închise la loc.
-Ce fel de frate eşti? Cum poţi să te pui în calea dragostei? Să desparţi doi oameni care sunt făcuţi să fie împreună este un păcat din cele mai grave. Nu îţi dai seama?
Furia întunecă nuanţa de un căprui translucid din ochii lui. îi aruncă o privire cruntă, de parcă ea ar fi fost cea care ar fi greşit cu ceva, nu el.
-Cum poţi iubi un om pe care nu l-ai întâlnit niciodată?
-Cum adică nu l-am întâlnit niciodată? Credeai că o scurtă despărţire va ucide dragostea? Ştiu că în clipa asta joci rolul ticălosului fără inimă din film, dar nu înţelegi cum e să fii îndrăgostit?

*
înlemnit, Samir se întrebă, pentru a mia oară în scurmi timp de când o cunoscuse, dacă fata era complet nebună. în plus, trăncănea fără oprire, nelăsându-i nici un răgaz să-şi pună gândurile în ordine.
-Pari a fi un om foarte cumsecade. Uite cum m-ai ajutat pe mine. Nimeni nu poate fi atât de blând, atât de...
Pleoapele i se închiseră, ca şi când i-ar fi devenit brusc prea grele. Părea pe punctul să adoarmă.
-Ţi-au dat ceva pentru durere? întrebă el. Părea că luase o doză puternică. Vrei să chem doctorul?
Mili deschise ochii, apoi îi închise la loc. Din gură îi ieşiră sunete incoerente. Pleoapele continuară să-i fluture, ca şi când s-ar fi luptat să rămână trează, până când in cele din urmă genele i se lăsară, atingându-i obrajii. Samir nu mai văzuse niciodată asemenea gene. Voia să le atingă şi să se asigure că erau reale. Nu mai văzuse niciodată asemenea ochi. Irisurile, de culoarea onixului extras din deşerturile arzătoare din Rajasthan, sugerau o candoare dintr-o epocă de mult apusă. Doar că totul nu era decât prefăcătorie. Şi-o imagină parcurgând înştiinţarea pe care i-o trimisese fratelui său, şi privirea candidă se transformă în mintea lui într-una malefică.
„în eventualitatea morţii lui Virat Rathod, întreaga sa pensie, fondurile primite de la asigurări şi partea sa din proprietatea familiei revin doamnei Malvika Rathod.“ Cuvintele îi ardeau creierul ca fierul înroşit în foc.
„în eventualitatea morţii lui Virat Rathod.“
Ea deschise ochii din nou. Durerea şi confuzia indusă de narcotice licăreau în privirea ei inocentă la fel ca lumina difuză în scenele statice din filme. Samir îşi reaminti cine era. Femeia căreia nu-i păsa decât să pună mâna pe haveli în momentul în care nimeni nu ştia dacă bhai avea să scape cu viaţă.
- Dormi acum. Putem vorbi mai târziu.
- Vezi, eşti atât de amabil!
Acestea fură ultimele ei cuvinte înainte de a adormi.

Samir se trezi cu faţa la salteaua acoperită cu un cearşaf de unică folosinţă. La naiba cu diferenţa de fus orar! Se îndreptă şi observă că degetele ei i le strângeau pe ale lui într-o atingere răcoroasă şi catifelată. Avea cele mai mici şi mai delicate mâini pe care le văzuse vreodată, întreaga ei mână, de la vârfurile degetelor până la încheietură, abia dacă îi depăşea palma. îi veni în minte felul în care făcuse ochii mari când îi spusese cât purta la pantofi şi

zâmbi. Când îşi trase degetele dintr-ale ei se mişcă, dar după ce o mângâie pe frunte se linişti şi adormi la loc.
Toată noaptea se foise şi gemuse de durere. O părticică din el se bucurase că nu era singură. Nimeni nu ar fi trebuit să fie singur într-o asemenea stare. în cele din urmă fusese mai uşor să-şi tragă scaunul aproape de patul ei şi să o mângâie pe creştet când tresărea. Părea a fi singura cale de a o calma.
Se uită la ceasul său Breitling. Era aproape miezul nop-ţii. Amândoi dormeau de câteva ore. Se ridică şi se întinse, apoi trase jaluzelele ca să se uite pe fereastră. Cerul era o beznă nesfârşită. Era cât se poate de treaz, însă nu avea unde să se ducă. Ar fi trebuit să se cazeze la hotel în ajun, dar, cu accidentul suferit de Malvika, toate planurile sale se întoarseră cu susul în jos, la propriu.
Se uită în jur. Pantofii săi Mephisto, spălaţi şi distruşi, se uscau într-un colţ. Cifre roşii fluorescente pâlpâiau pe un monitor fixat în perete. Peste tot se zăreau tuburi de plastic şi dispozitive medicale. în tot acel talmeş-balmeş, pe un cărucior cu rotile, se aflau un blocnotes galben şi un pix. Se duse şi le luă. înainte de a-şi da seama ce făcea, îşi reluă locul lângă pat şi se apucă de scris.
în primele momente de după trezire, Mili habar nu avu unde se afla. Apoi încercă să se mişte, iar durerea care o săgetă din gleznă până la încheietură aproape că o rupse în două, reamintindu-i totul. Trebuie să fi gemut sau să fi ţipat, căci fiinţa de o frumuseţe absurdă care stătea lângă patul ei se încruntă şi veni mai aproape. Se forţă să-şi înlăture ceaţa dureroasă din minte.

O iubire neaşteptată
57
„O, nu!“ Era fratele sau vărul lui Ridhi sau ce rudă
0 li fost, care semăna cu un zeu grec sau un model mas-
1 ulin. Deşi era ciufulit şi avea urme de la aşternuturi pe obraz, arăta la fel de bine ca în ajun.
Ochii lui căprui, cu gene imposibil de lungi, o cerce- (au cu atenţie.
-Neaţa.
O, Dumnezeule, vocea lui era pe măsura înfăţişării! |oasă, cu vibraţii profunde, ca şi când Creatorul ar fi acor-dat o atenţie specială până şi acelui detaliu. De regulă, lui Mili îi displăceau oamenii frumoşi. îi reaminteau de kamini, o fată din satul ei care obţinea întotdeauna ce îşi dorea doar pentru că arăta ca un star de la Bolly- wood, cu pielea ei albă ca marmura. „Ptiu.“
Se apropie şi o mângâie pe frunte cu mult prea multă lamiliaritate.
Dumnezeule, ce frumos mirosea, ca pariu mul acela pe care îl primise odată

ca eşantion într-o revistă! Mili îşi miji ochii şi îi aruncă cea mai fioroasă privire de care era în stare. Cum de îndrăznea să fie atât de familiar? Şi de ce se purta de parcă i-ar fi făcut o lavoare? La urma urmelor, din cauza lui era acolo. Din cauza lui îşi stricase bicicleta cea nouă. Bicicleta ei frumoasă. îşi înăbuşi un suspin.
-Ce s-a întâmplat? o întrebă, de parcă ar fi cunoscut-o de ani întregi. Şi de ce zâmbea atât de larg?
- Scuză-mă, te cunosc? întrebă ea repezit.
Asta îl făcu să fie mai atent. Bun.
-Cred că nu m-am prezentat. Sunt Samir Ra... Veluri.
- Raveluri? Ce fel de nume e ăsta?
-Nu Raveluri. Veluri.
-Atunci de ce ai spus Raveluri?
El închise ochii, înghiţi, apoi îi deschise din nou.
- Putem să o luăm de îa capăt?
- Sigur, dar mai întâi ia-ţi mâna de pe capul meu.
Zeul grec păru de-a dreptul rănit, ca şi când nimeni
IUI ar mai fi avut tupeul să-l pună la punct până atunci.
-îmi pare rău, părea că te calmează când aveai du- icri, aşa că m-am gândit...

58
Sonali Dev

- Ai stai aici cu mine toată noaptea?
Mili se încinsese ca apa intr-o tigaie tavaa, însă tipul era la fel de calm ca Buddha însuşi. Ceea ce o făcu să se aprindă şi mai tare.
- l-ai spus asistentei că nu au pe cine să sune, îi explică el răbdător, aşa că m-am gândit...
-Mi-ai alungat singura prietenă. Acum vrei să-ţi fiu recunoscătoare?
Pe măsură ce-şi amintea tot ce se întâmplase după ce tipul îi bătuse la uşă, îi venea să-l plesnească peste faţa aceea frumoasă.
- Cine a zis ceva despre recunoştinţă?
Un muşchi al maxilarului îi tresări vag, dar în afară de asta, continua să zâmbească la fel de senin ca până atunci.
-Aveai expresia aceea, ca şi când ai fi aşteptat gratitudine.
Doar pentru că respira, exact ca vaca aceea proastă de Kamini.
-Pot să te întreb ceva? Când ea ridică din umeri, tipul continuă: Eşti nebună?
Deci avusese dreptate. Toţi oamenii drăguţi erau îngrozitor de bădărani.
Atunci îşi dădu seama. Era dimineaţă. Fără îndoială, Ridhi ieşise de mult din Michigan.

- De ce zâmbeşti? vru el să ştie.
- Pentru că tocmai mi-am dat seama că nu o vei mai găsi pe Ridhi acum. A scăpat.

Uluirea de pe chipul lui părea sinceră.

-Cine e Ridhi?

-Cine e Ridhi?

După ce repetară amândoi „Cine e Ridhi?“ de nenu-mărate ori, Samir îşi dădu seama că venise momentul să nu se mai învârtă ca un leu în cuşcă. Fata era nebună de legat, nu încăpea îndoială. Dacă tot fusese obligat să umble peste şapte mări şi şapte ţări, de ce nu avusese norocul să fie trimis după o ţipă cât de cât în toate minţile? O ţipă drăguţă şi normală. Da, sigur, când întâlnise

ultima dată^ o ţipă drăguţă şi normală? Drăguţă era nitr-adevăr. In plus, după un an întreg în care nu scrise- ■o un rând, în noaptea aceea, cât o veghease, nu-şi mai putuse desprinde pixul de pe hârtie.

Pe toţi dracii, îi plăceau intrigile complicate, dar nici chiar aşa!

-OK, ascultă, dacă aş fi ştiut cine este această Ridhi, aş mai fi întrebat cine e?

Încerca să fie logic, deşi, din câte văzuse până atunci, logica nu prea ţinea în cazul ei.

- Ce fel de om eşti dacă nu-ţi cunoşti propria soră sau verişoară sau ce rude sunteţi?

-Aşadar, crezi că această Ridhi este sora sau veri- şoara mea?

Continuă să-i zâmbească, afişând expresia aceea com-plet absorbită care le făcea pe gagici să-şi piardă capul.

Ea îşi miji ochii de onix, apoi, când înţelese, îi făcu mari cât cepele.

-Nu eşti fratele lui Ridhi?

Se întrezărea o clarificare. Samir încuviinţă din cap.

- Nu sunt fratele ei, nici vărul, nici vreo altă rudă.

Pielea ei ciocolatie căpătă cea mai bizară nuanţă de maroniu, iar umerii i se strânseră.

- Păi atunci de ce mă urmăreşti?

Grozavă întrebare. Şi prilejul perfect.

Întinse mâna după geanta în care se aflau hârtiile pentru care venise acolo, repetând în minte subiectele esenţiale: avionul lui Virat. Anularea căsătoriei.

Blocnotesul galben îi alunecă din mână şi se rosto- eoli pe linoleum. Se aplecă după el. Umpluse mai mult de jumătate dintre pagini cu scrisul lui

înghesuit. îl luă şi mângâie rândurile acoperite cu cerneală. Cuvintele ţâşniseră din el toată noaptea, ca apa dintr-un furtun. Şi, Doamne, ce bine fusese!

- Ce e aia?

Ochii ei de onix plutiră pe deasupra blocnotesului, ipoi îi întâlniră privirea în timp ce încerca să se ridice m capul oaselor. Durerea îi explodă în ochi şi se chirci mtr-o rână.

-Şşt, e OK. Samir îi îndepărtă părul de pe faţă şi îi atinse uşor chipul contorsionat de durere. încearcă să respiri. Chem asistenta.

Se afla în mijlocul unui scenariu clasic de film, con-ţinând un amestec de veşti bune - veşti proaste. Vestea proastă era că trebuia să joace rolul de infirmier în ur-mătoarele câteva săptămâni. Unu la mână, nu avea cine să o facă. Doi la mână, pur şi simplu nu-l lăsa inima să-i pună sub nas hârtiile de anulare a căsătoriei atâta timp cât zăcea acolo, sedată de nu mai ştia de ea. Vestea bună era că, la întoarcerea acasă, urma să aibă nu doar anularea căsătoriei fratelui său, ci şi un scenariu finalizat.

- Mulţumesc.

Fu primul lucru pe care îl spuse Mili când deschise ochii.

Samir ridică ochii de pe blocnotesul galben - era aproape plin - şi descoperi pe chipul ei o sfioşenie pe care nu o mai văzuse.

- Cum te simţi?

- Mi-e teamă să mă mişc, îngăimă ea, dar ochii îi erau zâmbitori. Nu mi-ai răspuns la întrebarea de mai devreme. De ce m-ai urmărit?

-Nu te urmăream. Tocmai m-am mutat în clădirea unde stai. Unchiul meu e din satul tău. Hari Bishnoi. El mi-a dat adresa ta. Nu încercam decât să trec pe la tine şi să te salut când ai plecat.

Inspiraţia îi revenise, era clar. In toată splendoarea.

- Ei bine, a fost o prostie.

După toate aparenţele, pentru ea nu însemna mare lucru.

Pe bune, tipa sărise de pe balcon^ intrase cu bicicleta într-un copac şi tot el era prost? In loc să riposteze, îi oferi unul dintre zâmbetele acelea seducătoare pe care le perfecţionase la nivel de artă în anii când fusese model.

Ea se încruntă.

- Aşadar, eşti doar vecinul meu?

-Da.

Sau cel puţin avea să fie de îndată ce D.J. îi găsea un apartament gol în clădirea ei împuţită.
- Şi ai stat aici toată noaptea, veghindu-mă, când nici măcar nu mă cunoşti? Ochii i se umplură de lacrimi.
„Ce dracu'?"
Fata închise ochii strâns, apoi îi deschise din nou. l'rivirea ei era atât de directă, încât îl străpunse până in vintre.
- Bună, Samir. Prietenii îmi spun Mili şi sunt onora- i ă să te cunosc.
capitolul 8
La trezire, Mili îl auzi mişcându-se prin bucătăria ei.
I ra acasă de aproape o săptămână, iar Samir se lipise de ea atât de tare, încât îi amintea de ţapul vecinului din Balpur. Patrupedul o urma pe Mili cu atâta insistenţă, că Naani îl numise „Viratji", în speranţa că avea '- Vi poarte noroc. Doar că spre deosebire de ţap sau de Virat, soţul invizibil, Samir îi salvase viaţa. Dacă nu ar
II fost el, sigur ar fi murit fie de foame, fie din pricina v ezicii care i-ar fi explodat.
Stătea în capul oaselor pe salteaua aşezată pe podea. Samir mutase salteaua lui Ridhi în camera de zi. Pen- i t u a suta oară de când îl cunoscuse, îşi ceru scuze în gând pentru că îl comparase cu Kamini. Singurul lucru pe care se deranjase Kamini vreodată să-l salveze fusese tenul ei alb, pe care îl ferea de soarele din Rajasthan. Mili se minunase mereu de colecţia ei impresionantă de umbrele şi de conştiinciozitatea cu care le folosea, 'augurul lucru pe care Samir părea să-l aibă în comun i u Kamini era pomenitul ten alb, însă nu dădea semne ■ i se mândrea peste măsură cu această calitate. Chiar dacă mergea ţanţoş ca eroii din film, ţinându-şi în lături braţele musculoase de parcă ar fi cărat găleţi de apă in ambele mâini, se dovedea un îngrijitor foarte corn- r tent: o purta în sus şi în jos pe scări când trebuia

Sonali Dev
s-o ducă la doctor, o hrănea şi se asigura că lua miile de de pastile prescrise. Ca de obicei, îi sprijinise cârjele de perete, ca să fie la îndemână. Mili îşi arcui buzele de frustrare şi se încruntă spre ele. Ce rost aveau? Fusese suficient de deşteaptă încât să se rănească şi la încheietura mâinii şi la gleznă, aşa că nu avea cum să se deplaseze cu ajutorul lor. Pe lângă asta, era cea mai stângace fraieră din tot Balpurul; prin urmare, aveau să stea acolo până când unul dintre membrele ei rupte se vindeca.

- De ce te uiţi urât la cârjele alea? Samir, care îi aducea nişte sendvişuri, îi oferi zâmbetul lui de model care face reclamă la pastă de dinţi. Ai nevoie să mergi acolo?
Arătă din cap spre baie; lui Mili îi venea să moară de ruşine.
Zâmbetul lui stupid se lărgi. Era bine că medicamentele îşi făcuseră efectul. Dacă nu ar fi fost sedată şi pe jumătate conştientă, nu ştia cum ar fi reuşit să lase pe cineva complet străin să o ajute să meargă la baie, apoi să aştepte răbdător afară. Şi de obicei făcea asta cu un aer serios, fără urmă din zâmbetul amuzat pe care i-l arunca acum.
Ca în transă, se holba la sendvişurile, adevărate opere de artă, aşezate de Samir pe cele două farfurii lăsate de Ridhi. Ii lăsa gura apă ca unui copil al străzii. Toate legumele posibile erau aşezate unele peste altele, în stra-turi de culori diferite, între cele două felii de pâine.
La început îi fusese ruşine să-l lase în bucătărie, dat fiind că toată mâncarea pe care o avea se rezuma la o ju-mătate de ciocolată Hershey, o cutie de lapte şi nişte tă- ieţei unsuroşi. Dar el cumpărase o pungă plină cu de-ale gurii, toate medicamentele prescrise de medic şi o pernă electrică. Insistase că, de fapt, alimentele erau pentru el, pentru că şi el trebuia să mănânce, iar bucătăria lui nu era încă utilată.
O lăsase să-i folosească mobilul ultimul răcnet pentru a suna la institut şi la Panda Kong ca să anunţe că trebuia să-şi menajeze glezna timp de două săptămâni. Profesorul Bernstein îi spusese să îşi ia liber o lună întreagă

dacă avea nevoie. „îmi voi aminti să te exploatez după ce îţi revii.“ Vorbele lui, rostite cu blândeţe şi umor,
0 tăcuseră să lăcrimeze pe ecranul telefonului. Cap'Ţuguiat de la Panda Kong fusese mult mai puţin
amabil. „Nu ştiu dacă-ţi pot păstra slujba două săptă- mâni", bombănise el. Dar cel puţin nu o concediase, aşa cum se temuse ea. Pur şi simplu trebuia să se întoarcă la muncă de îndată ce era în stare. Cum Dumne- • eu avea să-i trimită bani lui Naani în luna aceea, dacă nu-şi primea salariul pe două săptămâni de spălat vase? Si mai era şi mica problemă a chiriei. Ca să nu mai spună că trebuia să-i înapoieze banii lui Samir pentru medicamente şi mâncare.
Samir îi dădu farfuria.
-Vezi, deja te poţi ridica singură. în câteva zile vei lolosi cârjele cu uşurinţă.
Doar un om care habar n-avea cât era de stângace putea spune aşa ceva.

- Ce frumos e, murmură ea ridicând felia de sus ca să admire varietatea de culori din interiorul sendvişului.
-Nu îţi face griji, n-are carne, o linişti el amuzat.
- îmi pare rău, trebuie să verific. E doar un obicei. Am avut un incident oribil la cantină luna trecută. Scuturând din umeri ca să alunge acel gând, continuă: I-am spus omului: „Fără carne", la care el mi-a răspuns: „Nu e carne, e peşte". Ptiu!
Amintirea ar fi făcut-o să-şi piardă pofta de mâncare dacă n-ar fi avut în faţă un sendviş atât de apetisant.
Samir râse din toată inima - un râs perfect, senzual, se gândi ea.
- Eşti vegetarian? îl întrebă, aşezând cu grijă felia la loc.
- Mănânc carne, dar dacă pomeneşti asta în faţa mamei, voi nega. Apoi va trebui să te omor pentru că i-ai frânt inima.
Când muşcă din sendviş, Mili aproape că leşină din
nou.
-Ce ai pus în el? bolborosi ea, mulţumind tuturor oilor pentru cele zecii mii de papile gustative din gură.
1 delicios!

O privi cum mânca; peste câteva clipe, zâmbetul îi dispăru în spatele unei expresii reţinute când scoase două plicuri din buzunar.
- Ţi-am luat corespondenţa, zise el aşezându-se cu pi-cioarele încrucişate lângă ea.
Lui Mili i se strânse inima. Mai muşcă o dată, după care se forţă să lase sendvişul jos şi luă factura de la spital. în ciuda aromelor care îi dansau pe limbă, stomacul i se strângea de emoţie. Până aici le fusese celor 50 de dolari pe care îi ţinea încă în buzunar.
încercase să o întrebe pe asistentă cât costase întregul tratament, dar răspunsul fusese laconic: „Vă vom trimite factura prin poştă“. Cel puţin Mili presupusese că femeia vorbea cu ea, căci ochii ei îl ţintuiau pe Samir. La fel ca ochii doctoriţei şi ai recepţionerei. Toate femeile care intrau în salon nu păreau să-l vadă decât pe el, ceea ce nu părea să-l deranjeze deloc. Le făcea ochi dulci şi primea adulaţia lor fără nici un fel de rezerve. Preţ de o clipă îl privi încruntată, dar apoi o copleşiră remuşcă- rile. Bărbatul acela tocmai o hrănise cu cea mai bună mâncare de care avusese parte în ultimele luni.
Samir muşcă din sendviş şi făcu semn cu bărbia înspre factură, îndemnând-o să o deschidă.

Mili îşi îndreptă umerii şi, cu gura uscată de emoţie, desfăcu plicul. Suma trecută sub coloana „A se plăti de către pacient11 îi tăie respiraţia. El îi dădu un pahar cu apă, dar când încercă să soarbă se înecă.
Samir se grăbi s-o maseze pe spinare.
- Ce s-a întâmplat, Mili?
Se trase într-o parte şi se încruntă spre el.
- încerci să mă omori, asta s-a întâmplat!
în loc să cadă în cursa ei, îi luă hârtia din mână.
- E factura de la spital?
Se gândi să i-o ia înapoi, dar ce rost avea? îi permisese unui om complet străin să locuiască în casa ei, iar el o îngrijise mai mult decât oricine altcineva, în afară de Naani. Nu avea nici un sens să fie protocolară.
Dar apoi se uită la cifra de pe hârtie şi zâmbi. Zâmbi!

-Nu sunt decât 120 de dolari.
Samir îşi muşcă limba. Ce prostie putuse să spună! Mili se pleoşti ca un balon înţepat cu un ac.
- îmi pare rău! Nu am vrut să sune aşa. Doar că, la câte se aud despre costurile spitalizării în America, mă aşteptam la o sumă mai mare.
Ea făcu ochii mari, îngrozită. Dar numai pentru o secundă.
Care era problema cu fata asta? Avusese destui bani i a să-şi plătească biletul până în America şi taxele uni-versitare, iar o factură de 120 de dolari îi dădea palpitaţii? Samir privi în jur. Rahat, era un idiot! Ammaji avea dreptate, mintea lui refuza să vadă orice altceva în timp ce lucra. In apartamentul ei nu era nici mobilă, nici mâncare. O tristeţe cumplită îi strânse inima.
Mili luă factura şi o studie cu atenţie. Samir observă cum îşi recăpăta calmul, destinzându-şi pe rând muşchii leţei. Dumnezeule, dacă şi-ar fi putut face actorii să-şi exprime emoţiile în felul acesta ar fi fost cel mai bun regizor din lume!
-Ai dreptate, nu sunt decât 120 de dolari. Trebuie ..i fi numărat greşit zerourile. Probabil că mă crezi tare proastă.
îşi încununa reprezentaţia cu un zâmbet autoironie, lovindu-se peste frunte cu mâna bandajată.
Şi el care se considera mare expert în disimularea emoţiilor! îl bătea detaşat la capitolul ăsta.
- Nu, deloc, un zero în plus m-ar speria şi pe mine de moarte, zise el, după care muşcă din sendviş.

De uşurare, Mili uită să-şi mai ascundă emoţiile. Apoi îşi aminti deodată de sendvişul cu avocado, roşii, morcov şi ardei verde din poală, iar tensiunea i se evapo- i â complet. Tăbărî asupra sendvişului. Chiar nu se pu- tea descrie altfel gestul ei. Fiecare îmbucătură părea să-i inunde fiinţa cu valuri de plăcere. Buzele, gâtul, ochii, întreaga ei fiinţă participau la acea experienţă. Samir se ridică şi merse în bucătărie, unde puse far- luria în chiuveta minusculă. Se uită în jur uimit. Pe • uine, cum de-i scăpase? întregul apartament era doar

un pic mai mare decât debaraua lui. Poate 120 de metri pătraţi cu totul. Camera de zi era cât un hol mare, cu spaţiul pentru luarea mesei amenajat intr-un intrând. De acolo se intra direct în bucătărie, unde se aflau un frigider zgomotos, un aragaz dezgustător şi un blat de vreo jumătate de metru. O altă uşă din camera de zi dădea într-un dormitor în care abia dacă încăpeau două saltele, un şifonier vechi şi un birou. Baia, cât dulapul lui de lenjerie, conţinea o cabină de duş în care nu avea cum să încapă, un closet pe care dacă se aşeza se lovea cu picioarele de perete şi o chiuvetă în care se putea spăla pe mâini în timp ce stătea pe toaletă.

Bine, deci fata nu era plină de bani. Ar fi trebuit să-şi dea seama de asta mai devreme. Şi dacă nu ar fi scris ca un geniu în vâltoarea inspiraţiei, poată că şi-ar fi dat. Clăti farfuria, forţându-se să nu se gândească la fericirea de pe chipul ei când mânca. Trebuia să fie atent, foarte atent cu ea. Cu toată candoarea ei, cu toată situaţia ei deloc roz, nu trebuia să uite că nimic nu justifica trimiterea unei înştiinţări legale unui bărbat care zăcea pe patul de spital, luptând să supravieţuiască. Mai ales când bărbatul acela era Bhai.

- D.J., apartamentul ăsta e de rahat. Un rahat aburind. Miroase a rahat, e de rahat şi tot ce e înăuntru are culoarea rahatului.

Samir privi prin apartamentul „lui“. Simplul gând de a-l numi astfel îl făcea să se înfioare de dezgust. Dar, pentru o lună, era al lui. îl pusese pe D.J. să închirieze mizeria aceea pentru că era la două uşi de Mili. Fusese uşor, căci jumătate din clădire era goală. De parcă ar fi fost o surpriză.

- La trei kilometri de tine găseşti un Hyatt, unde ai un apartament rezervat pe numele tău. Du-te acolo sau încetează să te mai plângi ca un copil.

-Nu mă pot duce la Hyatt, geniule. Mili nu poate ieşi din casă. Cineva trebuie să stea cu ochii pe ea. Nici măcar nu are telefon mobil. Zici că locuieşte pe insula Gilligan, doar că fără prieteni.

-Are cel puțin un prieten, se pare, comentă Swami D.J. cu subînțeles.
- Da, fac asta din prietenie, boule. Nu pentru că fra- te-meu zace în pat cu amândouă picioarele în ghips și o nevastă gravidă, care s-ar putea să nu fie nevastâ-sa deloc. Crezi că-mi place să fac pe infirmiera? Cum D.J. nu răspunse, Samir adăugă pe un ton mai potolit: Ascultă, chiar nu are cine să o ajute. Colega ei de apartament a fugit cu iubitul în ziua în care am sosit.
- Se pare că fata are o febleţe pentru dramă.
-Nu zău!
- Mai scrii? Crezi că termini la timp?
- S-ar putea.
In realitate, se afla în plin miracol. Trecuseră doar șase zile de când se întorseseră de la spital, și scrisese deja mai mult decât reușise în ani întregi. Doar că nu scrisese nici măcar un cuvânt în adăpostul lui de culoarea rahatului. Inspiraţia nu-i venise decât în preajma ei. Transcrisese însemnările din blocnotes pe laptop în apartamentul ei, în ziua în care se întorseseră, și apoi scrisese ca nebunul toată noaptea și toată dimineaţa, în timp ce ea dormea, obicei pe care îl menţinuse și în zilele următoare. Laptopul stătea deschis pe covorul uzat care avea, desigur, culoarea diareii infecţioase. încercase să scrie înainte de a-l suna pe D.J., dar nu reușise decât să se holbeze la ecranul acela nenorocit.
- Te ţin la curent. Poţi măcar să afli dacă există vreo variantă ceva mai decentă în clădirea asta?
La urma urmelor, apartamentul lui Mili era mai mic, dar mai puţin hidos.
-Sigur că da, șefu'. Doar asta mi-e meseria.
Samir se gândi să mai facă o încercare de a scrie în apartamentul lui, dar ştia că își pierdea timpul. Nu mai putea să evite realitatea. Printr-o ironie teribilă a sorţii, prezenţa lui Mili îl ajuta să scrie.
„La dracu'." Era obligat să stea acolo și s-o ajute ca să-și poată termina scenariul. Până atunci avea să-i fie irât de îndatorată, încât avea să semneze hârtiile fără

să crâcnească. în definitiv, cine era el ca să se opună unei situaţii câștigătoare pentru ambele părţi?
își luă laptopul și se îndreptă spre apartamentul lui Mili.
Sprijinită în cârje, Mili ieși poticnindu-se din baie. Era prima dată când reușea să se deplaseze singură, dar fusese mai curând o combinaţie de noroc și impetuozitate decât o dovadă de pricepere. Samir petrecuse o oră

întreagă în dimineaţa aceea încercând să o înveţe să se descurce cu blestemăţiile acelea, însă, cum nu se putea folosi de o încheietură şi de o gleznă şi ţinând cont de tendinţa ei înnăscută de a se împiedica de orice, era o cauză pierdută. El, pe de altă parte, părea să posede suficientă forţă ca să-şi susţină întreaga masă musculară, să o ridice pe ea cu tot cu cârje în echilibru deasupra capului şi să execute într-un picior un dans bhangra, cu ochii închişi. Faptul că avea nişte picioare de mărimea unor vâsle nu-i putea dăuna în nici un caz.
încercă să ţopăie până în dormitor, clătinându-se între barele de aluminiu. Cumva însă, acestea se încurcară unele în altele. O cârjă se prăbuşi la podea, iar cealaltă se izbi de uşa dormitorului, după care ricoşă şi o lovi în cap.
- Gunoi nenorocit!
Şi-o aşeză furioasă la subraţ şi, adunându-şi toată voinţa, îşi făcu vânt spre dormitor. Dintr-odată însă, îşi dădu seama că subsuoara îi mirosea cam acru. îşi scoase tricoul maro fără să se prăbuşească la podea, ceea ce fu aproape un miracol, şi trase un tricou albastru din sertar.
Găsise tricourile la un vânzător ambulant din faţa gării Borivali, în Mumbai, în ziua în care îşi luase viza. Fusese nevoie de o sesiune maraton de târguială, dar îl convinsese pe tip să-i dea cele şase tricouri în culori diferite la preţ de trei. Apoi văzuse lenjeria intimă de dantelă şi, fără să stea pe gânduri, o indusese în negociere. Fiabar n-avea ce o apucase, dar dantela aceea neagră o făcuse să se gândească plină de speranţă la soţul ei.

Pur şi simplu trebuia să o aibă. Cum vânzătorul era din- tr-un sat învecinat cu al ei, cumpărase două perechi de blugi la preţ întreg ca să nu moară de ruşine.
Până atunci nu purtase nimic altceva în afară de costume tradiţionale indiene, numite salwar, cu tunici purtate peste pantaloni largi şi bufanţi sau peste colanţi. După ce cumpărase tricourile, renunţase la toate costumele salwar, hotărâtă să o ia de la capăt în America, l i plăcea nespus libertatea pe care i-o dădeau tricourile şi blugii. Fără eşarfe duppata, fără călcat şi apretat. Şi, când îşi putea folosi toate membrele, erau foarte uşor de îmbrăcat şi dezbrăcat.
Insă acum nimic nu era uşor. Se chinuia să-şi ţină echilibrul în timp ce-şi strecura braţele pe mâneci, dar afurisitul de tricou i se răsuci în jurul capului. Când incercă să-l tragă în jos, încheietura rănită i se prinse în material, provocându-i o durere cumplită. în plus, din pricina tricoului înfăşurat în jurul capului, era la fel de oarbă ca un struţ cu capul în nisip.

Auzind cheia întorcându-se în uşa de la intrare, îngheţă.
-Nu sunt îmbrăcată, strigă ea când uşa se deschise scârţâind.
Ce-o fi fost în mintea ei când îi dăduse o cheie? Linişte totală. Se agită sub materialul elastic, ignorând noul puseu de durere, şi încercă să se întoarcă.
- Samir? Tu eşti?
Nici un răspuns.
„O, nu. Nu e el."
-Samir? strigă iarăşi. Trase de tricou, dar cârjele şi ghipsul o încorsetară şi mai rău. Cine e?
Se răsuci, luptându-se să rămână în picioare. Inima ii bătea nebuneşte în piept. „O, Doamne, te rog!" încercă să strige din nou, dar de pe buze nu-i ieşi decât un suspin.
- Şşt, Mili. Eu sunt. Cu gesturi blânde, Samir îi aran- jă tricoul şi-i eliberă umerii şi capul, murmurând: îmi pare rău, ar fi trebuit să bat.

îi dădu o buclă rebelă pe după ureche şi, privindo calm, liniştitor, ca şi când nu ar fi speriat-o de moarte în urmă cu câteva clipe, îi şterse obrazul cu un deget. Nu-i mai văzuse ochii niciodată atât de întunecaţi, atât de vii. Fără să se gândească, îşi coborî mâinile spre talia ei şi îi ridică fermoarul blugilor. Mânia explodă în pieptul lui Mili. îl împinse cu toată forţa, dar, în loc să-l clintească, se trezi proiectată în spate. Samir o prinse înainte să cadă, însă cârjele se prăbuşiră, lăsând-o fără nici o susţinere cu excepţia acelui trup masiv şi puternic ce radia căldură ca un foc de tabără. Furia neputincioasă clocotea în ea, înteţindu-i durerea şi făcând-o să tremure. Braţele musculoase care o strângeau acum mai ferm, ca pentru a o potoli, erau atât de blânde, încât ar fi vrut să-şi înfigă unghiile în ele.
- Dă-mi drumul!
încercă să-i îndepărteze mâinile, dar încheietura o durea prea tare. Nu putea nici să se tragă înapoi, din cauza gleznei fragile.
-Mili. Calmează-te! Ce e cu tine?
Ura calmul din vocea lui.
- Idiotule! Nu ţipase la nimeni în viaţa ei. M-ai speriat de moarte.
Am crezut că era un hoţ. Am crezut... bâigui ea, incapabilă să continue.
-îmi pare rău. Braţul lui continua să o ţină, prea familiar, prea posesiv, iar blândeţea cu care o privea o scotea din fire. Nu am bătut la uşă deoarece credeam că dormi. Tocmai îţi dădusem un calmant puternic.
Cum de îndrăznea să invoce motivul acesta?
-Trebuia să mă duc la baie. Nu mă pot duce la baie la mine acasă? Şi de ce trebuie să fii aici tot timpul? De ce nu mă laşi în pace?

înflăcărarea lichidă din ochii lui îngheţă.
- Poate pentru că nici măcar nu te poţi îmbrăca singură. Mă scuzi că am încercat să te ajut.
Inima i-o luă la galop, dar de furie de data aceasta.
- Nu ţi-am cerut ajutorul.
- Bineînţeles că nu. Doar prietenii tăi stau la coadă la uşă, aşteptând să te ajute.

O iubire neaşteptată
71
Ruşinea se scurse precum uleiul peste flăcările de mânie care îi ardeau în piept.
-Pot să mă îmbrac foarte bine şi singură când nu sunt speriată de moarte.
Mâinile lui îi ardeau pielea. Voia să şi le retragă. Asta nu înseamnă că ai o scuză să mă atingi.
El îşi dădu capul pe spate şi trase aer în piept ca să-şi potolească enervarea. Desprinzându-şi încet mâinile din jurul ei, spuse:
- De ce dracu' aş avea nevoie de o scuză pentru asta?
Mili se clătina periculos, dar, adunându-şi toată voinţa, reuşi să se echilibreze. Nu că ar fi contat. Fără să privească înapoi, Samir ieşi grăbit din apartament trântind uşa în urma lui. In secunda aceea, Mili îşi dădu seama că nu se putea mişca. O lăsase în picioare, în mijlocul încăperii, într-un picior, cu cârjele pe podea, fără nici un punct de sprijin.
capitolul 9
Samir nu spumega de furie. Nu era câtuşi de puţin tulburat. Lumea era plină de oameni nerecunoscători. Dacă zece ani în industria filmului îl învăţaseră ceva, asta era. O scuză ca s-o atingă? Cine naiba se credea?
Trânti cu zgomot capacul laptopului. Nu avea nici un sens să se uite la ecran, căci nu îl ajuta cu nimic, bormatase documentul de îi ieşise pe nas. Numise toate personajele, introdusese toate decorurile, denumise toate scenele, dar nu înaintase deloc cu intriga pro- priu-zisă. Dornic să-şi ia ceva de băut, se duse în bucătărie, însă, evident, apartamentul de culoarea rahatului era gol precum capul unui idiot. Nu conţinea absolut nimic. Ii ghiorăiau maţele. Trebuia să găsească şi ceva de mâncare. Mâncare adevărată, nu sendvişurile reci cu care se hrănise la Mili timp de o săptămână.
Refuză să-şi reamintească expresia de pe faţa ei când mânca. Refuză să se gândească la căldura pielii ei sub degetele lui, la textura părului sau la fineţea taliei.

Sonali Dev
Rahat!
Trânti uşa frigiderului.
Ce era cu el? Nu atinsese niciodată o femeie care nu îl dorea. Ca să nu mai spună că Mili era ultima persoană de pe pământ pe care să vrea so atingă. Din mai multe motive decât ar putea număra. Nu în ultimul rând pentru că era o primadonă nerecunoscătoare şi cu nasul pe sus. Cine ar fi crezut? Nu îi ceruse ajutorul, într-adevăr. Avea ceva tupeu pentru o fiinţă care nici măcar nu putea să stea pe...
Fir-ar al...
„Fir-ar al dracului să fie!“
Ieşi în fugă din apartamentul lui, scotocind grăbit prin buzunare după chei. Era cât pe-aci să împingă uşa, când îşi aminti să bată. Bătu uşor, însă nu primi nici un răspuns. Rahat. Rahat. O lăsase în picioare în mijlocul camerei, fără cârje. I se strânse inima în piept. Ar fi vrut să doboare uşa, dar se controlă şi o împinse cât de încet putu.
-Mili?
Camera de zi era goală, aşa că se duse în dormitor.
Mili stătea în mijlocul încăperii, ghemuită pe mocheta pătată şi decolorată, cu ochii închişi şi genele umede. Câteva bucle perfecte şi strălucitoare se revărsau pe sub funda care încerca să ţină laolaltă toată acea învălmăşeală, alunecându-i peste umeri, în jurul gâtului şi pe obraji. De ce trebuia să fie cea mai frumoasă fată pe care o văzuse vreodată?
Nu se putea mişca. Nu-şi putea desprinde ochii de la ea, de la obrajii brăzdaţi de lacrimi, de la nasul obraznic, acum roşu de atâta plâns.
Se lăsă în genunchi lângă ea. între degete strângea metalul uneia din cârje. Cealaltă cârjă zăcea la un metru mai departe. îşi ţinea mâna luxată la piept, ca şi când ar fi încercat să oprească durerea.
îi luă cârja dintre degete şi îi îndepărtă părul de pe faţă. Dormea adânc de la Demerolul pe care i-l dăduse mai devreme, înainte s-o sperie de moarte şi s-o abandoneze intr-un picior, fără nici un punct de sprijin.

O iubire neaşteptată
73
In momentul în care Mili trase aer în piept sacadat, incruntându'Se cu o grimasă de durere, Samir simţi ceva ce nu mai simţise nicicând: o durere fizică în regiunea pieptului, absurd de aproape de locul în care trebuia să se afle inima.
O ridică în braţe cât de blând putu. Era atât de mică, atât de caldă. Corpul ei îi încăpea perfect în braţe. Sânii acoperiţi de bumbacul subţire al sutienului ridicol de cuviincios şi curba imposibil de adâncă a taliei care dispărea sub

blugii desfăcuţi îi apărură în minte cu o claritate uimitoare. Bineînţeles că avea dreptate. Dorise să o atingă. Imaginea trupului ei pe jumătate dezgolit îl izbise când intrase în apartament. Fusese îngrozită, iar el rămăsese fără cuvinte văzând-o.
Micul Sam era pus pe treabă, şi, ca de obicei, asta nu insemna decât necazuri pentru Samir.
O duse până la salteaua plină de cocoloaşe care-i servea drept pat şi o aşeză pe ea. Buzele ei mari şi cărnoase tremurară când respiră din nou, oftând. Samir ar fi dat orice ca să afle ce gust aveau, dar se strădui să-şi reprime impulsul.
„Doarme, ticălosule! Are dureri. Şi ai lăsat-o zăcând pe podea, să plângă până a adormit."
Ii şterse obrajii şi o înveli cu pătura aspră în carouri, apoi se uită la ceas. Urma să doarmă încă două ore, cel puţin. Ştia exact ce avea de făcut.
Mili se trezi cu nările pline de cea mai incredibilă aro-mă. Usturoi proaspăt şi coriandru, prăjite cu ardei iute verde şi chimion măcinat. Şi miros de rai - roti de grâu, prăjit pe foc deschis. Stomacul îi ghioră mai tare ca ori-când. Parcă s-ar fi întors în India, acasă la Naani. Nici un alt loc de pe pământ nu mai mirosea astfel. Când deschise ochii constată însă că se afla tot în camera ei din America.
Pătura pe care o folosea de la trei ani îi era trasă până iib bărbie, iar cârjele erau sprijinite de saltea, la îndemână. Vederea lor îi deşteptă o amintire amară care, la i indul ei, se transformă rapid în furie. O lăsase stând

într-un picior. Fără nici un sprijin şi fără pic de demnitate. Stătuse aşa câteva minute, apoi căzuse la pământ ca un olog orfan. încercase să se ridice, dar încheietura şi glezna o dureau prea tare, aşa că zăcuse acolo plângând până adormise.
îşi aminti expresia furioasă de pe chipul lui când plecase. Nu avea idee de ce fusese atât de furioasă, de ce spusese acele lucruri. Tot ce ştia era că trebuia să-l îndepărteze. Şi cu siguranţă nu avea nici o idee de ce o duruse atât de tare când o lăsase acolo.
Nu avea cum să fie el cel care gătea, nu-i aşa? într-ade- văr, făcea nişte sendvişuri delicioase, care se potriveau cumva cu imaginea lui de băiat de la oraş. Dar aroma de acum era chiar mirosul satului ei. Dumnezeule, ce bine mirosea! Atât de incredibil, de înnebunitor de bine, încât avea să o ia razna dacă nu punea mâna pe mâncare imediat.
Poate se întorsese Ridhi? Dar Ridhi arsese chui-ul de prima dată când folosise aragazul. Atunci Ravi? în defi-nitiv, cineva trebuia să facă de

mâncare după ce se căsă-toreau, iar persoana respectivă nu avea să fie Ridhi.
Se ridică, hotărâtă să-şi demonstreze capacitatea de a se descurca singură. îşi folosi mâna sănătoasă pentru a-şi face vânt de pe saltea, sprijinindu-se pe piciorul cel bun şi punându-şi o cârjă sub braţ, dar cealaltă cârjă era încă inaccesibilă. Dacă braţul şi piciorul la care se rănise ar fi fost pe aceeaşi parte, ar fi reuşit să ajungă la ea. Aşa însă... Ambiţioasă, se întinse s-o apuce, moment în care cârja pe care se sprijinea alunecă şi îi scăpă din mână. Se clătină periculos câteva secunde, apoi plonjă pe burtă.
Două braţe puternice o prinseră înainte să atingă po-deaua, o ridicară şi o ţinură până îşi recăpătă echilibrul. Se prinse de mâneca lui, rămânând fără suflu când îi simţi muşchii tari sub sâni.
Părul i se revărsă pe faţă, acoperindu-i, din fericire, obrajii în flăcări.
-Eşti bine? întrebă el pe deasupra buclelor care îi acopereau urechea. Vocea lui era atât de tandră, încât Mili simţi fiori pe ceafă şi pe şira spinării. După câteva

c lipe, când se desprinse de el, Samir spuse: Nu am plănuit asta. Jur!
îşi răsuci capul să-l privească.
- îmi pare rău, am făcut o greşeală când ţi-am vorbit aşa!
Samir se pregătea să spună ceva, când Mili observă pe pielea antebraţelor lui nişte urme de aluat uscat.
-Ai aluat pe mâini?
- E greu să faci roti fără să te murdăreşti de aluat, zise el ridicând demonstrativ o mână.
- Ştii să faci roti! Nu cunosc nici un bărbat care să ştie să facă roti.
- Normal, pentru că n-ai mai cunoscut nici un bărbat ca mine, scumpo.
Zâmbetul lui o tachina, dar în ochi îi apăruse din nou înflăcărarea aceea lichidă. Parcă simţind că i se în- muiaseră picioarele, Samir îşi strecură iar mâna pe după i otul ei ca s-o echilibreze. Căldura emanată de palmele lui asprite de aluat se răspândea în locuri în care nu mai ;ijunsese până atunci, se gândi Mili înghiţindu-şi nodul din gât. Nu ştia cum se întâmplase, dar deodată stăteau atât de aproape, că-i auzea inima duduindu-i în piept. Dacă nu cumva era inima ei.
Nu era bine. Era periculos şi complet imoral. Nu era liberă să facă asta. Dar fierbinţeala ciudată care i se îm-prăştia prin trup o îmbăta, încetinindu-i reflexele. Era i ât pe-aci să se îndepărteze de el când începură să o înţepe ochii, să o ardă ceva în gât, iar aerul fu săgetat de

0 sirenă ascuţită.
Samir se retrase primul şi încercă să o împingă pe sal- lea. Cum Mili se agăţă de mâneca lui, refuzând să-i dea drumul, o ridică în braţe şi alergă în camera de zi.
Bucătăria era plină de fum. Alarma antiincendiu o luase razna.
- La dracu', am lăsat un roti în tigaie!
Stinse focul de sub ceea ce ar fi trebuit să fie o turtiţi înainte de a se transforma într-o grămăjoară de fulgi ■ irbonizaţi, apoi, după ce o aşează pe Mili pe blatul din
1 ucătărie, fugi în camera de zi şi deschise ferestrele.

Fumul începea să se disipeze, dar alarma urla în continuare.
- Ia revista aia şi flutur-o! Mili arăta spre exemplarul din Applied Sociology de pe podea. Aşa a făcut Ridhi când a ars chai-ul.
Samir se apucă să scuture disperat revista, şi în cele din urmă tărăboiul se opri. Observând că Mili se uita peste umărul lui la roti-ul carbonizat, îi spuse pe un ton serios:
- Sper că îţi place să mănânci roti-ul bine făcut.
Ca la un semn, izbucniră amândoi în râs.
Samir nu mai întâlnise nici o femeie care să mănânce aşa. Dacă stătea să se gândească, în ultimii ani nu mai întâlnise nici o femeie care să mănânce, punct. Neha trata mâncarea de parcă ar fi fost unealta diavolului, intrând într-un conflict aprig cu orice bucăţică pe care trebuia să o bage în gură. Mili mânca de parcă făcea dragoste cu mâncarea. Dra-goste intensă, flămândă. Dragoste tihnită, pasională. Fiecare îmbucătură o arunca în extaz, plăcerea aromelor care îi explodau pe limbă fiind vizibilă în expresiile pasagere de fericire absolută care îi traversau chipul. Cum era oare când avea orgasm?
Stăteau cu picioarele încrucişate pe podea şi mâncau cu mâinile, în stilul indian tradiţional. Samir era bucuros că avea farfuria în poală, căci Micul Sam plătea un tribut considerabil pentru plăcerea pe care i-o provoca acea scenă.
- Chiar e cel mai uimitor sabzi de cartofi pe care l-am mâncat vreodată; dai-ul e perfect, iar roti mă face să mă simt | de parcă aş sta în bucătăria lui Naani a mea din Balpur.
De când începuseră să mănânce îl potopea cu compli- ■ mente. îi ieşeau pe gură întruna, ca şi când nu se putea abţine. Samir, căruia de obicei toate formele de măgulire i se păreau apăsătoare, nu mai voia să se oprească.
- Serios, încep să mă îndoiesc de masculinitatea ta.

Samir se înecă cu roti. Tocmai îi aruncase o privire
plină de cochetărie? Nu. Alarmă falsă, căci roşeaţa din obrajii ei indica o candoare absolută.

Mili luă încă o îmbucătură şi continuă:
-Vreau să spun că un bărbat nu poate găti astfel. Cine te-a învăţat trebuie să fie un magician, încheie ea cu gura plină.
- Este. Când eram mic mă desprindeam cu greu de sariul mamei. Aşa că am petrecut o grămadă de timp cu ea, iar cum ea stătea mult în bucătărie, am învăţat.
- Puiul mamei.
Mili duse lingura cu dai la gură, iar ochii i se tulburară de încântare.
- Absolut.
-Dar dacă acestea sunt rezultatele, toţi băieţii ar i rebui să fie mămoşi.
La naiba, dacă o ţinea tot aşa cu zâmbetul acela angelic, avea s-o împingă pe saltea şi s-o încalece.
- Mă bucur că îţi place.
întinse mâna şi îi şterse o picătură de dai de pe bărbie.
-Asta crezi? Că îmi place? Nu îmi place, Samir.
0 ador! Vârî în gură o bucată de cartof cu mirodenii şi rosti „ador“ cu atâta poftă, că farfuria din poala lui aproape că se răsturnă. Din fericire, Mili părea să nu aibă habar de chinurile lui, căci ochii ei deveniră brusc serioşi şi calzi. De ce ai făcut-o? îl întrebă, cu vocea aceea
1 Iguşită care îl fascina.
- Ei bine, stăteam degeaba, în timp ce mama se ocupa de toate, aşa că m-am gândit că aş putea să o ajut. M-a învăţat tot felul de chestii, iar altele le-am prins din zbor.
In ochii ei imposibil de întunecaţi apăru o licărire de duioşie.
- Voiam să ştiu de ce ai gătit astăzi.
- Eram mort de foame. Privirea ei stăruitoare îi dădu de înţeles că nu-i îngăduia să evite răspunsul, aşa că adăugă: Pentru că mi-a părut rău. Mili se îmbujoră pe dată şi, incapabilă să reziste privirii lui la fel de stăruitoare, işi feri ochii. îmi pare rău că te-am lăsat în condiţiile iicelea. A fost un lucru îngrozitor.
Ea înghiţi, ridică genele dese şi îi întâlni din nou plivirea.

-Samir, nu sunt decât o străină. Cu toate astea, ai avut grijă de mine din primul moment. Nu ai de ce să îţi ceri scuze.
- Deci nu ai fost furioasă pe mine că am plecat?
Mili se înroşi şi mai tare, iar el nu se putu abţine
să nu zâmbească.
- Un pic.
îşi apropie degetul mare de arătător, ridicându-le pe amândouă în aer.
- Păi vezi?
- Dar nu pentru că ai fost îngrozitor. Eram furioasă pentru că... pentru că...
- Pentru că erai neajutorată şi depindeai de mine şi te aşteptai să nu fiu atât de ticălos. Ea tresări auzind cuvântul, ceea ce îl făcu să se simtă şi mai ticălos. Scuze! Pentru că te aşteptai să fiu mai cumsecade.
Mili deschise gura, dar nu-i ieşi nici un cuvânt. Puse farfuria pe podea.
- Samir, ai fost mai mult decât cumsecade.
- Mili, trebuie să ştii ceva despre mine. Nu sunt deloc un tip cumsecade.
- Nu e adevărat.
Clătină din cap, iar cârlionţii îi dansară pe umeri.
- Nu, serios, nu ştii multe despre mine. Dar ăsta e un lucru pe care ar trebui să-l ştii. Pe de altă parte, deşi nu sunt un tip cumsecade, chiar şi eu ştiu că a fost un lucru îngrozitor să te las aşa. Sincer, îmi pare rău.
In privirea ei limpede ca soarele dimineţii licăriră stropi de rouă. Cuvintele îi făcură buzele să tremure înainte de a le rosti.
- Samir, nu faptul că ai plecat e important. Ceea ce contează este că te-ai întors şi că ai îndreptat lucrurile.
capitolul 10
Singura mişcare pe care şi-o îngădui Mili fu să crape un ochi. Doar cât să vadă că Samir lovea în continua- re în tastele laptopului, de parcă şi-ar fi vărsat inima

în cuvintele acelea, aşa cum făcuse aproape non-stop de o săptămână. Nu-i venea să creadă că stătea culcată la un metru şi ceva de un bărbat pe care abia îl cunoştea. Un bărbat care arăta astfel. Dacă Naani a ei ar fi aflat vreodată, nu ar fi avut cum să scape de atacul acela de cord cu care o tot amenin ţa. Cu toate acestea, se simţea, dacă nu pe deplin în largul ei, absolut în siguranţă. Mai ales acum că Samir bătea la uşă şi îşi anunţa conştiincios vizitele.

- De când eşti treaz? Samir nu îşi ridică privirea decât pe jumătate de la laptop, iar zâmbetul acela, o treime amuzat, două treimi arogant, îi atenuă concentrarea de pe chip. Ce scrii?
Amuzamentul şi aroganţa dispărură brusc în spatele unui zid.
- Ceva.
-Trebuie să fie ceva foarte lung. Parcă atelierul tău nu începea decât peste câteva săptămâni, nu?
li spusese că se afla acolo ca să participe la un atelier de scriere creativă.
- Intr-adevăr, zise el privind încruntat la ecran. Dar am venit mai devreme ca să-mi termin scenariul înainte de începerea cursului.
- Scenariul? Mili încercă să se ridice în capul oaselor. Adică un scenariu de film?
El dădu laptopul deoparte şi o ajută să se sprijine de perete.
- Nu citeşti reviste de film şi nu te prea uiţi la televi-zor, nu-i aşa?
Aroganţa îi revenise pe de-a-ntregul.
Oricât de mult îi plăceau filmele, revistele de cinema o îngreţoşau. Pe deasupra, nu găsise niciodată timpul necesar pentru a merge să-şi cumpere un televizor.
- De ce? Eşti cineva mare şi faimos? îl tachină.
Samir ridică sfios din umeri şi reîncepu să tasteze.
O, Doamne, chiar era celebru? Iar ea nici măcar nu-l recunoscuse.

-Nu fi atât de stânjenită! Nu sunt atât de celebru. Sunt regizor. Dar îmi scriu singur scenariile şi am vrut mereu să particip la un atelier de specialitate. Aşa că iată-mă!
- Serios? Eşti regizor de film? Spune-mi ce ai regizat. Ceva ce am văzut?
- Nu ştiu. Te uiţi la filme?
- Dacă mă uit la filme? Revoltată, Mili îşi lipi palma de piept, de parcă ar fi acuzat-o că făcea striptease pentru bani în timpul liber. Vreau să ştii că am văzut toate filmele care au fost difuzate la cinematograful din Bal- pur - din prima zi, prima proiecţie. Ochii ei deveniră nostalgici, iar Samir descoperi că era nerăbdător să afle ce amintiri i se derulau prin minte. Păi, stai aşa! Numele meu nu îţi spune nimic? Mili a fost filmul preferat al mamei.
-Mama ta ţi-a dat numele după o fată care moare de cancer?
- Nu moare! Părea atât de îngrozită, că Samir trebui să se forţeze să nu zâmbească. La sfârşit, iubirea vieţii ei o duce în America şi jură să lupte pentru a-i obţine vindecarea. Ai văzut măcar filmul?

Oare avea lacrimi în ochi?
-Te referi la beţivul acela nemernic care se poartă oribil cu ea tot filmul?
Mili scoase un icnet şi îşi miji ochii înlăcrimaţi.
-Nu este un nemernic! Este rănit şi deziluzionat. E bolnav pe dinăuntru, aşa cum este ea pe dinafară. Şi se vindecă unul pe celălalt. Flutură din mâini, făcând ca vindecarea să pară la fel de simplă ca şi când ai fi gătit roti - răsuceai de câteva ori făcăleţul şi îţi ieşeau nişte turtiţe frumoase şi perfect rotunde.
- Ai văzut vreun film realizat în deceniul acesta?
Grimasa ei îl informă că era un mare dobitoc
arogant.
-Am văzut tot ce s-a difuzat la cinematograful nostru din Balpur. Nu am prea avut timp să merg la cinema după ce m-am mutat la Jaipur. Pandey, walla cinematografului din Balpur, era fan Amitabh Bachan şi Shah

llukh Khan. Preferatul meu este Sholay, dar am văzut Chandni de opt ori şi Dan de cinci ori.
Nici unul dintre filmele acelea nu fusese făcut în ultimul deceniu, dar părea atât de entuziasmată, încât Samir nu o corectă. In plus, pentru el era un mare noroc: dacă nu văzuse producţii recente, şansele de a-l recunoaşte erau infime.
- Nu îţi plac filmele astea? îl tatonă ea, de parcă l-ar fi întrebat dacă avea pic de suflet şi gust.
- Ba da, sunt grozave. Sholay e unul dintre preferatele mele. Şi-ar fi dat viaţa pentru un scenariu ca acela, se gândi el. Dar celelalte două, ei bine, nu sunt tocmai genul meu.
Aha, deci făcea filme din acelea grele, de artă! Pan- dey difuzase unul cândva, despre un poliţist cinstit care ucide toţi politicienii corupţi. Fusese atât de sumbru si deprimant, că publicul începuse să strige în sală, iar proiecţionistul încasase o bătaie atât de groaznică, încât trebuise să fie dus la spitalul din Jaipur. După asta nu mai îndrăznise să dea decât filme cu Amitabh şi Shah Rukh.
Mili întinse mâna şi mişcă din degete.
- Flaide, dă-mi nişte titluri! Să vedem dacă am auzit de vreunul dintre filmele tale. Aşa o să mă pot lăuda şi eu că te cunosc.
El zâmbi.
-Ai văzut Boss? E despre conflictul dintre şeful lumii interlope din Mumbai şi şeful poliţiei din Mumbai, care se distrug reciproc.

In ochi îi străluci mândria, ca şi când ar fi fost un părinte lăudându-se cu odrasla preferată. Mili îşi dori ca l'andey să fi fost lăsat să difuzeze nişte filme din acelea complicate din când în când.
-Nu.
-Love Lightsi O nouă privire mândră, expectativă, liste o poveste de dragoste sumbră.
- Cum poate dragostea să fie sumbră? pufni ea strâmbi nd din nas.

Samir ridică dintr-o sprânceană cu un aer superior, ca şi când nu putea crede că cineva putea fi atât de naiv încât să pună o asemenea întrebare.
- Ei bine, are loc în Kashmir. Sunt despărţiţi, iar ea ajunge să aibă de-a face cu un grup terorist. Când se regăsesc, fata tocmai se pregăteşte să comită un atentat sinucigaş.
- Dumnezeule mare, chiar că e o poveste sumbră! Poate că era bine că nu-i văzuse filmele. Păreau de-a dreptul sinistre. Văzând că Samir îşi îndrepta atenţia asupra laptopului, îl întrebă: La ce lucrezi acum?
Deşi, după tot ce auzise până atunci, se temea să afle.
Samir îi scrută chipul câteva momente. Exact când se gândea că nu avea să răspundă, el zise:
-Este povestea unui băiat dintr-un sătuc care vine la Mumbai şi îşi face un nume.
- Scrii despre tine?
- Despre mine? Părea speriat. Crezi că sunt de la ţară?
-Nu eşti de pe lângă Balpur? Observându-i paloarea, îi puse o mână liniştitoare pe braţ: Nu-ţi face griji, eşti un orăşean foarte autentic. Doar că m-a surprins dialectul Rajasthani pe care l-ai folosit când ne-am cunoscut. Nu avea să uite niciodată uimirea care o cuprinsese când îi auzise accentul perfect. Ţi-ai vizitat vreodată unchiul în Balpur?
Falca lui deja încleştată se strânse şi mai tare.
- Cu multă vreme în urmă. Când eram foarte tânăr.
Trecuseră aproape douăzeci de ani de când nu mai fusese acolo. Nu s-ar fi întors în iadul acela nici picat cu ceară. Nici unul dintre ei nu se mai întorsese. Nici Ammaji. Nici Virat. Nici măcar la înmormântarea bătrânului ticălos. Samir îşi reprimă reflexul de a-şi duce mâna la spate pentru a-şi atinge cicatricele invizibile. Se strădui să nu audă şfichiuitul curelei răsunându-i în cap, dar nu reuşi.

- Samir, eşti bine? Ochii ei mari erau plini de o îngri-jorare sinceră.

- Sunt bine.
Ce dracu' era cu toate amintirile care i se îngrămădeau în cap? Ii prinse mâna ca pentru a pune capăt .şirului de întrebări, minunându-se cât de calde şi de îi ne îi erau degetele.
Cu blândeţe, Mili îşi retrase mâna şi îl rugă:
- Povesteşte-mi despre băiatul acesta.
-Are un dar. Poate vedea viitorul. Doar că, atunci când îşi foloseşte darul pentru propriul lui bine, se întâmplă ceva catastrofal unei persoane pe care o iubeşte.
- îngrozitor! Toate poveştile tale sunt aşa triste?
-Nu totul e trist. Acţiunea are loc în timpul atentatelor de la Mumbai, iar eroul reuşeşte să salveze mii de vieţi.
- Dar pierde o persoană iubită? Pentru totdeauna?
- Da, însă învaţă cât de important e să-şi folosească darul în beneficiul altora. Când Mili îşi trase claia de cârlionţi pe spate cu ambele mâini fără să spună nimic şi fără să-l privească în ochi, o întrebă nedumerit: Ce e?
Ceva o neliniştea, iar el, idiotul, trebuia să afle ce.
Mili dădu drumul părului, lăsându-l să-i acopere faţa din nou.
- Nu poţi învăţa nimic când pierzi o persoană iubită. Nu e o lecţie, ci un compromis cu viaţa, o minciună pe care ţi-o spui.
-Se întâmplă adesea să pierdem o fiinţă iubită din cauza greşelilor pe care le facem. Nu putem să nu mai trăim, nu? Trebuie să ne orientăm spre altceva şi să ne continuăm viaţa.
-Vezi, ăsta e cinism, nu evoluţie. Dacă se pune problema ca eroul să înveţe că a-i ajuta pe ceilalţi e un dar în sine, atunci trebuie să piardă lucruri pe care le credea importante, nu lucruri care sunt importante, cum ar fi o persoană iubită.
în ochii lui Mili străluceau sinceritatea şi idealismul - ceea ce, în concepţia lui, era totuna cu prostia.

- Nu e cinism. E realitatea. Tu mi-ai prezentat un dez-nodământ clar şi frumos. Se întâmplă vreodată astfel în viaţă?
- Nu contează cum a fost viaţa mea, Samir, murmură ea stânjenită. Ceea ce contează e speranţa. Dacă nu crezi într-un final fericit, pentru ce mai trăieşti?
In ochii aceia de onix scânteia o speranţă atât de intensă, că inima lui fu cuprinsă de groază.

-îmi pare rău, adăugă ea după câteva momente. E povestea ta. Nu ar fi trebuit să spun nimic.
Se întoarse pe o parte şi închise ochii.
Samir privi ţintă la cuvintele pe care le înşiruise timp de o săptămână. Bineînţeles că era povestea lui. Şi era hotărât să o scrie cum voia.
Samir nu rescrisese un scenariu în viaţa lui, căci poveştile îi veneau din prima aşa cum şi le dorea. însă după ce Mili pătrunsese în mintea eroului lui, ticălosul se revoltase şi începuse să facă tot felul de aiureli, aşa că în cele din urmă capitulă şi îl lăsă să acţioneze aşa cum îl tăia capul. Dar asta însemna să muncească mai mult în timp ce Mili dormea.
Când era trează, stăteau de vorbă despre şcoala urmată de Mili, despre anii petrecuţi la Jaipur şi despre activitatea ei la o fundaţie care le oferea adăpost femeilor maltratate şi le ajuta să obţină o calificare pentru a deveni independente. S-o privească vorbind despre munca ei era ca şi cum ar fi resimţit puterea unei mici tornade. Era aprinsă şi absorbită. O consuma cu totul, făcând-o să piardă noţiunea timpului.
îl făcea şi pe el să piardă noţiunea timpului.
Atât de mult, încât atunci când bătu la uşa ei înainte de a vârî cheia în broască, îşi dădu seama că cele două săptămâni pe care le petrecuse cu ea se scurseseră mult prea repede.
- Intră! strigă ea bucuroasă de vizită.
Doctorul îi înlocuise ghipsul de la încheietură cu o bandă elastică, aşa că putea să-şi folosească ambele mâini. Ghipsul de la gleznă avea să fie scos abia peste

0 săptămână, dar îi convinsese să o lase să folosească un baston în locul cârjelor pe care le ura teribil.
- Ce faci?
Samir o privi cum ţopăia spre bucătărie cu bastonul. Părul ei ud era strâns şi chiar mai creţ decât de obicei. Apa care curgea din el îi păta tricoul albastru. Singurele haine pe care părea să le aibă erau tricourile acelea în diverse culori şi blugii. Doar asta o văzuse purtând. Totodată, era probabil singura femeie de pe pământ care arăta atât de tulburător intr-un tricou care nu
1 se potrivea.
Când Mili se aplecă peste blat ca să umple o ceaşcă de ceai, Samir decise că tricoul nu-i venea chiar aşa rău. Ceva din felul în care se mula bumbacul pe formele ei dădea impresia de poezie, de moliciune şi totodată de torţă. Genul de combinaţie perfectă la care trebuia să fii martor, pe care trebuia să

o simţi ca să o crezi. Doar că nu avea să o simtă prea curând. Nu avea să o simtă niciodată.
Tânăra femeie împinse ceaşca spre el şi ridică din băr-bie, ca şi când l-ar fi întrebat la ce se gândea.
Da, clar, ca şi când ar fi fost cazul să-i împărtăşească vreunul din gândurile acelea.
- Mulţumesc, spuse el luând ceaşca. Mergi undeva?
- Da, chiar merg. La o chestie numită şcoală şi încă una numită muncă. Le-am neglijat pe ambele în ultimele două săptămâni, aşa că ar fi cazul să-mi reiau activitatea. Pe deasupra, ai auzit ce a zis doctorul ieri. Trebuie să fac exerciţii fizice, altfel s-ar putea întâmpla lucruri groaznice cu corpul meu.
-O, nu aş permite niciodată să se întâmple lucruri groaznice cu corpul tău, spuse el pe negândite. Văzân- du-i privirea uimită, îi veni să-şi tragă una peste cap. Ga să se calmeze, sorbi lung din ceai, apoi o întrebă: înseamnă că mergi pe jos până la colegiu?
-Nu. Mă duci tu cu maşina.
Zâmbi şi îi împinse ceaşca spre buze, zorindu-1. In clipa în care el termină, îi înhăţă ceaşca, o puse în chiuvetă şi îl târî afară din apartament.

-Stai, aşa, laptopul meu e încă în apartamentul tău.
- Nu vrei să scrii acolo?
- Pai, ba da. Dar...
- Du-ină la şcoală, apoi întoarce-te să scrii! Oricum am impresia că inspiraţia îţi vine mai uşor la mine acasă, nu-i aşa?
- Ba da, recunoscu el ambalând motorul. Şi asta nu are nimic de-a face cu roti sau dai-ul fierbinte pe care s-ar putea să le găseşti când te vei întoarce.
- Oi, ce fel de fată crezi că sunt?
-Nu ştiu. Tu să-mi spui. Cât de departe eşti dispusă să mergi pentru un roti fierbinte? Pe bune, ce naiba era cu el? Din nou privirea aceea. Ochi mari, irisuri întunecate, cu pupile şi mai întunecate care îi dezvăluiau sufletul de înger. Şi obrajii care i se împurpurau brusc. Refuzând să lase zâmbetul acela larg şi stupid din inimă să i se reflecte pe faţă, o întrebă ceremonios: Deci, unde mergem, memsaab?
-Trebuie să merg la birou întâi. De acolo pot să mă duc singură la cursuri şi la Panda Kong.
- Şi apoi?

- Şi apoi... ai putea veni să mă iei? se alintă ea împre- unându-şi mâinile intr-un Namaste rugător.
- La ce oră termini munca?
- La cinci şi jumătate.
- Şi cursurile?
- La şapte şi jumătate.
- Şi Kung Fu Panda?

Asta o făcu să zâmbească. Bun.

- Cam pe la miezul nopţii.

Samir strânse volanul cu putere. Avea să spele vase cu mâna luxată timp de patru ore? Nici în ruptul capului! Dar nu avea rost să se certe cu ea acum. Intenţiona s-o lase la birou şi apoi să facă o vizită la Kung Fu Panda. Bine că i-l arătase pe drum.

-Aici e, spuse ea.

Opri lângă o clădire scundă, acoperită cu iederă, cu trepte late care duceau spre nişte uşi duble, din lemn masiv. O placă de beton pe care erau săpate litere în relief anunţa că se aflau la Pierce Hali.

Samir coborî din maşină şi dădu fuga să o ajute pe Mili să iasă. Ii dădu bastonul, apoi, sprijinit de portieră, o urmări cum înainta pe alee.

Deodată se întoarse.

- Samir? şopti ea, ca şi când i-ar fi aruncat numele în vânt. Fruntea i se încruntase sub buclele umede. Părea foarte serioasă.

El nu răspunse. O privi ţintă, temându-se de ce i-ar fi putut ieşi pe gură.

- Pot să-ţi spun ceva? Nu te superi?

Nu răspunse nici de data aceasta, dar întregul trup îi trepida de nerăbdare.

- Eşti cel mai cumsecade tip pe care l-am cunoscut vreodată. Ii aruncă zâmbetul acela însorit al ei. Mulţumesc. Apoi merse şchiopătând până la scări şi dispăru în clădire.

Samir întoarse^ maşina atât de repede, încât cauciu-curile scrâşniră. îi plăcea la nebunie cum lua curbele bijuteria de sub el. Mai aruncă o privire spre locul în care stătuse ea când îl declarase cumsecade, apoi apăsă cu forţă pe acceleraţie.

Parcarea de la Panda Kong era goală. De pe firma de un roşu fosforescent lipsea „g“-ul, ceea ce te ducea cu gândul la „Panda Kon?“ - „Cine dracu’ e Panda?“ în hindi.

Zâmbi. Şi lui Mili i s-ar fi părut amuzant.

In spatele sălii, câteva chinezoaice aşezate în cerc des-făceau grămezi de păstăi şi cântau. Nu era un cântec zgo-motos, nici măcar genul de melodie

pe care o îngânau în jurul tobei Dholki femeile la sărbători şi nunţi, ci mai degrabă un refren tărăgănat, abia audibil.
Le trebuiră câteva clipe pentru a-şi da seama că intrase cineva în restaurant.
- Nu e deschis pentru cină, spuse una dintre ele.
- Pot să vorbesc cu managerul?
Femeia îi aruncă o privire oarecum îngrijorată şi strigă ceva în chineză spre uşa care dădea spre bucătărie.
- Voiam să discut cu el despre Mili.
-Ah, Mili! exclamă ea mult mai voioasă.

Angajatele din spatele ei repetară numele la unison, uitându-se unele la altele precum călugăriţele din Sunetul muzicii. Samir aproape că se aştepta să le audă cântând varianta în chineză „Cum rezolvi o problemă ca Mi-li“.
Prima femeie se întoarse iar spre uşă, şi de data aceasta urlă ceva în chineză cu o voce mult mai puternică. Singurul cuvânt pe care îl recunoscu Samir fu „Mili“.
- Cum se simte?
- E mult mai bine, mulţumesc.
-Mili, foarte drăguţă, spuse ea. Trăgând cu ochiul spre mâna lui stângă, îl iscodi: Tu soţ? Tu cel nou?
Asta da întrebare. Nu, nu era cel nou şi sigur nu era soţul ei. Mili nu avea nici un nenorocit de soţ.
- Sunt un prieten.
Constatând că avea pumnii strânşi, încercă să se relaxeze.
- Ah, prieten!
Un nou şuvoi de şoapte se ridică în spatele femeii, printre chicoteli batjocoritoare şi priviri neîncrezătoare. De câte ori i se întâmplase asta? „Doar buni prieteni, hm?“ Apoi îşi dădeau coate şi trăgeau cu ochiul.
Chiar atunci, un individ cu o mină încruntată intră în încăpere şi se răsti la femeile care desfăceau păstăi. Capul lui era ţuguiat bizar, ca un ou.
-Te pot ajuta? îl întrebă pe Samir, cu o expresie care nu sugera deloc ajutorul.
- Da, sunt un prieten de-al lui Mili. Putem vorbi un moment? Aruncă o privire spre cercul femeilor, ca şi când ar fi fostAîntr-un film cu Bond de pe vremea lui Roger Moore. între patru ochi.
Bărbatul păru brusc interesat. îi făcu semn lui Samir să-l urmeze la bucătărie.

- Mili spală vase bine. Nu leneşă ca prietena. Ridhi- ka. Făcu o figură de parcă ar fi înghiţit ceva scârbos. Ea nu bună. Gândit prea mult ca american răsfăţat. Nu anunţat înainte de demisie.
Bineînţeles că Mili era muncitoare, însă Groucho Marx mai trebuia să se descurce o vreme fără soldăţelul lui de încredere.

- De fapt, nu poate reveni la muncă decât peste două săptămâni.
- De ce? Tipul se posomorâse, de parcă tocmai i-ar fi spus că un membru al familiei era pe ducă. Zice că venit uzi. Zice că simţit bine.
- Dar nu e bine, replică Samir.
Şi era prea încăpăţânată ca să recunoască.
-Atunci de ce nu spus ea singură la mine?
„Pentru că are nevoie de bani, idiotule!“
- Pentru că nu vrea să vă lase în aer. Dar dacă se ră-neşte în timp ce lucrează aici, vă poate da în judecată.
Omul tresări.
-Nu, nu. Nu nevoie de ea. Spune-i nu trebuie să vină înapoi.
La dracu', nu era răspunsul pe care-l aştepta.
- Staţi liniştit, n-o să vă dea în judecată. Nu are nevoie decât de două săptămâni în plus.
- Nu, nu. Necaz prea mare.
Chinezul scoase o batistă din buzunar şi îşi tamponă capul ţuguiat.
Samir, care era cu cel puţin trei palme mai înalt, se aplecă deasupra lui.
- Spuneţi-mi şi mie, cu cât o plătiţi?
Bărbatul să făcu mic şi îl studie cu nişte ochi speriaţi.
Lui Samir nu-i trebui mult să-l convingă să-i dea lui Mili liber două săptămâni, cu salariul întreg şi o explicaţie născocită, cum că legea impunea să fie plătită dacă se accidenta. Pur şi simplu se angajă să plătească dublul salariului lui Mili pe perioada respectivă. Jumătate pentru ea, jumătate pentru Cap-Ţuguiat.
Când ieşi din restaurantul întunecos, uşurat de câteva sute de dolari, îşi dădu seama că nu se mai simţise de mult atât de bine.
capitolul 11
Bineînţeles că Mili credea în miracole. Dar existau miracole şi mai exista ceea ce tocmai făcuse Cap-Ţu- guiat. Individul acela, care nu îi spusese nici o vorbă

amabilă de când îl cunoştea, îi ţinuse o prelegere întrea- I gă, sfătuind-o să aibă grijă de ea, căci sănătatea însemna avuţie şi aşa mai departe. Tocmai se gândea să se arunce la picioarele lui implorându-l să o lase să muncească - avea prea mare nevoie de bani ca să se agaţe de un concept înalt precum demnitatea - când o informase că legea îi impunea să o plătească, dat fiind că lipsea de la muncă din pricina unui accident. îl îmbrăţişase, ceea ce fusese o surpriză absolută pentru amândoi. Aprecierea ei pentru ţara măreaţă în care venise să-şi continue studiile creştea de la o zi la alta.
O apucă pe aleea care ducea de la restaurant spre apartamentul ei. Samir nu avea să vină să o ia decât la miezul nopţii. Drumul de un kilometru şi jumătate pă-j ruse floare la ureche când îl parcurgea zilnic împreună cu Ridhi, însă acum înainta cu viteza unui melc. Glezna o durea destul de tare; totuşi, din fericire, bastonul era mult mai uşor decât cârjele acelea blestemate. De fapt, era oarecum distractiv. O făcea să se simtă ca un colonel în rezervă dintr-un film vechi. Zâmbind la acel gând prostesc, îşi înteţi pasul. Apoi îi trecu prin minte ? posibilitatea ca patronul de la Panda Kong să-i găsească j o înlocuitoare, iar zâmbetul îi pieri de pe buze.
Putea să afirme cu cea mai mare sinceritate că îşi în-deplinise îndatoririle sârguincios, frecând fiecare vas până când strălucea, ştergând fiecare placă de faianţă după ce o ştergea Cap-Ţuguiat însuşi. Şi făcuse toate acestea ţinându-şi gura închisă şi privirea în jos. Naani ar fi fost mândră de abnegaţia cu care jucase rolul de femeie ideală, afişând mereu un zâmbet răbdător. Ba chiar o ajutase pe nepoata lui Cap-Ţuguiat la teme.
Pur şi simplu nu putea să piardă această slujbă. Avea nevoie de cei două sute de dolari pe care i-i trimitea lui Naani. Mai trebuia să plătească şi chiria pe luna respectivă, chiar dacă însemna să rabde de foame.
Gândul la mâncare îi făcu stomacul să ghiorăie, iar sunetul acela îi readuse în minte chipul de zeu grec al lui Samir, într-o imagine arzător de vie. Trăsăturile feţei, trupul musculos şi personalitatea care o făcea

să se gândească la o furtună de nisip dezlănţuită din Rajasthan... Simţi că îi ploua în gură. Nu pentru că Samir arăta ca un model care face reclamă la o pastă de dinţi mentolată, ci pentru că gătea asemenea unei zeiţe a căminului.
îi umpluse frigiderul cu alimente care în mod normal ar fi ţinut o lună, dar tipul mânca precum un taur - sau era un porumbel? Niciodată nu ţinea minte care dintre aceste animale consuma zilnic de două ori mai multă hrană decât propria greutate. Ar fi putut să fure mâncare din frigider şi s-o

ascundă la birou în vederea zilelor negre de după plecarea lui. Asta însemna că fura de la el sau că fura de la ea?
Nu conta. Vremurile disperate impuneau măsuri dis-perate. Nu avea să se simtă vinovată pentru că voia să se hrănească. Şi cu asta, basta!
După eforturi enorme, abia reuşise să traverseze par-carea. Glezna începea să-i zvâcnească, iar tremurul din pântec o avertiza că urma să plângă de durere. Poate că era mai bine să se întoarcă la restaurant şi să-l roage pe (’ap-Ţuguiat să o ducă acasă cu maşina. Se întoarse să măsoare din ochi distanţa, moment în care văzu un bărbat înalt, vag cunoscut, apropiindu-se de ea. Ceva din atitudinea lui o puse în alertă şi o îndemnă să grăbească pasul, însă nu avea nici o şansă. înainte să îşi dea seama, o ajunsese din urmă.
- Aşteaptă! Malvika Rathod?
Se purtă ca şi când nu l-ar fi auzit, străduindu-se să-şi învingă şchiopătatul.
-Scuzaţi-mă, doamnă, v-am întrebat dacă sunteţi Malvika Rathod.
- Nu, spuse ea fără să se oprească.
- Sunteţi sigură?
- Aş şti dacă mă cheamă Malvika Rathod, nu-i aşa?
Strânse din dinţi şi încercă să nu se panicheze prea
lare. Nu se vedea nici ţipenie de om în preajmă, dar era incă lumină şi se afla în campus. Nu avea de ce să îşi Iacă griji.
- Atunci cum vă numiţi?

- Dacă nu încetezi să mă urmăreşti, voi ţipa.
-Ascultă, sunt Ranvir, fratele lui Ridhi. O caut de o săp-
tămână. Toţi cei de-acasă sunt înnebuniţi de îngrijorare.
Mili se întoarse. Fratele lui Ridhi nu se opri la timp, aşa că fu la un pas de a se izbi de ea. Vru să se dea înapoi, dar se împiedică şi căzu în fund.
In secunda următoare, o maşină decapotabilă galbenă frână în dreptul ei. Samir sări peste portieră şi se repezi la fratele lui Ridhi ca un supererou dintr-un film de acţiune.
- Samir, aşteaptă!
înainte să-i iasă cuvintele pe gură, pumnul acestuia luă contact cu falca lui Ranvir, proiectându-l pe asfalt. Samir îl ridică pe tânărul îngrozit ca pe un sac de pene şi îşi trase pumnul înapoi, pregătindu-se de o nouă lovitură.
- Samir, opreşte-te! Opreşte-te!
în cele din urmă vocea ei păru să îi ajungă la urechi, îi dădu drumul băiatului şi alergă spre ea, îngrozit s-o vadă aşezată pe marginea trotuarului,

cu bastonul aruncat la câţiva metri mai încolo, abia capabilă să respire. Tandreţea din privirea lui era atât de copleşitoare, că lui Mili îi dădură lacrimile.

- Dumnezeule, Mili, eşti OK? gemu el prâbuşindu-se în genunchi lângă ea.

Era prima dată când putea să vadă limpede înlăun- trul lui, fără filtre, fără faţade.

- Sunt bine. îmi punea doar o întrebare.
- împingându-te ca să-ţi pierzi echilibrul?

Vocea îi tremura.

-Nu m-a împins. Am căzut. Nu mi-am dat seama cât I de instabilă sunt.

-Te-a atacat, deşi ai piciorul în ghips, şi tot tu îi iei apărarea? Auzind geamătul scos de tânăr în spatele lor, Samir sări în picioare. Te omor, ticălosule!

- Samir, încetează! Măcar ascultă-mă până la capăt!

Dar deja îl luase de guler. Ranvir păruse atât de mare
şi de ameninţător când o abordase cu doar câteva minute în urmă. Acum, atârnând în mâinile lui Samir, arăta ca un şcolar grăsuţ.

-E fratele lui Ridhi. Fratele colegei mele de apartament. Mă întreba dacă ştiu unde e.

- O caut de săptămâni întregi, scânci băiatul. Vreau doar să ştiu dacă e în siguranţă.

-Samir, îl sufoci! Ai putea să-l laşi jos? Te rog!

O ascultă. Apoi o luă în braţe şi o duse la maşină cu toată fineţea furibundă a unui om al cavernelor.

Tânărul ar fi scăpat mai ieftin dacă Samir l-ar fi bătut măr. După cum se dovedi, Mili avea alte planuri pentru tratele colegei ei de apartament care îşi luase tălpăşiţa. La cinci minute după ce îi dăduse un croşeu sănătos de dreapta în falcă, Samir îi aducea acestuia o caffe latte cu un turnuleţ de frişcă şi fulgi de ciocolată.

Mili, aşezată cu spatele la imensele ferestre ale cantinei universitare, îşi susţinea cuvântarea de parcă ar fi fost Maica Tereza, în timp ce idiotul se holba la ea cu gura deschisă ca un credincios devotat. 11 vârâse într-o spirală i vinovăţiei atât de lungă, încât ar fi putut înconjura globul până acum. Părea gata să plângă. Halal agresor!

- E îndrăgostită. Nu înţelegi? Dacă o obligi să se mărite cu altcineva, s-ar putea sinucide. O cunoşti pe Ridhi.

1 atât de cinematografică, încât ar face-o demonstrativ. Şi ştii cine va trebui să îndure povara asta toată viaţa?
Idiotul chiar clătină din cap! Samir trânti latte-ul în faţa lui.
-Tu, îl informă, căci tipul chiar avea nevoie de ajutor. Răspunsul corect este „Tu“.
Satisfăcut de privirea recunoscătoare a lui Mili, Samir îi oferi paharul de mocha pe care-l comandase. Răsuci un scaun, îl încălecă şi o studie în timp ce îşi turna unul... două... trei... patru pliculeţe de zahăr în cafea. Dacă ar fi luat mai multe pliculeţe, poate că nu . ar fi oprit niciodată. Era o mocha, la naiba, deja atât de dulce încât să intri în comă diabetică!
Mili sorbea lung şi zgomotos, părând să se apropie iarăşi de un orgasm indus de alimente. Cretinoidul o privea cu ochii cât cepele, de parcă ea ar fi fost chestia dulce, nu cafeaua. Fantastic, ce mai!

- Nu ai fost niciodată îndrăgostit? îl scrută pe dobitoc 1 cu ochii aceia plini de zahăr. Dobitocul scânci. Crezi că
e uşor să găseşti pe cineva care ar risca totul pentru tine? Care şi-ar pierde urma într-o ţară străină, şi-ar pune în pericol cariera, ar risca deportarea? Crezi că e uşor să găseşti o asemenea dragoste?
Tipul se holbă la ea, apoi se întoarse spre Samir să-l ajute.
-Nu. Răspunsul corect este „Nu“. Samir era plin de solicitudine.
- Nu, îngăimă băiatul cu o expresie năucă, dar oarecum recunoscătoare.
Samir ridică paharul de cafea în semn de salut şi sorbi din nou.
-Uită-te la Samir, continuă Mili. Deşi arată cum arată, tot nu a găsit încă pe nimeni. Poţi să-ţi închipui aşa ceva?
Lui Samir îi stătu cafeaua în gât, iar stropii fierbinţi pătară cămaşa albă a bietului băiat. în timp ce îl bătea pe spate ca să-i potolească tuşea, Mili îl sfredeli pe dobitoc cu o nouă privire cruntă.
-Eşti fratele ei. Eşti. Fratele. Ei. Fratele ei. Rosti cuvântul „frate“ în atâtea nuanţe, cu o emoţie atât de autentică, încât în ochii băiatului începură să danseze lacrimile. Ar trebui să lupţi pentru ea. Să-i ajuţi pe ea şi pe Ravi să devină un singur trup. Ar trebui să vorbeşti cu tatăl tău, cu unchii tăi. Ar trebui să-ţi ajuţi sora.
Samir ştia ce urma. îşi rezemă bărbia de speteaza sca-unului ca să asiste mai comod la spectacol. „E sora ta. Sora ta. Sora. Ta.“ Evident, exact aceste cuvinte urmară în tirada lui Mili, ceea ce îl făcu să rânjească larg. Nu se mai distrase aşa de ani întregi.

Ea îşi miji ochii acuzator, dar, observându-i zâmbetul radios, clătină din cap şi se întoarse la fratele lui Ridhi. La frate. Fratele. Fra-te-le, căruia în clipa aceea îi şiroiau lacrimile pe obrajii pufoşi.
Samir trebui să se străduiască atât de tare să nu râdă, că i şe zguduiau umerii.
- îmi pare rău! Mă ajuţi să o găsesc? gemu tipul.

Mili îl îmbrăţişă. Braţele ei cuprinseră umerii idiotului, care se scuturau de sughiţuri, consolându-1. Acesta profită din plin şi se abandonă cu totul. In timp ce-l mângâia uşor pe spate, Mili trase cu ochiul spre Samir.
Râsul îngheţă în pieptul lui. Simţea o nevoie teribilă, care îi făcea stomacul ghem, să-l desprindă pe nenorocitul acela de ea.
In schimb, se uită scrâşnind din dinţi cum Mili îl îndepărtă pe idiot cu blândeţe, apoi, mutându-şi privirea spre el, îl rugă să-i ducă acasă. Nu-i era uşor, dar, evident, acceptă, promiţându-şi că nu avea să-i rupă picioarele smiorcăitului, aşa cum ar fi vrut.
Cum era posibil să i se aprindă cuiva călcâiele într-un timp atât de scurt? Dobitocului îi curgeau balele din clipa din care dăduse cu ochii de ea. Chiar şi după ce se întorseseră în apartamentul ei, ca să-şi sune părinţii şi să le explice situaţia, ochii îi zburau întruna spre Mili în ii mp ce mormăia la telefon. Dintr-odată, imbecilul era cel mai bun prieten al ei. Şi mai era şi student la medicină. Totuşi, se părea că facultatea nu era la fel de importantă ca urmărirea surorii fugare, de parcă ar fi (ost într-un film din anii ’70, nu alta.
- Ce bâigui acolo?
Desigur, în înţelepciunea ei atotvăzătoare, Mili îl sur-prinsese într-o ipostază şi mai stupidă decât cele afişate de Prostul-Proştilor, devenit acum Prieten la Cataramă.
-Nimic.
Ce mai, era un dialog strălucit!
- Iar acum te încrunţi.
Tonul ei liniştitor nu reuşi decât să-l înfurie şi mai tare.
-Tipul te-a atacat. Scuză-mă că nu mă topesc după el.
Ea îi răspunse cu aceeaşi căutătură cruntă.
- Samir, încearcă să rezolve lucrurile.
Doctoraşul veni în spatele lui Mili - un pic cam prea
.iproape pentru a fi cuviincios, îşi zise enervat Samir.
- Tocmai am vorbit cu mama şi tata. Se pregăteau să ■ lieme poliţia. I-am rugat să aştepte până când...

Samir îl întrerupse.

- E foarte emoţionant totul, dar cum se face că sora ta lipseşte de două săptămâni, iar neamurile n-au chemat poliţia până acum?

Atât Mili, cât Prostul-Proştilor se întoarseră spre el de parcă ar fi fost de pe Pluto - nici măcar nu merita să i se atribuie o planetă reală.

Mili vorbi prima. Bineînţeles că ea vorbi prima.

-Cum ar putea să pună poliţia pe urmele lui Ridhi?

Tonul ei sugera că Samir urma să atârne de creanga unui copac pe non-planeta Pluto.

- Da, cum? adăugă Dr. Gură-Bogată.

Priviră aprobator unul spre celălalt, punându-se de acord că Samir devenise brusc greu de cap.

- OK, ajunge cu ocheadele astea. Orice persoană nor-mală, orice familie normală, ar fi sunat întâi la poliţie. Apoi ar fi pus toate rudele să-şi părăsească studiile şi sluj-bele şi le-ar fi trimis pe urmele fetei. Zic şi eu.

-Samir! Mili îi lungi numele şi mai mult decât o făcea de obicei, făcându-l să sune de parcă ar fi spus „Imbecilule!*1 Nu te gândeşti la onoare? Cum poţi risca umilirea publică mergând la poliţie? E o problemă de familie, aşa că familia trebuie să o rezolve.

„Cred că glumeşti.'1 Era prizonier într-un film din anii ’70.

- Suntem punjabi, omule, completă Prostul-Proştilor- la-Pătrat, ca şi cum vorbele lui Mili nu ar fi fost îndeajuns de bizare.

„Cunosc o grămadă de punjabi sănătoşi la cap", ar fi vrut Samir să spună. Dar nu credea că aceşti doi călători în timp din secolul al XVII-lea aveau să priceapă.

- Ştii care e problema cu oamenii ca tine? spuse Mili. Trăiţi în bula voastră şi habar n-aveţi cum e lumea reală.

- Şi în lumea reală chemi poliţia doar când e momentul să cauţi un cadavru?

- Vezi?

Mili se întoarse spre întruchiparea mândriei punjabi, care încuviinţă din cap, atotştiutor şi atotînţelegător. începură să vorbească între ei, căci nu merita să pierzi vremea cu „oameni ca el“.

Nu avea nevoie de rahatul ăsta. Samir se duse în bu-cătărie şi deschise frigiderul, dorindu-şi să fi luat pachetul de şase beri care îi făcuse cu ochiul ultima dată când fusese la cumpărături.

- I-am rugat pe mama şi pe tata să nu facă nimic până nu ajungem noi acolo, zise proaspătul apărător al onoa- rei feminine în spatele său.

Samir se răsuci pe călcâie.

-Stai aşa! Tocmai ai spus „noi“? Intervenţia îi aduse o nouă privire demnă de non-planeta Pluto de la amândoi, însă o ignoră. Mili nu merge nicăieri cu tine.

- Bineînţeles că nu, Samir, replică ea bătând inocent din gene. Mergem amândoi.

Mili nu pricepea cum avusese loc transformarea, dar Samir intrase cu totul în pielea unui tânăr furios, desprins parcă dintr-un film cu Amitabh Bachan.

-Putem să discutăm un minut în camera cealaltă? A cum!

Chipul i se întunecase, ca o noapte furtunoasă, iar pulsul era gata să-i explodeze.

- Sigur. Dar mai întâi trebuie să-i dau lui Ranvir încă o pungă de gheaţă pentru obraz.

Fără o vorbă, Samir înşfăcă punga care începuse să se dezgheţe din mâinile tânărului şi se repezi la frigider. O goli în chiuvetă, trase o tavă cu gheaţă din congelator şi răsturnă cuburile în pungă, apoi i-o întinse lui Ranvir.

-Nu te mişca până nu ne întoarcem. îi aruncă bietului băiat o privire atât de intim idantă, că ar fi putut să-l iransforme în stană de piatră.

Atitudinea lui ostilă era peste puterea de înţelegere ,i lui Mili.

- Mai trebuie să faci ceva înainte să-mi acorzi un mo-ment din timpul tău?

Când o privea astfel, ţintuind-o de parcă ar fi fost uni- ca persoană din încăpere, din lume, simţea o senzaţie l'izară în adâncul pântecului. Fără să mai comenteze, îl urmă în dormitor.

- Eşti nebună?

Sentimentul că ar fi fost unica persoană din lume se evaporă.

- Bunica mea spune că da, un pic. De ce?

îi oferi cel mai dulce zâmbet al ei, dar nu ţinu. Samir părea hotărât s-o aducă la realitate.

- Pentru că, din câte înţelesesem, ideea era să-i împie-dici pe cei din familia colegei tale de apartament să o găsească. Nu să li te alături în misiunea de a o prinde.

-Ideea este să mă asigur că Ridhi şi Ravi rămân împreună.

- Dar sunt împreună acum, Mili. Şi dacă nu ţi-ai mai vârî nasul ăla lung unde nu-ţi fierbe oala, s-ar putea să rămână astfel. De ce nu poţi să-ţi vezi de treabă?
Pentru că uneori dragostea avea nevoie de un mic brânci. De puţin ajutor. Poate că, dacă ar fi avut pe cineva de partea ei, cineva care să o ajute să-l întâlnească pe Virat măcar o dată, acesta ar fi văzut cât de mult îl iubea şi ar fi acceptat-o drept soţie în toată puterea cuvântului. Nu s-ar mai fi topit pe picioare de dorul lui, încercând să ajungă să fie demnă de el.
- Pentru că Ridhi este prietena mea, şi orice om are nevoie să i se ţină partea.
îşi atinse nasul. Nimeni nu-i mai spusese că e lung până atunci.
- Şi te-ai descurcat de minune. Ai fost de partea ei, netrădându-i încrederea. La dracu'... la naiba, ai sărit de pe balcon, ce rah... ce Dumnezeu!
-Tu nu ai avut niciodată nevoie de ajutor? Nu ţi-ai dorit niciodată ceva atât de mult, încât să vrei ca întregul univers să fie de partea ta? Nu ai fost într-un punct în care să fi făcut tot ce-ţi stătea în putinţă şi totuşi să nu fie îndeajuns? Să mai ai nevoie doar de o mână de ajutor, nimic mai mult?
Pe chipul lui apăru o expresie pe care Mili o mai văzuse: urma să se retragă în cochilia lui. îi amintea de fotografiile pe care le văzuse cu ruinele de la Pompei, oraşul distrus de erupţia Vezuviului. Oameni surprinşi în ipostaze banale - turnând apă într-o ceaşcă,

amestecând intr-o oală de pe sobă. îngheţaţi de vii. îşi imaginase mereu cum se scursese lava pe ei, atât de repede, că nici măcar nu se opriseră din ceea ce făceau. Faţa lui Samir înţepenea în felul acesta, ca şi cum pe chipul lui ar fi alunecat o mască topită care se pietrifica într-o clipă.
-Nu. întotdeauna mă bizui doar pe mine. Cel puţin aşa fac de când am devenit adult. Ridhi şi Ravi sunt adulţi. E treaba lor şi a familiilor lor. De ce te-ai băga în aşa ceva? în plus, nu ai cumva o slujbă şi o şcoală la care trebuie să mergi?
- E vineri azi. Nu lucrez la institut lunea, aşa că am următoarele trei zile libere. Lucrurile sunt sub control la şcoală. Şi nu trebuie să îmi fac griji cu privire la Panda Kong. O, Doamne, Samir, tocmai m-am gândit la ceva. E voia sorţii să îi ajutăm pe Ridhi şi Ravi. N-o să-ţi vină să crezi ce s-a întâmplat astăzi. Nu trebuie să mai merg la Panda Kong timp de două săptămâni. E un semn.
Samir înghiţi şi strânse din pleoape, ca şi cum i se făcuse brusc rău.
- Eşti OK, Samir?

Fără să răspundă, deschise ochii şi o privi cu o expresie teribil de stranie. Părea aproape neajutorat.
- Dacă îţi faci griji pentru încheietura şi glezna mea, nu e cazul. Nu mai am dureri aproape deloc. Mă vindec foarte repede, e un dar pentru care mă ştia toată lumea la Balpur.
Deodată, mânia luă locul neajutorării pe chipul lui.
- O, nu. Eşti supărat pentru că am presupus că vei veni cu noi. Ştii, Naani spune tot timpul că mă las luată de val. Doar că... îmi pare rău. Desigur, nu trebuie să vii. Ai atâta de scris. Merg doar eu cu Ranvir.
Fusese o idioată să presupună că avea să-i însoţească. Dar, dintr-un motiv oarecare, i se păruse absolut firesc să fie aşa.
Samir făcu un pas spre ea, o apucă de umeri şi o privi crunt.

-Nu mergi nicăieri cu tipul ăla. II cunoşti de două ore. Ce e cu tine, Mili? Nu ai de unde să ştii dacă nu cumva e un violator în serie.
Avea mâinile blânde ca întotdeauna, dar îi simţea greutatea degetelor ca şi când ar fi fost un fier înroşit pe pielea ei.
- Habar n-aveam că băieţii de la oraş se dau în vânt după drame. îi îndepărtă mâinile şi făcu un pas înapoi sub privirea lui sumbră. Te cunosc de douăsprezece zile, şi ai făcut mai multe pentru mine decât toţi prietenii pe care i-am avut vreodată. Brusc, îşi dori să nu-i fi îndepărtat mâinile, căci pe faţa lui apăru o nouă expresie chinuită. Samir, ar fi trebuit să spun asta mai devreme, murmură ea străduindu-se să-şi stăpânească lacrimile. Ai avut grijă de mine când nu aveam pe nimeni altcineva.
O, la naiba! îl cuprinse cu braţele.
Intenţionase să-l îmbrăţişeze scurt, dar el o trase mai aproape şi, cu o mână imensă, îi apăsă capul pe pieptul lui. Uitase cât de puternic şi de cald era, cât de tare i se auzea pulsul sub urechea ei.
-Mili.
Mai curând simţi sunetul decât să-l audă. Fu străbătută de un val de căldură care, asemenea aurului topit ce umplea o matriţă la bijutier, i se strecură în inimă şi în crevasele întunecate şi adânci ale trupului.
Se desprinse de el, împingându-l cu amândouă mâinile. Durerea de la încheietură o făcu să tresară. Samir dădu să-i prindă mâna, dar ea făcu iute câţiva paşi înapoi, îndepărtându-se de atingerea lui. Nu îl putea privi.
-Serios, ai făcut destul! Chiar nu trebuie să vii. Ui- ţă-te la Ranvir! Chiar crezi că ar putea răni pe cineva? îi veni ceva în minte şi zâmbi. Poţi să rămâi în apartamentul meu să scrii. Nu vreau în schimb decât să găsesc nişte dai când mă întorc.
Cum Samir nu răspunse, fu obligată să ridice privirea spre el.

Nu se clintise. în locul obişnuitului zâmbet arogant pe care îl arbora, văzu că faţa i se întunecase din nou.
- Ţi-am spus că nu mergi nicăieri singură cu el.

- înseamnă că vii?
N-ar fi vrut să-şi manifeste uşurarea atât de evident,
dar cel puţin îi ştersese încruntătura de pe chip.
- Da, dar îmi rămâi datoare.
-Sigur. De acord. Orice vrei tu. Nu trebuie decât să ceri. E bine aşa? îl prinse de braţ şi îl trase spre uşă.
- Orice vreau?
Trupul lui masiv umplea cadrul uşii. Ceva din felul în care o scruta o făcu să simtă că pântecul i se umplea din nou de căldura aceea lichidă. înghiţi în sec.
- Orice pot să-ţi dau, spuse ea precaută.
-Adică pui condiţii acum?
Zâmbetul lui arogant reapăruse. Mai bucuroasă decât s-ar fi aşteptat, atinse tocul de lemn al uşii ca să-i poarte noroc. La gândul că i-ar fi putut pierde prietenia i se strânsese inima de durere.
Ştia că ar fi trebuit să se îndepărteze de el, dar nu putea.
-Nu condiţii. Nu pot da ce nu am, Samir.
- Corect. Dar te avertizez, s-ar putea să regreţi că ai spus aceste cuvinte.
Le regreta deja. Parcă i-ar fi luat minţile. Nu era în situaţia de a se expune unui asemenea risc. Avea o misiune de îndeplinit. Pe deasupra, purta mărgelele de soţie, mangalsutra, şi sindoor-uî cel roşu aprins. Se afla sub imperiul unor jurăminte străvechi, sacre, ce nu puteau fi încălcate. Şi, mai presus de orice, iubirea pe care o purta în inimă îi era închinată pentru totdeauna soţului ei.
capitolul 12
Trebuia să scoată hârtiile acelea şi să pună capăt întregii poveşti, dar nu putea. Mili părea să-şi regrete deja promisiunea, şi asta o făcea să pară atât de mică, atât de lipsită de apărare, încât i se strânse inima. Când stăteau atât de aproape, trebuia să îşi lase capul mult pe spate

ca să-l poată privi, astfel că buclele îi ajungeau până la talie.
Sentimentul acela cumplit, de parcă ar fi alergat pe o potecă ce se prăbuşea în urma lui, îi cuprinse pieptul ca o gheară. Ce idiot fusese să creadă că avea să fie uşor! Dacă nu ar fi fost atât de aproape de încheierea

scenariului, dacă nu ar fi fost îngrozit că nu mai putea scrie nici un cuvânt fără ea... Dacă nu ar fi fost vorba despre Bhai şi Rima, ar fi dat lucrurile la iveală, povestindu-i totul. Avea încredere în el, o simţise în trupul ei când îl îmbrăţişase. Dar încrederea era cel mai fragil lucru posibil. Iar ce avea el de pierdut era prea preţios.
Nu. Fără nici o îndoială, l-ar fi alungat furioasă dacă ar fi ştiut cine era, ce voia. Pe de altă parte, trebuia să-şi îndeplinească misiunea; trebuia doar să găsească momentul potrivit, să aştepte până când era sigur că nu îl putea refuza.
Intrară în camera de zi. Ranvir, care stătea cu gura deschisă ca un copil, o căscă şi mai tare văzând-o pe Mili agăţată de braţul lui Samir.
Samir o trase lângă el pe saltea, iar Gura-Căscată se aşeză în faţa lor cu stângăcia cuiva care nu mai şezuse niciodată pe jos.
-Aşadar, Ridhi nu a mai luat legătura cu tine de când a plecat? întrebă el, aruncându-i lui Mili o privire de căţeluş.
- Nu, mă va suna când ea şi Ravi vor fi în siguranţă, departe de voi.
Căţelușul avu tupeul să pară rănit. Mili nu îl pocni peste ceafă, aşa cum ar fi sfătuit-o Samir, dar părea îndeajuns de furioasă pentru a şi-o dori, ceea ce îl făcu să se simtă ridicol de fericit.
- Se temea foarte tare că îi veţi face rău lui Ravi.
Ranvir ridică din umeri. Samir nu se îndoia că membrii familiei lui l-ar fi azvârlit pe Ravi sub şinele trenului şi apoi s-ar fi îndepărtat fără să arunce măcar o privire înapoi dacă ar fi ştiut că puteau să scape de pedeapsă. Aceşti ticăloşi traversau continente şi deveneau rafinaţi, dar bruma de civilizaţie era subţire ca hârtia. Când

venea vorba de fiicele lor, ceea ce numeau ei onoarea familiei îi făcea să-şi lepede măştile intr-o clipită şi să revină la manierele de neanderthali.
-Nu vrem să-i facem rău. Mama nu a mai pus nimic în gură de când a plecat Ridhi. Tata nu s-a mai dat jos din pat. Nu vrem decât să vină acasă. Ba chiar sunt dispuşi să-i lase să se căsătorească. Trebuie să existe o cale ca să-i găsim. O poţi suna de pe mobilul tău? Nu vrea să răspundă când o sun eu.
- Nu am mobil, spuse Mili cu nonşalanţă.
Lui Ranvir îi ieşiră practic ochii din cap. Ideea că o fiinţă umană putea supravieţui fără mobil nu părea să încapă în mintea lui de găină.
- Şi cum dai telefoane? Tipul ăsta îi făcea de râs pe toţi proştii din lume.
In loc să-l pună la punct, Mili îi aruncă cea mai răb-dătoare privire de care era în stare.

-Am un telefon la birou pentru apelurile obişnuite şi o cartelă cu care îmi sun bunica în India. Mi-e de ajuns.
- Dar el?
Ranvir arătă spre Samir. Acesta o privi pe Mili, aştep- tându-i răspunsul.
- El este mereu aici, aşa că nu trebuie să îl sun.
îi aruncă lui Samir un zâmbet încântător, care spunea: „Mă bucur că eşti prietenul meu“. Deci nu îi era atât de indiferent pe cât dorea să creadă. Hotărât să profite de acest avantaj, îi susţinu privirea, prelungind momentul. Mili se înroşi. Ranvir se foi stânjenit. Bun. Nu avea nevoie ca dobitocul să complice intriga şi mai mult. Dacă stătea să se gândească, nu voia să-l vadă în apropierea lui Mili.
întinse mâna către Ranvir fără să-şi desprindă ochii de la ea.
- Dă-mi mobilul! Când tânărul se supuse, îl întrebă: Ai numărul surorii tale aici?
- Bineînţeles. Dar nu răspunde.

încercă să-i arunce lui Samir o privire de superioritate, dar se răzgândi. Primul lucru inteligent pe care îl făcuse de când se cunoscuseră.
- l-ai trimis un SMS?
- Da. Dar nu răspunde.
Samir deschise telefonul, scrise un mesaj şi îl citi cu voce tare. „Ridhi, mama şi tata au cedat. Sunt dispuşi să te lase să te căsătoreşti cu Ravi. Sunt cu Mili. Te rog să suni pe numărul ei de la birou la 7:00 seara.“
Ranvir privi spre Mili.
- Crezi că va suna?
Mili nu avea însă ochi decât pentru Samir, iar în adâncurile de onix ardea o mică flacără.
- Va trebui să mergem acolo să vedem, nu-i aşa?
Telefonul din biroul lui Mili sună exact la şapte. Samir se cocoţase pe masa de lucru, iar Ranvir stătea încovoiat pe un scaun.
- Ridhi? Ce faci?
Mili tot nu era pe deplin convinsă că nu fusese păcălită să-şi atragă prietena într-o cursă.
- Mili, o, Doamne, eşti bine? Te-au rănit cumva?
Ridhi vorbise îndeajuns de tare pentru a fi auzită de
toată lumea, fără a fi nevoie de speaker. Intrase cu totul în rolul de divă. Ce bine era să-i audă vocea!
- Sunt bine, Ridhi. Tu și Ravi sunteți bine?
- O, Dumnezeule, Mili, e fantastic. O facem ca iepurii. Peste tot. Sunt în al nouălea cer, fato!

Lui Mili îi ardeau obrajii. îşi întoarse privirea de la zâmbetul larg al lui Samir, neputând să-l înfrunte şi spuse:
- Ridhi, fratele tău e aici, cu mine.
-Foarte bine, replică imperturbabilă prietena ei. Sper că m-a auzit. Ca să ştie că nu mai e nici o onoare de salvat.
Samir ridică degetul mare în semn de apreciere.
- Ridhi, cred că e foarte îngrijorat pentru tine.
- Da, sigur. De-asta mi-a lăsat mesaje amenințătoare. Sper că nu te-a amenințat şi pe tine? Jur că îl omor dacă a făcut-o!

Mili privi încruntată spre Ranvir. Cu faţa lui rotofeie şi cu gropiţe părea să nu aibă habar ce înseamnă „a amenința".
- îmi pare rău! Eram disperat să o fac să vină acasă, murmură el, lăsându-şi ruşinat bărbia în piept.
Samir îşi dădu ochii peste cap.
- Spune că îi pare rău, zise Mili la telefon. Ridhi, cred că e îngrijorat pentru tine. La fel şi părinţii tăi. Nu cred că îi vor face rău lui Ravi. Vor să te întorci.
- Ai vorbit cu părinţii mei?
Dincolo de tonul răstit, lui Mili i se strânse inima când detectă firicelul de speranţă din vocea prietenei sale.
-Nu, dar o pot face dacă vrei. întorcându-se către Ranvir, îi zise ritos: Trebuie să discut cu părinţii voştri.
Ranvir avu nevoie de două secunde pentru a forma numărul, după care îi dădu telefonul său lui Mili.
înainte ca ea să-l ducă la ureche, din difuzor începură să se reverse nişte suspine zgomotoase.
- O, Dumnezeule, beta, fii binecuvântată, fii binecu-vântată! Nu ai idee prin ce am trecut. O, Ridhika mea! O, copila mea! E bine?
Nu era de mirare că Ridhi era atât de dramatică.
- E bine, staţi liniştită! E doar speriată.
- Cum „speriată"? Ce crede că vom face? Ce am făcut să merit asta din partea fiicei mele? Spune-i să vină acasă. Spune-i că mama ei va muri fără ea.
Din receptorul telefonului fix se auzi vocea lui Ridhi:
- E la telefon? îţi ţipă în ureche?
Samir îşi cuprinse gâtul cu mâinile, prefăcându-se că se spânzură. Mili îl lovi peste coapsă cu telefonul lui Ranvir, apoi şi-l lipi de blugi ca să se asigure că mama lui Ridhi n-o auzea.
- Să ştii că mama ta e teribil de supărată.

-Mili, mama e supărată mereu. Spune-i că nu mă mărit cu nimeni altcineva.
Mili duse mobilul din nou la ureche. Suspinele mamei lui Ridhi căpătaseră o notă isterică.
- Vă rog să vă calmaţi! Ridhi e bine.

- Nu, strigă femeia în urechea ei dreaptă. Cum să mă calmez? Lumina ochilor mei a fugit cu un neisprăvit.
- II insultă pe Ravi? Dacă îl insultă, nu mai vin nicio-dată acasă, ameninţă Ridhi în urechea ei stângă.
-Doamnă, Ridhi spune că nu se căsătoreşte cu nimeni altcineva.
-O, Dumnezeule, dar băiatul doctorului Mehra e cardiolog, spuse femeia, rostind cuvântul „cardiolog" cu atâta veneraţie, că uită să plângă. Şi e punjabi.
- Ravi e programator, spuse Mili.
- Ştiu ce e Ravi, se răsti Ridhi. De ce îmi spui asta? Ce a zis despre Ravi? Cum îndrăzneşte? închid telefonul.
- Ridhi, stai, nu închide, te rog!
Lui Samir îi venea să ia ambele telefoane şi să le arunce pe fereastră. Fusese amuzant în primele cinci minute, dar acum mama şi fiica o ucideau pe Mili. Era încordată ca un arc. Dacă se încheia prost conversaţia, lucru aproape inevitabil, avea să se considere principala vinovată.
Ranvir îşi deschidea şi îşi închidea gura ca un peşte nefericit, nefăcând nimic pentru a o ajuta pe biata fată. Halal „Ranvir"! Numele lui însemna „războinicul victo-rios". Cine dracu' s-o fi gândit să-l boteze aşa?
Samir trase receptorul telefonului fix din mâna lui Mili.
- OK, ascultă, Ridhika, spuse el cu vocea cu care li se adresa actorilor debutanţi când nu avea timp de pierdut. Părinţii tăi vor să vii acasă. Vor plăti pentru nunta ta - va fi o splendoare, ca în filmele lui Yash Chopra. Apoi te vor trimite în luna de miere în Elveţia, exact ca în filmele de la Bollywood. Tot ce vor în schimb e să te întorci acasă şi să te porţi ca şi când nu s-ar fi întâmplat nimic din toate prostiile astea. Fie accepţi oferta, fie te duci la primărie, semnezi în registru şi uiţi că ai familie. E alegerea ta.
- Cine naiba eşti tu? întrebă persoana numită Ridhi, cu un accent nazal înfiorător, ignorând complet întrebarea care îi fusese pusă.

Samir spuse o mică rugăciune pentru amărâtul care se legase la cap pe viaţă.
- Nu contează. Te sunăm de pe acest număr în zece minute. Să ai răspunsul gata până atunci.

Acestea fiind zise, trânti receptorul în furcă.
Mili se holba la el cu gura deschisă, de parcă i-ar fi apărut un al treilea ochi în frunte. Din mobilul care îi atârna în mână se auzeau ţipete stridente.
- Spune-i cucoanei că fiica ei vine acasă şi că trebuie să se apuce de pregătirile pentru nuntă.
Mili duse telefonul la ureche.
-Alo, doamnă? Ţipetele se opriră instantaneu. Ridhi este dispusă să vină acasă, dacă promiteţi să îl trataţi pe Ravi cu respect şi dacă le daţi binecuvântarea.
- Şi vine să se mărite acasă? Isteria se evaporă din vo-cea ei ca prin farmec.
Umerii lui Mili se relaxară.
-Şi vă va lăsa să planificaţi nunta şi să invitaţi câţi oameni doriţi. Atâta timp cât ea este mireasa, iar Ravi, mirele.
Din telefon se auziră nişte ţipete pline de entuziasm care o făcură pe Mili să zâmbească, însă la următoarele cuvinte ale mamei lui Ridhi îi căzu faţa.
- Mulţumesc, spuse ea cu voce slabă. Da, voi încerca.
Când închise telefonul zâmbea din nou, dar bucuria
îi dispăruse de pe chip. Lui Samir îi venea să o strângă de gât pe femeia aceea.
Formă din nou numărul lui Ridhi şi îi dădu receptorul lui Mili. Măcar fata aceea gălăgioasă avea să-i readucă zâmbetul pe buze. Aşa se şi întâmplă. După cum era de aşteptat, cuplul fugar era gata să pornească spre casă, în Ohio, lăsându-i pe mami şi pe tati să se ocupe de nuntă. Se auziră o grămadă de suspine, râsete, apoi vocea nazală se transformă într-o şoaptă, îmbujorată, Mili îşi feri privirea.

-Vorbim mai târziu, mormăi ea la telefon.
Samir nu avea nici o îndoială că Ridhi o întrebase despre el.

La trei zile după ce Samir pusese la cale acea incredibilă operaţiune telefonică de salvare, Mili îl aştepta în faţă la Pierce Hali. Decapotabila galbenă se opri brusc în faţa ei, iar Samir sări pe asfalt în obişnuitul lui stil atletic. Dădu ocol maşinii în fugă şi îi deschise portiera, apoi o aşteptă să se aşeze confortabil înainte de a sări pe locul de lângă ea. Se descurca fără baston acum, însă el refuza să o lase să meargă pe jos până la universitate şi înapoi. O lăsa la Pierce Hali după-amiaza, apoi seara, după cursuri, venea s-o ducă acasă.
-Ai vorbit cu zăpăcita de Ridhi? A ajuns la părinţii ei?

Mili încuviinţă din cap. Ridhi vorbise întruna despre nuntă. Se dusese cu mama ei la New York pentru o zi, ca să cumpere lehenga şi bijuteriile de nuntă.
-Da, încearcă să organizeze nunta secolului într-o săptămână.
- Sună groaznic, mormăi el. Şi când pleci la nuntă?
- Nu merg.
- Cum adică nu mergi?
Din motive evidente, lui Mili nu-i prea plăceau nunţile; cu toate acestea, suferea enorm că nu putea să participe la nunta prietenei sale. In primul rând, nu avea cum să ajungă din Ypsilanti la Columbus. Se simţea ca o infractoare pentru că întârziase deja trei zile cu plata chiriei, aşa că nu se punea problema să-şi ia bilet de autobuz.
-Mili? Samir viră cu un scrâşnet de pneuri care o făcu să închidă ochii.
- Am de lucru pentru şcoală.
-Mi-ai spus că situaţia e sub control când am pornit împreună cu Ranvir să-i salvăm cu... să o salvăm pe Ridhi.
- Ce e, eşti vreun detectiv care-i investighează pe in-vitaţii la nuntă?
-Nici pe departe. Nunţile mi se par îngrozitoare. Dar credeam că Ridhi e prietena ta cea mai bună. Şi credeam că nunţile sunt mai importante pentru fete decât aerul pe care îl respiră.

- In opinia mea, aerul e mult mai important decât nunţile.
Spre deosebire de căsnicie, care era sigur mai impor-tantă decât aerul.
- Adică eşti una din acele puţine fete care acceptă că nunţile înseamnă doar bani irosiţi?
- Nu aş merge atât de departe.
-Totuşi, e bizar că nu vrei să participi la nunta celei mai bune prietene, remarcă el pe când o ajuta să coboare din maşină.
Era greu să fie furioasă pe un tip atât de amabil, dar reuşise să o scoată din sărite.
- Pur şi simplu nu vreau să merg, bine?
Samir se încruntă, dar avu bunul-simţ să nu mai spună nimic. Când ajunseră la uşa ei, o salută cu două degete la tâmplă şi porni înspre apartamentul lui.
- Ne vedem mai târziu.
- Nu intri?
Uimită, Mili descoperi o uşoară dezamăgire în propria voce.
-Azi nu. Te descurci singură?
- Bineînţeles.

II urmări cu privirea în timp ce se îndepărta. In cele trei săptămâni de când îl cunoscuse, Samir nu o lăsase niciodată la uşă; dimpotrivă, era mai greu să scape de el decât de râie.
Răsuci cheia şi intră în apartament. întâi o izbi aroma.
în mijlocul sufrageriei se afla o măsuţă rotundă, aco-perită cu o faţă de masă albă. Se apropie şi, pe un platou, îşi văzu felul de mâncare preferat - dai galben, roti perfect rotunde şi cartofi asezonaţi cu ardei iuţi verzi şi coriandru. în faţa celor două scaune nou-nouţe, asortate cu masa la fel de nouă, se aflau două farfurii.
Se întoarse şi îl văzu stând în cadrul uşii, cu şoldul sprijinit de toc şi cu braţele încrucişate peste piept. Când ridică întrebător dintr-o sprânceană spre ea, Mili îşi dădu seama că ochii îi înotau în lacrimi.

Samir urâse toată viaţa să vadă femeile plângând. Ammaji nu plângea niciodată. Rima refuzase cu hotărâre să verse lacrimi când se prăbuşise avionul lui Virat. Dintre cunoştinţele lui feminine, cele care plângeau îşi foloseau lacrimile ca armă pentru a obţine ce voiau.
Până în momentul acela nu observase cât de des şi cât de uşor plângea Mili. Cu siguranţă, uitase cât de mult ura lacrimile, căci lacrimile lui Mili erau un spectacol al frumuseţii. Se izbeau de inima lui ca nişte valuri, turbulente şi totodată liniştitoare, eliberându-i din adâncuri nişte senzaţii necunoscute. Plânsul ei era tăcut, tulburător. Exprima toate lucrurile pe care ea nu le putea spune. Uneori era comic, căci nasul i se uda la fel de tare ca ochii, însă nu conţinea nici urmă de prefăcătorie. Mili plângea pentru că nu putea să nu plângă. Când avea sufletul prea plin de emoţii, acestea i se revărsau din ochi.
Se îndreptă spre ea şi îi atinse lacrimile. Ii simţea obrazul catifelat sub degete.
- Dacă eşti supărată, le strâng. Nu trebuie să mănânci.
Ea îşi trase nasul şi încercă să se încrunte la el printre lacrimi.
- Să nu care cumva să îndrăzneşti!
Aşteptă să spună ceva despre noua mobilă, dar era prea fermecată de mâncare. Se întrebase dacă nu mergea prea departe cu decorul, dar văzuse setul la imensul supermarket în care păreau a se găsi de toate, de la lapte până la unelte de construcţie, şi nu se putuse abţine. Se săturase să mănânce pe jos. In plus, o văzuse frecându-şi glezna când stătea turceşte pe duşumea, într-un semn clar că încă avea dureri. Fusese cât pe-aci să cumpere şi canapeaua de ratan asortată, dar ceva îi spunea că Mili avea să-l certe chiar şi pentru măsuţă şi cele două scaune. Doar că până la sfârşitul cinei nu avea să se certe cu nimeni.

Lui Samir îi era imposibil să-şi adune gândurile. Ammaji îi învăţase pe el şi pe Virat să guste mâncarea pe îndelete, să o savureze, dar încântarea de pe chipul lui Mili îi distrăgea atenţia. La un moment dat, în timp

ce se uita la genele ei dese şi la sprâncenele ridicate de fericire, la mişcarea senzuală a maxilarului şi la zâmbetul plin de o satisfacţie nebunească, avu o revelaţie.
-Nu te duci la nuntă pentru că nu ai cum să ajungi acolo.
Cum de nu-şi dăduse seama mai repede?
Mili se opri din mâncat, făcându-l să regrete că nu aşteptase să termine.
- Nu e singurul motiv.
- Dar e motivul principal.
Ea ridică din umeri şi luă o nouă îmbucătură.
- Lasă-mă să te duc cu maşina. In definitiv, sunt şi eu pe lista de oaspeţi.
-Mulţumesc, dar nu pot să accept. Deja faci prea mult. Mă tot duci, mă tot aduci, zise ea fluturând lingura plină de cartofi. îmi găteşti întruna. Mă răsfeţi.
Aruncă o privire mângâietoare spre cartofi şi îi vârî în gură. Poate că i-ar fi mulţumit din nou, dar Samir nu auzi nici o vorbă, căci era copleşită de extazul pe care i-l produceau cartofii aceia, iar mintea lui se trezi că zbura spre locuri în care nu avea ce căuta. Deodată, Mili se opri şi puse lingura jos.
-Şi mobila! Mângâie faţa albă de masă cu arătătorul. Trebuie să o ducem înapoi. Nu mi-o pot permite. El deschise gura, dar ea clătină din cap. Nu, Samir, nu pot accepta asta de la tine.
Încercă să înghită, dar nu prea reuşi.
- Nici măcar în semn de mulţumire că mă laşi să scriu aici? Datorită ţie, aproape că mi-am terminat scenariul.
Deşi, datorită ei, practic trebuise să-l scrie de două ori.
Ea zâmbi larg şi îşi cufundă lingura în supa de linte.
- Chiar e aproape gata? Minunat! Dar trebuie să duci înapoi masa.
Cât despre nuntă, nici gând. Aşa îmi mul-ţumeşti, adăugă ea arătând spre castronul cu dai.
Sorbi din lichidul galben şi îşi linse lingura cu atâta patos, că Micul Sam uită de bunăcuviinţă şi prinse viaţă. In acel moment, Samir ştiu că nu mai putea să renunţe la planul nebunesc pe care îl clocise întreaga zi.

capitolul 13

Când Samir o luă pe Mili de la Pierce Hali, părea gata să pice lată de epuizare. Se cufundă în scaun ţinându-şi mâna peste burtă, aşa cum făcea mereu ca să-şi aline durerile, şi oftă prelung, cu ochii întredeschişi.
în momentul în care trecură de strada lor, se îndreptă brusc de spate.
- Samir, ai ratat virajul.
Fusese naiv să creadă că ar fi putut fi atât de uşor.
- Da? O să virez la următoarea stradă.
Ea îşi miji ochii obosiţi.
-Nu e nici una. Trebuie să te întorci.
-OK, aşa facem. Nici o grijă!
O bătu pe genunchi şi îşi puse la bătaie zâmbetul cel mai fermecător, însă Mili îşi dădu ochii peste cap.
-Ce faci, Samir? îl întrebă, ca şi când ar fi fost un copil gata să înfulece al cincilea fursec.
- Conduc maşina.
Ea îşi strânse pleoapele, ca şi când s-ar fi rugat să găsească răbdarea necesară.
- în ce direcţie o conduci?
- Mergem într-o mică excursie.
- Nu vreau să merg în nici o excursie. Vreau să merg acasă. întoarce maşina! A cum.
-Sigur. Voi întoarce şi te voi duce direct acasă, duminică.
- Este o nebunie, Samir. Este ilegal. Se numeşte răpire. Ai putea fi arestat. Legea este foarte strictă în această ţară.
Părea că ameninţă un copil de trei ani. Cu toate acestea, Samir nu ar fi trebuit să zâmbească, căci asta o făcu să treacă brusc de la dispoziţia enervată la o furie clocotitoare.
-Dă-mi telefonul, îi ordonă ea vârându-i mâna sub nas.
El îşi dădu capul pe spate şi râse din toată inima, aşa cum nu mai răsese de multă vreme.

- Ai răbdare trei ore. Sunt sigur că Ridhi va fi fericită să îţi arate telefonul ei şi să cheme poliţia.
Drept răspuns, Mili îi întoarse spatele. OK, nu trebuia să fie deşteptul deştepţilor ca să îşi dea seama că era furioasă. Ştia însă că era şi emoţionată şi recunoscătoare, doar că biata fată nu era conştientă de asta. îşi ridicase sfidător năsucul cârn, dar epuizarea o învinse în cele din urmă. După zece minute de spumegat în tăcere, dormea dusă, cu genele umede răsfrânte deasupra obrajilor catifelaţi şi cu faţa încadrată de buclele scăpate din coadă.

încerca să nu acorde atenţie căldurii pe care o simţea în piept la vederea ei, ca să nu mai pomenească de alte părţi ale corpului, dar toate eforturile lui se dovediră zadarnice. înainta prin cele mai vechi amintiri ale sale, prin vântul care îi deschidea rănile cicatrizate cu greu. Coşmarurile îi reizbucniră în suflet, iar dezolarea era la fel de vastă şi necuprinsă precum câmpurile de pe marginea şoselei. Singurul lucru care îi alina neliniştea era acea femeie cu obrajii umezi care se credea soţia fratelui său rănit. Acea femeie care avea suficientă încredere în el încât să doarmă adânc în maşina lui.
Fusese ciudat de uşor să-i câştige încrederea. Nu că ar fi avut vreodată probleme să câştige încrederea femeilor. Chiar şi atunci când îşi dorea ca femeile să nu aibă încredere în el, alegeau să nu o facă. Dar asta nu îl mai deranjase până atunci, nu îi stârnise furia şi neliniştea. Nu îl făcuse să se întrebe cum avea să supravieţuiască femeia respectivă după ce el va pleca. Oricum, toate su- pravieţuiseră foarte bine.
Doar că Mili nu semăna cu nici una dintre femeile pe care le cunoscuse. îşi reprimă impulsul de a se întoarce s-o privească, iixându-şi ochii asupra şoselei. Nici nu avea nevoie să se întoarcă. Imaginea din mintea lui era de o claritate maximă. Un cârlionţ lung şi spiralat se desprinsese din coadă, atingându-i pielea de culoarea cafelei, încă îmbujorată de urmele mâniei, căci pometii ei înalţi erau un barometru al emoţiilor care clocoteau în sufletul ei.

Strânse volanul mai tare. Nu pentru că dorinţa de a-i da şuviţa aceea rătăcită după ureche era insuportabil de puternică, ci pentru că simţea o nerăbdare bizară strân- gându-i vintrele. îi cunoştea sursa. Trebuia să facă sex. Trecuse mai mult de o lună, ceea ce era un record, al dracului să fie de nu.
Intr-un lan de porumb se zărea un hambar roşu. Pe neaşteptate, abisul care îi provocase coşmaruri şi îl făcuse să se trezească de atâtea ori ţipând i se căscă în piept, tăindu-i respiraţia.
Cicatricele de pe spate îl ardeau. Foc şi catran. Mirosul propriului sânge îi pârjolea nările, amestecân- du-se cu mirosul de cărbune şi pleavă de grâu. Şopronul era mai întunecat decât cărbunele. Mai întunecat decât fântâna.
-Nu te speria, beta, sunt aici. Vocea lui Ammaji era înecată de lacrimi. îşi ridică fruntea de pe ciment şi se întinse după ea, căutându-i cu degetele muselina moale a sariului. Dar nu era decât aerul plin de praf. Şi vocea ei. Şi a lui Bhai.
- Chin tu? Chintu, haide, frăţioare, trezeşte-te! Dacă ajungi la fereastră, te pot trage afară.
Dar nu se putea mişca. Nu îşi simţea picioarele.

- E zăpadă peste tot, spuse el, nu pot să stau în zăpadă, arde, Bhai.
Bhai? Ridică vocea. Groaza îl sfâşia în tăcerea aceea.
- Şşt, scumpul meu, şşt! Te vom scoate afară. S-a ter-minat. Gata! Mergem în oraş, plecăm. Doar tu cu mine şi cu Bhai. Ridică-te pentru ultima oară! Doar de data aceasta.
îl ardea spatele, dar se opinti să se ridice de pe cimentul ud.
Când îşi deschise ochii umflaţi de lacrimi, văzu umbra lui Bhai ivindu-se pe fereastră.
- Zbori? întrebă el, aproape zâmbind.
Bhai putea să zboare, Bhai putea să facă orice.
încercă să se caţere pe fereastră, dar mâinile îi alunecară de la lichidul lipicios care îi curgea de-a lungul braţelor.

- Chintu, haide, frăţioare, eşti puternic! Ştiu că eşti. Stau pe umerii lui Ammaji. Ştii cât de greu sunt. Vino!
Spatele îi dispăru. Cureaua lui Dadaji dispăru. Totul dispăru, în afară de vocea lui Bhai şi nevoia de a ajunge la Ammaji.
Bhai îl prinse de mâini şi îl trase afară. Sariul lui Am-maji era în mâinile lui, lipit de obraji.
O pală de vânt învolbură părul lui Mili, înfăşurându-l ca pe un fuior în jurul tetierei. Samir întinse mâna să-l elibereze, însă buclele de mătase i se încurcară în jurul degetelor. Dintr-odată, gheara care îi strângea pieptul dispăru, iar duduitul inimii se linişti. Umplându-şi plă-mânii cu aer, apăsă pe acceleraţie.
Era un sentiment foarte bizar să te trezeşti într-o maşină în viteză. Ca şi când ai fi zburat în vis, apoi con- tinuai să zbori şi după ce te trezeai.
- ’Neaţa, spuse Samir.
Ochii lui calzi, ca mierea, scânteiau mai tare decât soarele care dispărea dincolo de orizont, aprinzându-i părul auriu. Posesivitatea familiară din vocea lui o făcu să simtă un fior pe şira spinării, înainte ca mânia să i se redeştepte brusc.
Samir ieşi de pe şosea în viteză şi intră în parcare cu scrâşnet de cauciucuri, ca de obicei. De data asta, Mili nu se prinse de bord şi nu arătă prin nici o grimasă cât de tare o îngrozeau acrobaţiile lui la volan.
- Poate că dispoziţia lui memsaab se va îmbunătăţi ni-ţel cu puţină cafea?
Ii deschise portiera şi o invită să coboare. Ce fel de bărbat nu îşi dădea seama că era perfect capabilă să-şi deschidă singură portiera? Simţi o împunsătură în gleznă din pricină că stătuse în aceeaşi poziţie atâta timp.

Din fericire, nu se împiedică. Păşi rar, cu fruntea sus, ignorând durerea şi refuzând să şchiopăteze.
Se apropia seara, dar clădirea era luminată de parcă ar fi fost Diwali, sărbătoarea luminilor. Constatând că decapotabila galbenă era singura maşină din parcare,

încetini şi se uită peste umăr ca să se asigure că el era aproape.
Samir îi puse mâna pe cot; gestul blând, dar posesiv o făcu să-şi tragă braţul.
- Aşadar, văd că sunt tratat cu răceală.
Trecu pe lângă ea şi deschise uşa grea de sticlă, fără urmă de remuşcare pe faţa arogantă. Chiar nu simţea nici un regret pentru starea în care o adusese?
- Nu vezi nimic. Vezi doar ce vrei să vezi. Faci doar ce vrei să faci. Nu îţi pasă ce vor ceilalţi. Se cheamă că eşti un căpcăun, un căpcăun mare, egoist şi încăpăţânat.
Fără a aştepta un răspuns, dădu fuga la toaletă, sau cel puţin aşa avusese de gând. în realitate, şchiopătă jalnic într-acolo. După ce intră în baie, se sprijini de perete şi se aplecă să-şi cuprindă glezna. Trebui să-şi muşte buza ca să nu plângă. Nenorocita zvâcnea, dar nu o durea îndeajuns de tare încât să justifice lacrimile. O picătură imensă i se adună pe vârful nasului, după care căzu pe podea.
îşi suflă nasul tot timpul cât folosi toaleta, apoi se spălă pe faţă cu săpun şi apă. Coada nu mai putea fi salvată. Trase de banderolă şi îşi strânse claia încâlcită într-un coc, la ceafă, îndesându-şi buclele încăpăţânate şi aşteptând ca lacrimile să contenească.
Samir o aştepta sprijinit de perete. Părul lui arămiu strălucea sub luminile fluorescente. Un val de durere nedisimulată şi de epuizare îi licărea în ochii căprui ca mierea când îi ridică spre ea, dar clipi imediat ca să-l alunge.
- Repede îţi sare ţandăra, spuse el.
în primul moment se simţi intimidată de intensitatea privirii lui, însă furia i se reaprinse, aşa că o luă spre ieşire fără să-i răspundă.
- Uşurel, Mili! Şchiopătezi.
O prinse de braţ cu aceeaşi familiaritate posesivă pe care i-o remarcase în ochi. Iritată, se smuci şi continuă să meargă.
-Flaide, Mili, doar nu se poate să fii încă furioasă pe mine.

Nu putea? îşi deschise portiera singură şi se trânti pe scaun.

- Mili, serios, nu poţi fi atât de ipocrită. Ştiu cât de mult ţi-ai dorit să mergi la nuntă. Cum de poţi fi atât de furioasă pe mine pentru că te-am ajutat?
-M-ai ajutat? Mă cunoşti de cât? Trei săptămâni cu totul? Ce te face să fii expert în dorinţele mele? Cum îndrăzneşti să spui că sunt ipocrită, măgar arogant ce eşti?
El păru uluit. Mili ar fi vrut să-şi înfigă unghiile în umerii lui şi să-l scuture până când i-ar fi clănţănit dinţii aceia albi şi perfecţi. Se cuprinse cu braţele, strângându-şi tricoul în mâna sănătoasă.
-Vrei să spui că de fapt nu ţineai morţiş să mergi la nunta lui Ridhi?
- Pentru cineva care crede că ştie ce vreau, cum de nu te-ai prins că nu vreau să vorbesc cu tine? Lasă-mă în pace!
Cu buzele arcuite, Samir răsuci cheia în contact.
- Deci nu vrei să răspunzi la adevărata întrebare?
De ce ar fi făcut-o? Nu îi datora răspunsuri căpcăunului care o răpise.
Nu că ar fi avut un răspuns. Opiniile ei despre nunţi, despre căsătorie în general, deveneau din ce în ce mai tulburi de la o zi la alta. Şi asta o înfuria şi o întrista atât de tare, încât se simţea secătuită. Lacrimile i se iţiră din nou sub pleoape, iar nasul, nasul ei stupid, începu să curgă. Dacă rămânea foarte tăcută, poate că Samir n-avea să observe că plângea.
-Mili? Ura tandreţea din vocea lui. Samir făcu o nouă manevră de raliu şi opri iarăşi, în loc să iasă din parcare. Plângi?
- Nu, plouă, dar numai pe faţa mea.
îşi arcuise din nou buzele. îl privi încruntată, aşteptând să vadă dacă îndrăznea să râdă.
-Credeam că Ridhi este prietena ta cea mai bună. îmi pare rău! Ascultă, ne întoarcem!
Opri motorul şi se răsuci spre ea tocmai când Mili încerca să-şi şteargă obrajii de lacrimi.

- Ridhi nu este prietena mea cea mai bună, idiotule, este sora pe care nu am avut-o niciodată. Aici, în această ţară străină, a fost familia mea.
-în cazul acesta, chiar nu ar trebui să mergem la nunta ei.
îl lovi cu putere peste umăr.
- Te crezi tare amuzant, nu-i aşa?
- Eu sunt amuzant?
O privea nevenindu-i să creadă; dacă nu ar fi fost atât de furioasă, ar fi zâmbit.
- Bineînţeles că aş da orice să merg, însă nu pot merge la o nuntă aşa. Iar tu nu poţi să mă răpeşti pur şi simplu fără să mă întrebi ce vreau.

Nu sunt copil. Am pe mine o pereche de blugi şi un tricou. Nu poţi să te prezinţi la o nuntă fără o ţinută corespunzătoare, fără un cadou pentru mireasă. Nu am nici măcar periuţa de dinţi. Şi am cea mai îngrozitoare respiraţie de dimineaţă.
El îşi dădu capul pe spate şi râse. Făcuse asta des în ultima vreme.
- Ei bine, ştiam că aşa va fi. Aşa că ţi-am pus periuţa de dinţi în bagaj.
-Mi-ai pus periuţa de dinţi în bagaj? Mili nu îşi mai amintea de când nu mai fusese atât de furioasă pe cineva. Cum îndrăzneşti? Mi-ai umblat prin lucrurile personale? Cine te crezi?
Dădu să deschidă portiera, hotărâtă să coboare, dar Samir sări din maşină şi dădu fuga pe partea cealaltă, apoi, ghemuindu-se în faţa ei, îşi puse un braţ pe portieră ca s-o blocheze. Cu bicepşii umflaţi la o palmă de ochii ei, o privi intens.
- Nu ţi-am umblat prin lucruri. Nu aş face asta nicio-dată. Ţi-am găsit bagajul făcut în camera de zi când am intrat acolo să scriu. Iar periuţa de dinţi era pe chiuvetă.
Nasul începu să-i curgă din nou. Era cea mai mare proastă de pe pământ. După conversaţia din ajun decisese să-i accepte oferta şi îşi făcuse bagajul, dar apoi se răzgândise şi uitase de el.
-Am văzut geanta de voiaj. Aşa am ştiut cât de mult voiai să mergi la nuntă.

- Şi ai crezut că este OK să iei decizia în numele meu? Să gândeşti în locul meu? Faptul că ai avut grijă de mine nu îţi dă dreptul să mă controlezi.
Nemulţumită că se apropiase prea tare de ea, îl împinse, dar el nu se clinti.
-Să te controlez? Ce vorbeşti acolo? Nu te-am mai văzut niciodată atât de furioasă. Care este problema ta, Mili?
- Stai să mă gândesc! O, da, poate faptul că am fost răpită? Poate faptul că mă tratezi ca şi când aş fi proprie-tatea ta? Poate faptul că nu mi se permite să aleg?
Incruntătura dintre sprâncenele lui se adânci.
-Am făcut asta numai pentru că am crezut că era ceea ce voiai tu. Nu am vrut niciodată să-ţi restrâng opţiunile, jur! Dar, în loc să facă cruce deasupra inimii lui, o făcu deasupra inimii ei. Un deget ezitant trasă o cruce exact în locul în care inima ei începu brusc şi inexplicabil să duduie într-un ritm frenetic. Apoi îi ridică bărbia, făcând-o să îl privească în ochii aurii.
Chiar vrei să mergi acasă?
Acum se simţea şi mai prost. Samir încercase să o ajute, iar ea făcuse cel mai mare scandal din viaţa ei. îşi dorea ca Samir să nu mai încerce să o

răsplătească pentru scenariul lui preţios. îşi dorea să nu vadă în ochii lui ce vedea.
Degetul lui îi contura maxilarul. încearcă să-i înde-părteze mâna, dar trupul acela imens, cald şi perfect sculptat emana atât de multă alinare, încât se simţea ca drogată, incapabilă să pună capăt contactului dintre ei.
-Nu, este prea târziu să ne întoarcem, spuse ea într-un final.
Cum putea o fiinţă atât de splendidă, un suflet atât de frumos, să îi zâmbească de parcă... de parcă... Nu. îi era milă de ea. Asta era tot. Nu avea cum să fie altceva. Căci, dacă era, nu mai puteau fi prieteni. Bineînţeles că îi era milă de ea. Avusese mereu nevoie să fie salvată încă din clipa în care îl întâlnise.
In cazul acela, de ce l-ar fi lăsat să scape uşor?

Deodată o izbi un gând amuzant care o făcu să adauge:
- Suntem la jumătatea drumului. Chiar trebuie să o întâlneşti pe Ridhi.
De fapt, de-abia aştepta să se întâmple asta. Căpcăunul ei uriaş avea să primească lecţia vieţii lui.
capitolul 14
Samir nu mai auzise niciodată o voce nazală mai în-grozitoare, cu un timbru mai strident, care îţi spărgea timpanul.
- Mill! Nu pot să cred că eşti aici, Mill!
Ţipând, fata coborî în viteză scările late de granit ale vilei cu colonade şi se aruncă în braţele prietenei sale. Mult mai înaltă şi mai masivă decât aceasta, o ridică şi o învârti de parcă ar fi fost o păpuşă de cârpe, după care o lăsă jos pe aleea imensă.
Samir asistă îngrozit la încercarea lui Mili de a ateriza pe piciorul sănătos. Din fericire era îndeajuns de aproape, aşa că o prinse înainte să cadă, însă nu avu timp să se bucure de recunoştinţa din privirea ei, căci era prea tulburat de apariţia urlătoare care sărea întruna ca un copil de doi ani.
- Mami, tati, veniţi să vedeţi! A sosit Mili.
Un adevărat alai se materializa drept răspuns la ţipetele ei. Cu toţii erau îmbrăcaţi în ţesături şi mătăsuri strălucitoare, în culori aproape la fel de stridente ca şi ea.
Mili radia, de parcă toată viaţa îi lipsise exact genul acesta de nebunie.
-Mill, aceasta este mami, acesta este tati, maasi, chachi, chacha, taaya.
Lista de unchi şi mătuşi nu se mai termina. Samir nu putea pricepe cum de reuşiseră atâţia oameni să se adune în doar o săptămână. Mili se aplecă şi

atinse picioarele fiecăruia dintre vârstnicii cărora le era prezentată, cu gestul tradiţional de respect, şi erau o grămadă.

O îmbrăţişară cu toţii şi îi răvăşiră părul ca şi când ar fi lost o fiică de mult pierdută.
Mamiji o ţinu la piept cel mai mult. îi apăsă chipul îmbujorat pe pieptul amplu, acoperit de satin, şi îşi şterse ochii cu eşarfa drapată în jurul umerilor.
- O, beta, cât de îndatoraţi îţi suntem! Cât de mult îţi datorăm! repeta ea întruna printre suspine. Deodată îşi zări fiul şi îl trase spre ea. Uite cine a venit. Fata care a salvat onoarea familiei tale.
Ranvir clipi, şi pe obrajii lui bucălaţi se iviră cel puţin douăzeci de nuanţe distincte de trandafiriu.
-Are pielea întunecată, dar e drăguţă, spuse cineva din armata de mătuşi grupată în spatele lui Samir.
El scrâşni din dinţi. Ridhi începu să râdă, scoţând un nechezat uluitor, în comparaţie cu care ţipetele ei păreau a fi melodioase. Samir îşi vârî degetul în urechea care era mai aproape de ea.
- Mami, nu poţi să îi faci lipeala lui Ranvir cu Mili. Necheză din nou. Gândeşte măcar înainte să faci pe pe- ţitoarea. Mili este mă...
Mili, roşind şi mai abitir decât fratele cel bucălat, o trase într-o parte şi arată spre Samir, cu expresia unui copil care tocmai fusese prins cu mâna în borcanul cu dulciuri.
- Ridhi, acesta este...
înainte să poată continua, Ridhi scoase un nou nechezat răsunător.
- O, Dumnezeule! O, Dumnezeule! O, Dumnezeule! Mili, nu mi-ai spus că va veni şi el. O, Dumnezeule, a venit! Albă ca varul, Mili arăta de parcă ar fi fost înjunghiată în piept, însă Ridhi n-o băgă în seamă, ci dădu fuga spre Samir şi îl cuprinse în braţe. O, Dumnezeule! Muream de nerăbdare să te cunosc. O...
- Ridhi, acesta este Samir, noul nostru vecin. El m-a adus aici cu maşina.
Lui Samir îi veni să o îmbrăţişeze pentru că o potolise pe nebună. Dacă vocea aceea îngrozitoare mai rostea încă o dată „O, Dumnezeule", avea s-o bage pe Mili

în maşină şi să o ia înapoi înspre Ypsilanti în minutul următor.
Ridhi sări din braţele lui ca şi când ar fi început brusc să duhnească şi îi aruncă o privire încruntată.

-Ăsta e tipul care l-a pocnit pe Ranvir?
îşi puse o mână în şold şi îi aruncă lui Mili una din privirile acelea ca de la femeie la femeie pe care femeile Ie credeau atât de subtile.
Din fericire, una dintre mătuşi o târî înapoi în casă.
-Arrey, ajunge cu spectacolul! Vino înăuntru şi poar- tă-te ca o mireasă măcar acum!
Habar nu avea cine era femeia cu părul alb, dar, în ciuda faptului că fusese orbit de sariul ei verde ca un papagal şi de buzele fucsia, lui Samir îi venea să o ia în braţe.
Ridhi o înşfăcă pe Mili fără menajamente şi o trase înăuntru. Data viitoare când se mai purta cu Mili de parcă ar fi fost o păpuşă de cârpe, Samir avea să o ucidă cu mâinile goale.
La rândul ei, Mili îl apucă de braţ şi îl trase în casă. Expresia lui chinuită o amuza la culme. Aşa îi trebuia dacă fusese căpcăun. De îndată ce intră însă, ştiu că nu va putea niciodată să-l răsplătească pentru că o adusese acolo.
Era ca şi cum ar fi traversat abisul timpului şi al dis-tanţei, aterizând în India. Ajunseseră exact la timp pentru cântecele doamnelor, o parte esenţială a nunţilor din Punjab. Mili nu mai fusese niciodată la o nuntă punjabi, dar aceasta semăna leit cu ceremoniile uluitoare pe care le văzuse în filme. Casa luminată de sărbătoare vibra de muzică şi de chicotele invitaţilor. La un moment dat, cineva o trase pe Ridhi şi o luă la un dans bhangra în mijlocul unui hol la fel de vast ca întreaga cantină de la universitate.
Mili privi în jur. Casa era chiar mai mare decât haveli a soţului ei, care, în plus, fusese construită pentru mai multe familii. De generaţii întregi, trei sau patru fraţi şi familiile lor locuiau în haveli cu familiile servitorilor care aveau grijă de pământuri şi de gospodărie. Una peste

alta, în casa aceea convieţuiau cel puţin treizeci de oameni. Nu şi acum, desigur. De când murise bunicul lui Virat, haveli fusese închisă şi lăsată în paragină.
Virat şi mama sa plecaseră din Balpur la scurt timp după nuntă, cu douăzeci de ani în urmă, şi nu se mai întorseseră niciodată. Soţul lui Mili fusese atât de hotărât să o evite, încât nu venise nici măcar la înmormântarea bunicului său. Nici măcar să vadă marea casă bătrânească, cu arcadele şi verandele sale dărăpănate. Făcuse tot ce putuse s-o întreţină, ba chiar cumpărase un sac de ciment şi peticise ea însăşi acoperişul când plouase în bucătărie. Gândul că moştenirea familiei lor era lăsată să putrezească în felul acela o înfuria peste măsură.

Când îl găsea pe Virat, primul lucru de care trebuiau să se ocupe era să renoveze casa. Cine altcineva să o facă? Auzise că avea un frate vitreg, dar nimeni din sat nu aducea vorba despre el.
Samir îi aruncă o privire imploratoare în timp ce o mătuşică purtând un sari de un verde orbitor îl trase în mijlocul mulţimii care dansa. II înconjurară încă trei femei cu părul alb care îşi mişcau ritmic umerii şi îşi aruncau mâinile în aer. Mili se pregătea să îl ajute, când Ridhi o răsuci spre ea.
-Ai mâncat ceva? Muşcă din samosa pe care o ţinea în mână, apoi îndesă restul aluatului moale, umplut cu cartofi, în gura lui Mili, înainte de a o trage spre scara impresionantă, care părea desprinsă dintr-un film de la Bollywood. Astăzi este Sangeet. Eşti prietena mea cea mai bună. Nu ai cum să porţi aşa ceva. Se strâmbă, sugerând că Mili trebuia să fie purificată. Hai să vedem dacă îţi găsesc ceva de la mine!
Camera lui Ridhi era la fel de spectaculoasă, plină de paiete roz, de fleacuri, mărgele şi valuri de şifon strălucitor.
- Am avut o fază în care mă topeam după Bollywood, şi mi-am dorit o cameră care să arate ca un număr de dans dintr-un film, aşa că mami a rugat un văr care

e designer să trimită toate chestiile astea din India, măr-turisi ea spăsită.
Se aruncă pe imensul pat circular din mijlocul încăperii, deasupra căruia atârnau din tavan metri întregi de material străveziu, ca un baldachin regal.
-Ai avut o fază în care te topeai după Bollywood? o tachină Mili.
Ridhi se strâmbă şi o trase în dressingul care era la fel de mare cât tot apartamentul lor. Mili rămase cu gura căscată.
- Lui mami îi plac hainele, explică Ridhi trecându-şi mâna prin curcubeul de mătase şi şifon. A vrut să fie designer la Bollywood înainte să se mărite cu tati şi să se mute aici.
Sariuri, salivar kameeze, ghaghra de toate culorile, de toate nuanţele şi, se pare, în toate stilurile acopereau trei pereţi de sus până jos. Mili era împietrită de uimire.
-Dar cum de ai putut să trăieşti în apartamentul nostru?
-Ce vrei să spui? se miră Ridhi în timp ce scotea câteva umeraşe.
- Păi uită-te aici! zise Mili rotindu-şi braţul în jur.
Ridhi trase două hurta şi le aşeză pe suportul de
haine.
- Ştii cum e să fii îndrăgostită, Mili. Nu contează nimic din toate astea. Nu-mi trebuia nimic când mami şi tati mi-au interzis să fiu cu Ravi. O luaseră razna că nu voiam să iau bani de la ei, că munceam la Panda

Kong. Şi, vezi, şi-au învăţat lecţia. Ţinu un kurd în dreptul lui Mili şi se încruntă. Eşti exact jumătate cât mine.
Ridhi era mai înaltă cu două palme decât ea. Nu avea nici un gram de grăsime pe trup, dar avea umerii laţi şi formele voluptuoase care o făceau să arate exact ca amazoanele din mitologia greacă.
-Apropo, care e povestea cu tipul ăsta Samir?
Ridhi muta umeraşele de colo-colo, căutând ceva anume.

-Nu e nici o poveste. S-a mutat în clădirea noastră. Cunoştea pe cineva din satul meu, aşa că a trecut pe la mine să mă salute şi am... am devenit prieteni.
- Interesant! Ridhi scoase două bluze transparente de şifon. Nu te priveşte ca un prieten, remarcă ea mişcând sugestiv din sprâncene.
-Nu fi ridicolă, pufni Mili strâmbând din nas. După plecarea ta s-au întâmplat nişte chestii nebuneşti. Mi-a fost de mare ajutor, atât.
„Ăsta da eufemism", se gândi.
- De ajutor? înainte ca Ridhi să mai spună ceva, o sonerie puternică străpunse aerul. Rahat! Dădu fuga spre ceea ce părea a fi un radio ultramodern, montat pe perete, şi apăsă un buton. Da, mami?
- Ridhika Kapoor, ce-o fi în capul tău? E opt şi jumătate. Oaspeţii tăi stau plictisiţi, învârtind din degete şi întrebându-se unde este mireasa.
Mama lui Ridhi intrase iarăşi în rolul dramatic, confundându-se cu totul cu el. Unde eşti? A venit Ravi. Bietul băiat te aşteaptă răbdător aici, lângă mine.
- Bietul băiat? şopti Mili. Ca să vezi ce schimbare de sentimente!
Ridhi îşi dădu ochii peste cap cu atâta aplomb, încât o făcu să râdă.
- Mă schimb, mami. Vin! Două minute. Dădu fuga înapoi la dulap şi îi aruncă prietenei sale o bluză albastră de şifon.
- Nu vorbeşti serios, exclamă aceasta holbându-se la bucata minusculă de pânză din mâna ei.
- Grăbeşte-te şi probeaz-o! Pe mine stă ca o bustieră scurtă, dar cred că pe tine va fi o kurta de lungime per- fectă; îţi voi da nişte pantaloni şi vei avea un costum ihuridar complet.
-Dar nu are mâneci. De fapt, nu are nici măcar umeri. Nu are decât nişte aţe, insistă Mili scuturând bluza în direcţia lui Ridhi.

-De parcă în alte condiţii m-ar ajuta la ceva să te contrazic.

-Nu ştiu de ce mi se spune atât de des chestia asta. Acum hai, îmbracă-te, altfel o să mă jupuiască de vie!
Râzând, Mili îşi trase pe ea drăcia cu o mie de bretele subţiri.
-O, Doamne! Ridhi se bătu cu mâinile peste obraji. Ce frumoasă eşti! îşi făcu vânt ca şi când abia s-ar fi abţinut să nu plângă, arătând exact ca mama ei.
Când o întoarse cu faţa spre oglindă, Mili înghiţi în sec. „Frumos" nu era tocmai cuvântul care îi venea în minte.
- Se vede prea multă piele.
Aranjă bustiera şi încercă să îşi aşeze bretelele fine peste umeri, astfel încât să acopere o suprafaţă mai mare. Cel mai mult îşi lăsase pielea la vedere atunci când purtase kurtas fără mâneci. Iar Naani o lăsase să le poarte doar pentru că era soţie de ofiţer.
„Presupun că un ofiţer va dori ca soţia lui să se îmbrace ca o fată de la oraş... Presupun că un ofiţer va dori ca soţia lui să citească acele cărţi... Presupun că un ofiţer va dori ca soţia lui să..."
Era scuza lui Naani pentru orice. Iar Mili nu se simţea absolut deloc vinovată pentru că profita de pe urma acestui fapt. Dacă nu ar fi fost nevoia de neoprit a lui Naani de a o transforma într-o nevastă perfectă de ofiţer, nu ar fi trecut niciodată de clasa a zecea şi, cu siguranţă, nu i s-ar fi permis să meargă la Universitatea din Jaipur. Cât despre venirea în America, la acest capitol nu îi lăsase de ales bietei sale bunici.
Ridhi o plesni peste mână când încercă să ridice bluza mai sus spre gât şi se apucă să lege aţele care îi traversau spatele în zigzag, ţinând bluza străvezie laolaltă. La final, Mili era sigură de lucru: dacă bunica ei ar fi văzut-o vreodată aşa, ar fi încuiat-o într-o cameră şi nu i-ar mai fi dat drumul până când nu s-ar fi întors Virat însuşi să o ia.
- Poţi să-mi dai măcar o duppata sau o eşarfă?

Ceva cu care să se învelească pentru a fi cât de cât cuviincioasă.
-Nu fi ridicolă, pufni Ridhi întinzându-i o pereche de colanţi. Dacă aş arăta aşa într-o bluză, nu m-aş acoperi niciodată. Ce mărime ai în talie, 70?
- De unde să ştiu? Cine îşi măsoară talia?
- Hm, toate persoanele cu doi cromozomi X.
- Nu plec de aici până când nu îmi dai o duppata. Nu trebuie să-mi vadă toată casa cromozomii.
Mili îşi scoase blugii şi îşi puse colanţii, cercetând re-zultatul în oglindă. îi veneau perfect, strângându-i exact cât trebuia gambele şi coapsele. Dar trebuia să ţină minte să nu se aplece atâta timp cât purta bluza aceea.
-Şi mai spui că eu sunt încăpăţânată.

Mili îi aruncă lui Ridhi cel mai dulce zâmbet al ei şi întinse mâna după duppata. Interfonul ţârâi din nou.
-Mami, am spus că vin! răcni Ridhi atât de tare, că Mili se întrebă de ce mai aveau nevoie de interfon. Aruncându-i o duppata, o îndemnă: Du-te şi găseşte-ţi-l pe Romeo! Pun pariu că te caută.
- Ridhi, te rog! protestă ea în timp ce mireasa o îm-pingea afară din cameră.
Mili încercă să se înfăşoare în duppata, însă Ridhi, trădătoarea vicleană, îi dăduse o eşarfă cât o batistă. Trase de ea şi o răsuci, încercând să şi-o aşeze pe umeri, dar degeaba. Ceea ce ar fi trebuit să facă era să se ţină de balustradă, în loc să se lupte cu eşarfa, căci, odată cu primul pas pe scările acelea spectaculoase, se întâmplară două lucruri. Unu, glezna îi zvâcni şi se transformă într-o bucată de cauciuc. Şi doi, îl surprinse pe Samir privind-o, moment în care i se înmuiară genunchii. Braţele îi zburară în aer ca nişte aripi, fluturând disperate în căutarea unui punct de sprijin, iar trupul i se aplecă înainte, în cădere liberă.
Când aterizâ cu un bufnet la pieptul lui, sânii i se stri-viră de muşchii tari. Un braţ puternic îi cuprinse talia, în vreme ce braţul celălalt apucă ferm balustrada. Buzele ei erau lipite de pielea lui caldă, acoperită de bumbac. Ameţită, se desfătă cu parfumul îmbătător, ca din

revistă, dincolo de care percepea şi mirosul de deşert, de nisip fierbinte şi de ploaie caldă şi îşi umplu nările în timp ce se agăţa de bicepşii lui de oţel. Samir o ridică în braţe ca şi când ar fi fost un copil. Un braţ sub umeri şi celălalt în scobitura genunchilor. Nu, nu chiar ca pe un copil, căci îi trezise o dorinţă fierbinte în pântec. Când invitaţii aclamară şi începură să bată din palme şi să fluiere, el se răsuci, refuzând să-i întâlnească privirea. Obrajii lui aurii se îmbujoraseră. Cu o privire uşor tulbure, privi spre mulţimea de la capătul scărilor.
- Lasă-mă jos, şuieră ea. Ce faci?
El îi aruncă o privire cruntă.
- Ce faci tu? Dacă ai cădea cu glezna aceea, ai putea rămâne infirmă pe viaţă. Ţi-ai pierdut minţile când te-ai lovit la cap?
Mulţimea se dădu într-o parte, făcându-le loc. Samir o aşeză pe o banchetă din hol.
- Te rog, îi şopti ea la ureche. Te rog, nu face o scenă! Se uită toată lumea la noi.
Probabil că părea îngrozită, căci atunci când Samir se îndreptă şi se întoarse spre mulţime, îşi lipise un zâmbet arogant pe chip.
- E bine. Totul e bine. E doar mai stângace de felul ei. Nimic altceva.

Invitaţii râseră şi se grăbiră s-o mângâie pe cap, după care se împrăştiară înspre bucătărie şi camera de zi.
- Doar mai stângace de felul ei? repetă Mili încruntată.
Se prefăcea însă că era mai furioasă pe el decât era
de fapt, căci roşise. Durerea pe care Samir o simţise în piept când o văzuse venind de-a dura pe scări şi luptân- du-se cu eşarfa deveni şi mai arzătoare. Fusese şi-aşa destul de greu când purta tricourile acelea sport pe trupul ei deloc sportiv. Femeile cu care ieşea de obicei purtau haine mult mai decoltate decât bluza pe care, în mod evident, prietena ei o forţase să o îmbrace. Dar ultimul lucru pe care avea nevoie să-l vadă, să-l ştie, era că roşea cu întregul corp, că luminozitatea scânteietoare a pielii ei nu se limita doar la faţă, doar la braţe.

Fir-ar să fie, se gândea la pielea braţelor ei! Şi nu îi ve-nea să creadă cât de erotic era gândul acesta. Se simţea ca unul din acei mawali libidinoşi care se scărpinau la prohab pe la colţuri de stradă, nefăcând altceva decât să se holbeze la femei. Pe câţi dintre nenorociţii aceia nu-i pocnise peste mutră? Se aşeză lângă ea şi privi disperat spre mulţimea de mătuşi rotofeie, înveşmântate în mătăsuri ţipătoare. Spectacolul nu avu însă darul să-l destindă. Ceea ce avea nevoie, de fapt, era să plece de acolo şi să facă sex. Rapid. O lună de ascetism era mult prea mult pentru el.
Mili se răsuci lângă el şi îşi puse mâna în şold, parcă anume ca să-i aducă aminte că talia ei se potrivea perfect în mâinile lui. Gestul îi făcu sânii să se ridice sub bustiera aceea stupidă, iar oxigenul din cameră se rarefie. Avea sânii exact cum cum ştiuse că vor fi, cu împurpurarea aceea trandafirie, înălţându-se senzual - ar fi murit să nu se uite la sânii ei ca unul din libidinoşii aceia nenorociţi.
Clipi suav, adăugând inocenţă la furia care îi scânteia în ochi, dar şi o privire cruntă.
- Doar nu ai de gând să ţipi la mine pentru că ţi-am salvat viaţa!
Nemaipomenit, acum mormăia ca un războinic mo- gul dintr-un film de epocă.
-O, asta ai făcut? Tonul ei angelic se transformă într-un şuierat când adăugă: Eu am crezut că încercai să mă ucizi.
- Repezindu-mă pe scări ca un supererou şi împie- dicându-te să te prăbuşeşti din turnul groazei direct în fund?
-Nu, ci... ci... Nu contează.
Se îmbujoră şi mai tare şi îşi plecă ochii, făcându-l să se simtă ca un ticălos fără margini. Era un sentiment care îi făcuse mare plăcere până de curând, însă acum i se părea detestabil. O întrebă cu blândeţe:

- E bine piciorul?

Ea îşi lăsă capul în jos până când îşi atinse pieptul cu bărbia, iar cârlionţii i se revărsară în jurul chipului copleşit de ruşine.
- Da, Mill, cum e piciorul? îngrozitorul sunet nazal al vocii lui Ridhi distruse tandreţea care mustea în pieptul lui Samir. Femeia-iapă îi aruncă o încruntătură suspicioasă. Ce faceţi aici când toată lumea este în cealaltă cameră?
Samir îi adresă cel mai şarmant zâmbet de care era în stare.
-Ne făceam de cap. Şi ai apărut tu şi ne-ai distrus dispoziţia.
Şe ridică şi ieşi din încăpere fără să privească în urmă.
capitolul 15
Mili dădu peste Samir în locul la care se aştepta cel mai puţin. După ce plecase grăbit, în stilul prinţului mogul Salim din saga Mugal-e-Azam, se aşteptase să îl găsească posomorât într-un colţ. în schimb, stătea în picioare lângă blatul imens din bucătărie - singurul bărbat din încăpere -, înconjurat de femei de toate vârstele, precum zeul Krishna, căruia nici una dintre frumoasele satului nu putea să-i reziste când cânta din fluier. Era flancat de cele două bunici ale lui Ridhi. Nepoata lui Ridhi privea atent cum mâinile lui învârteau cu dibăcie bulgări de aluat, apoi îi întindeau cu făcăleţul ca să creeze nişte roti perfect rotunde.
Când Mili intră, Samir nu catadicsi decât să-i arunce o privire în treacăt.
- Gata!
Ridică făcăleţul de pe roti şi lăsă fetiţa s-o desprindă de pe fundul de lemn, apoi o ajută s-o pună pe hârtia de copt lângă celelalte.
- Cincisprezece! anunţă una din bunici, holbându-se la creaţiile lui cu o admiraţie aproape reverenţioasă.

Turti bila de aluat pe care tocmai o rotunjise şi o aşeza pe muntele de bile din dreapta lui Samir. Toate femeile din jurul blatului băutură din palme. Trei verişoare, cu vârste cuprinse între treisprezece şi douăzeci de ani, îndesau hotărâte grămăjoare de cartofi asezonaţi în turtiţele făcute de Samir, încercând să le îndoaie în forma triunghiulară de samosa, însă eşuau lamentabil.
- Ar trebui să vă fie ruşine, fetelor! Samir face roti mai repede decât sunteţi voi trei în stare să umpleţi o samosa. Un bărbat e mai bun decât voi la gătit? Ce generaţie de fete am crescut, Didi! se tângui mamaia care făcea bilele de cartofi către mamaia care frământa bilele de aluat.

- E destul de uşor să le învingem la sport şi la studii, dar şi la gătit? comentă Samir.
Fetele se prefăcură indignate, dar în cele din urmă izbucniră în râs.
- Super, e şi sexist, bombăni Ridhi trăgând-o pe Mili spre centrul bucătăriei.
- Da, sunt atât de sexist că fac tăvi întregi de samosa pentru nunta ta, în timp ce tu stai şi te uiţi, mormăi el fără a se întrerupe din treabă.
Făcăleţul presa aluatul cu mişcări sigure, întinzând foile intr-un disc perfect.
Ridhi îi aruncă o privire cruntă. El păru plictisit.
- Eşti bucătar cu patalama, beta? Ai fost la o şcoală de făcut mâncare? întrebă bunica din dreapta.
-Şcoală de bucătari, Naani, o corectă fetiţa care îl ajuta pe Samir.
- Ah, în sfârşit o fată de ispravă. Mai este încă speranţă pentru tagma femeiască, râse el bătând-o afectuos pe creştet. Nu, Naaniji, nu am mers la şcoala de bucătari, doar am fost atent când m-a învăţat mama una-alta.
Tonul lui angelic ascundea o aroganţă nemărginită. Mili îi întâlni privirea şi ocoli blatul, alăturându-se fetelor care se străduiau în van să umple plăcinţelele.
-Nu e pierdută speranţa încă, zise ea privindu-l de pe partea cealaltă a mesei de granit. Dar numai pentru tagma femeiască. Pentru tine s-a zis cu speranţa.

în ochii lui se citi un licăr de amuzament. Amuza- ment şi ceva mult mai cald.
Fetiţa chicoti şi ridică privirea spre Samir.
- Tagma femeiascâ nici măcar nu e o expresie reală.
-Samir nu pricepe ce e realitatea, beta. Haideţi să-i
dăm o lecţie despre realitate şi modestie, vrei?
Ochii lui aurii îi întâlniră privirea provocatoare.
- Şi cine o să mă învingă, tu?
- De una singură. Le făcu semn celor trei fete să-i facă loc, iar acestea aproape că se prăbuşiră la podea, uşurate. Din jurul hiatului se auziră încurajări. Eşti gata? îl întrebă.
Când el zâmbi larg, Mili îşi scoase eşarfa din jurul umerilor şi şi-o înnodă la talie. Era gata de bătălie.
Luă o roti de pe hârtie, o întinse în palma deschisă şi, cu o mişcare dibace din încheietură, o răsuci. Se auziră noi încurajări. Samir ridică dintr-o sprânceană impresionat.
„Bun. Măgar arogant ce eşti!“

Mili formă un con din aluat, introduse cartofii în mijloc, lipi marginile şi prima samosa perfectă fu gata, în timp ce Samir tocmai termina o roti. Turtiţa lui ateriză pe hârtie exact în acelaşi moment în care samosa perfectă li se alătură suratelor ei mai puţin izbutite.
Toată lumea aclama. Samir bătu şi el din palme. Mili îşi strânse eşarfa în jurul taliei şi făcu o reverenţă.
Una dintre bunici râdea atât de tare, că imediat cineva trebui să-i aducă apă. Mai făcură o rundă, apoi încă una. De fiecare dată terminară exact în acelaşi moment.
O mătuşă puse o oală imensă cu ulei pe aragaz şi începu să prăjească plăcinţelele. în curând, întreaga casă se umplu de mirosul aluatului proaspăt prăjit. Bucăţile de samosa dispăreau mai repede decât reuşeau să le coacă. Samir şi Mili continuară să lucreze împreună sincro- nizându-se perfect, urmărindu-şi acţiunile unul altuia cu privirea şi mişcându-se în tandem, în timp ce femeile din jurul lor trepidau de activitate.
- Ravi face nişte dosa foarte bune, anunţă Ridhi din vârful buzelor.

Samir se oferi prompt să îl lase pe Ravi să prăjească samosa, spre supărarea bunicilor.
- Mai mare ruşinea! Ce fel de casă e asta să pui mirele la treabă?
- Fac bile de aluat de jumătate de oră, Naani, el de ce nu poate? necheză Ridhi.
- Pentru că eşti femeie. Aşa se cade, spuse Samir.
Ridhi şi Mili luară făină în pumni şi o aruncară spre el, ceea ce le aduse mustrările sănătoase ale bunicilor şi indignarea exagerată a lui Samir.
- Fetele de astăzi, Naani, murmură el, clătinând din cap îndurerat, nu au pic de graţie. Pic de rafinament. Ai arunca vreodată cu făină intr-un oaspete?
Asta îl făcu să primească nişte pumni şi mai mari de făină, până când mama lui Ridhi strigă din celălalt capăt al bucătăriei.
In scurt timp nu mai rămase nici urmă de samosa. Din curtea din spate începu să se audă muzica Bhangra. D.J.-ul terminase pregătirile. Toată lumea, inclusiv bunicile, dădură fuga să vadă ringul de dans care fusese instalat pe gazon.
Samir şi Mili priveau împreună agitaţia de la fereastra bucătăriei. Brusc, întreaga curte se însufleţi. Mii de luminiţe albastre şi albe licăreau în copaci, în tufişuri şi pe toţi pereţii despărţitori. începură să se audă ritmuri înfundate de bhangra, iar invitaţii îşi ridicară mâinile la unison şi începură să danseze.

-Şi eu care credeam că imaginea nunţilor punjabi din filme e un stereotip. Oamenii ăştia sunt duşi.
Samir îşi răsuci degetul în jurul tâmplei ca un copil de cinci ani, iar Mili simţi impulsul bizar de a-i răvăşi părul. Şi de a-l trage aproape. întinse mâna şi îi şterse făina de nas şi de pe obraji.
- Mulţumesc. Ochii lui surâzători se întunecară, de-venind precum chihlimbarul întunecat sub privirea ei.
- Ar trebui să te cureţi, spuse Mili, ignorând expresia de pe faţa lui.
- îmi place mai mult când o faci tu în locul meu. Nu o atinse, dar părea dornic să o facă.

Mâna lui Mili îngheţă pe obrazul lui. Şi-o retrase şi făcu un pas înapoi, dar fără ostentaţie. Nu avea rost să-i arate cât de mult o tulbura.
- Cred că ţi-am pus şi pe cămaşă.
- Şi mai bine.
îl lovi peste braţ şi îl trase de mânecă spre baie.
- Intri cu mine? Era nevinovăţia întruchipată.
- Taci din gură!
- Ce? Şi tu trebuie să te cureţi. Luă nişte făină de pe cămaşă şi o aruncă pe ea.
- Samir, nu îmi poţi vorbi aşa.
- Aşa cum?
Era imposibil. Dar în clipa aceea nu avea puterea de a se înfuria cu adevărat. îl împinse în baie şi închise uşa.
- Să nu începi să dansezi fără mine, spuse el de după uşă. Apoi deschise uşa brusc şi scoase capul, încruntat de îngrijorare, cu ochi blânzi - adevăratul Samir, nu golanul pe care îi plăcea să-l joace. Mili, să nu te apropii de ringul de dans. Trebuie să îţi odihneşti piciorul, bine?
II împinse înapoi înăuntru şi îi trânti uşa în faţă. Un zâmbet îi înflori în inimă şi i se revărsă pe chip. Se îndreptă spre curtea din spate, dar se opri brusc în dreptul oglinzii din hol. Cine era fata care o privea ţintă? îşi îndepărtă urmele de făină de pe nas, însă refuză să se privească în ochi sau să recunoască strălucirea pe care o surprinsese în ei.
Samir o găsi pe Mili privind la ringul de dans aglome-rat. Cocoţată pe un zid din curtea interioară, îşi mişca trupul în sus şi în jos, în ritmul muzicii. Nu era o mişcare vizibilă. De fapt, era atât de subtilă, încât nu ai fi sesizat-o dacă nu ai fi ştiut ce postură avea de obicei. Samir se gândi că liniile corpului ei aveau graţia unei dansatoare clasice, şi totuşi era cea mai stângace persoană pe care o ştia. Cădea întruna.

Habar n-avea cum de îi percepuse prezenţa, dar se în-toarse brusc în direcţia lui, căutându-l cu privirea până când îl zări. Zâmbetul ei era ca o torţă care îi lumina sufletul, îşi zise el. Picioarele i-o apucară singure printre

mese şi grupurile de invitaţi, conducându-l spre locul unde stătea ea, cu tălpile atârnându-i la câţiva centimetri deasupra ierbii. Mili bătu cu palma pe betonul de lângă ea şi arătă spre ringul de dans cu bărbia.
„Da, chiar dansează11, ar fi vrut el să spună, dar comunicarea tăcută dintre ei era prea reconfortantă ca s-o tulbure.
Se aşeză lângă ea pe zid şi stătură acolo împreună, admirându-i pe nuntaşi. Trebuia să recunoască un lucru despre punjabi, se pricepeau la dans. Chiar şi cei care nu dansau bine ştiau să danseze. Se aruncau în dans, absorbiţi, chiar şi atunci când erau la kilometri distanţă de ritm. De la copiii de doi ani până la bătrânii de nouăzeci, mişcările lor se abandonau momentului cu atâta entuziasm, încât nu-i venea să-i ia peste picior.
- îţi place să dansezi.
Cumva, ştia că îi plăcea la nebunie.
Se întoarse spre el cu un zâmbet atât de strălucitor, că îl durea să o privească.
-Nu genul acesta de dans. Dar când toate femeile din satul nostru se adună la Ghoomar, în timpul festivalului Teej, şi la Garba de Navratri, dansăm toată noaptea, până când răsare soarele. Eu plec întotdeauna ultima. Naani trebuie să mă târască, şi nici măcar nu reuşesc să adorm. Uneori, după ce Naani începe să sforăie, cobor din pat şi continui să dansez.
Samir înghiţi în sec. Ce putea spune? Doar că şi-o imagina cu brăţările zăngănindu-i la încheieturi şi la glezne, în timp ce se răsucea, iar fusta ei ghagra se învârtea, formând un cerc perfect în jurul ei.
Se îmbujoră, ca şi când nu i-ar fi venit să creadă că tocmai îi făcuse acea mărturisire. Privi ţintă spre degetele de la picioare, apoi ridică privirea spre el.
- Ţie nu îţi place să dansezi. Deşi sunase ca o afirmaţie categorică, unda vagă de speranţă care se strecurase în vocea ei îi înmuie inima lui Samir.
- Nu întotdeauna.
-Ah! Deci îţi place să mergi la dans, aşa, ca în Occident.

Nici asta nu era o întrebare.

-Facem asta şi în Orient. Ridică din bărbie, ca şi când „Orientul1* ar fi fost alături.
-Nu e uimitor că suntem amândoi din India, dar Indiile noastre sunt atât de diferite?
Deodată, Samir voi să ştie cum era India ei, unde locuia, unde mânca, cum arăta mult iubita ei Naani. Voia să ştie de ce o persoană atât de dulce, atât de inocentă putuse să trimită familiei unui bărbat rănit o înştiinţare de la tribunal, prin care să emită pretenţii asupra casei strămoşeşti a acestuia.
Ceva o împinsese probabil spre acel gest. Nu era ranchiunoasă şi putea băga mâna în foc că nu era lacomă. Atunci care era explicaţia?
-Aşadar, în Orient, când mergeţi la dans, cum dansaţi?
- Depinde. Dacă mergi cu un grup de prieteni, e cam ca aici. Samir flutură din mână spre mulţimea care sălta şi se unduia în ritmul muzicii. Dacă mergi cu jumătatea, de obicei alegi un loc cu muzică mai lentă.
Ea îşi lăsă pleoapele în jos, iar genele ei dese se revăr-sară peste obrajii care, după toate aparenţele, nu puteau fi împiedicaţi să roşească.
- Şi ce faceţi pe muzica aceasta lentă?
Poate că Mili nu ar fi trebuit să pună această întrebare, căci Samir sări de pe zid şi se îndreptă spre D.J. Până să se întoarcă, ritmul antrenant de Bhangra fu înlocuit de o melodie mult mai lentă.
Pehla Nas ha - impetuozitatea arzătoare şi profundă a primei iubiri. Era unul din cântecele ei preferate.
- îmi permiţi? o întrebă el întinzându-i mâna.
Privirea lui o făcu să se simtă străbătută de o flacără
care ardea fără grabă.
-Credeam că nu am voie să dansez, replică ea zâmbind.
- Am un plan.
în ochi îi licărea neastâmpărul acela arogant care, în-cepea ea să-şi dea seama, nu era deloc aroganţă, ci faptul

că se simţea excelent în propria piele. Ridică din sprâncene vag, adăugând o umbră de mister cuvintelor.
Probabil că era un regizor bun, se gândi ea din senin.
- Scoate-ţi pantofii, îi şopti. Cum Mili nu se clintea, el se descălţă şi aşteptă răbdător ca ea să facă acelaşi lucru, apoi îşi puse mâinile imense pe talia ei. Pune-ţi picioarele pe ale mele.
O ridică, ţinând-o în aer, astfel că tălpile goale stăteau pe picioarele lui desculţe, dar echilibrul lor se dovedi instabil.
- îmi pare rău! Sunt prea grea, oftă Mili sărind jos.
El râse.

- Eşti mai uşoară decât rucsacul meu din liceu.
O ridică din nou, însă Mili îşi înfipse degetele în pi-cioarele lui şi bombăni în dialectul din Balpur:
- Eşti groaznic!
-Au! A durut, se plânse el în acelaşi dialect.
- Bun.
O cuprinse cu braţele şi o trase mai aproape.
-S-ar putea să ajute dacă te-ai ţine.
Nu avea curaj să-l îmbrăţişeze la rândul ei. în schimb, îşi strecură coatele pe sub ale lui şi îi cuprinse bicepşii frumos conturaţi în palme.
Trupul lui prinse ritmul şi începu să se legene cu ea în braţe, mişcându-i picioarele odată cu ale lui, alunecând cu paşi mărunţi. Mili se încălzise în locul în care pielea ei o atingea pe a lui. Restul trupului o ardea. Dar era o arsură blândă, fără nici o urmă de disconfort.
- Stai bine? îi şopti el la ureche.
Ea încuviinţă şi privi în jos, la picioarele ei numărul 16 deasupra picioarelor lui mari cât nişte vâsle.
- Acum ce facem?
Se lăsă pe spate şi privi în sus spre el.
- Nu ne lăsăm pe spate aşa, căci o să cădem, o avertiză el trăgând-o astfel încât să-şi sprijine bărbia pe capul ei.
- Şi apoi?

-Apoi ascultăm muzica. Ne lăsăm pătrunşi de ea. Se răsuci cu Mili în braţe, săltând-o uşor. Două aşa, una aşa. Doi paşi în faţă, doi paşi în spate.
Era uimitor. Umerii, şoldurile, braţele, întreaga lui fiinţă o purtau cu mişcări atât de subtile, încât era ca şi când nu s-ar fi clintit din loc, sau cel puţin nu pe dinafară. Pe dinăuntru, erau una cu fiecare mişcare, fiecare ritm, fiecare vibraţie.
Era doar vag conştientă de oamenii care dansau în jurul ei. O melodie se topea în următoarea. La un moment dat cântecele lente se opriră şi începură cele alerte, dar îşi găsiră ritmul şi se înfăşurară în el ca într-o pelerină, sub care dansa fiecare părticică din ei.
Intr-un final, Samir o ridică de pe picioarele lui şi o lăsă cu blândeţe pe pământ, unde Mili continuă să se legene. Râzând, o luă de mână şi o conduse în afara ringului de dans. II urmă, simţind că ritmul continua să îi bată în inimă.
-Ce-ţi face piciorul? o întrebă el. Ţinând în mâini pantofii amândurora, se îndreptă spre un colţ relativ izolat al curţii.
- E foarte bine, zise ea mişcând din degete. Ale tale?

- Sunt bine. Sunt fericite că le-au întâlnit pe ale tale.
Zâmbi. Nu cu zâmbetul lui epatant, de star de cinema, ci cu cel de băieţaş. Apoi se ghemui lângă ea şi, înainte să apuce să îl oprească, îi strecură sandalele în picioare. Se aprinseră scântei acolo unde degetele lui îi atinseră pielea.
Mili tresări. Respiraţia îi era încinsă ca într-un cuptor, iar chipul ei căpătase o nuanţă purpurie.
Slavă Cerului că Samir nu ridicase privirea. In schimb, era ocupat să se lege la şireturi.
-Chiar porţi mărimea 48? se interesă ea, mai mult ca să aibă ocazia de a-şi recăpăta suflul. Când el o privi surprins, îi explică: Mi-ai spus la spital, îţi aminteşti?
- O, da, în ziua aceea.
Pe pantofii lui se zărea încă pata în locul în care vo-mitase ea.
- îmi pare rău că ţi i-am murdărit.

Când Samir se ridică, Mili trebui să se lase pe spate ca să se poată uita la el.
-Nu-ţi face griji! La cât de mari sunt picioarele mele, e greu să le eviţi.
Fu cuprinsă de uşurare când el zâmbi iarăşi.
- Serios, 48 e ceva anormal!
- Anormal? Samir ridică dintr-o sprânceană, apoi din umeri. Mă gândeam că ai putea spune asta dacă ai avea nişte picioare aşa de mici ca nici măcar să nu poţi sta pe ele.
- Cel puţin pe ale mele nu riscă nimeni să vomite.
-Iar pe mine nu mă poate răsturna nimeni cu un
deget. Zâmbetul de erou irezistibil revenise în forţă. Nu mă poate răsturna nimeni cu...
O împinse cu o mână şi, cu o mişcare rapidă, o prinse cu cealaltă.
- Nu ai folosit un singur deget, protestă ea.
O făcu din nou. De data aceasta cu un deget. Doar că, de data aceasta, când o prinse, o trase la pieptul lui.
In clipa următoare, Mili îl obligă s-o elibereze. Avea nevoie să interpună o distanţă între ei.
- Nu a fost amuzant, Samir!
-Ai dreptate. îmi pare rău!
Dar zâmbea cu gura până la urechi. Băieţaş, erou ire-zistibil, toţi acei Samiri topiţi într-unul singur.
- E plăcut când eşti atât de simpatic. Mai ales că se întâmplă rar.
Cum putea să nu-i întoarcă zâmbetul?
Samir se aşează pe treptele din curte şi o ajută să ia loc lângă el.

-Parcă spuneai că sunt cel mai cumsecade tip pe care l-ai cunoscut vreodată. îi făcu semn unui chelner care trecea pe lângă ei şi luă două pahare de pe tava acestuia.
-Ai momentele tale. Ai fost minunat în bucătărie, apropo. Cred că toate mătuşile sunt un pic îndrăgostite de tine.
- Nu bunicile? întinse ambele pahare spre ea, suc de portocale şi vin de Bugundia.

- O, bunicile clar. Luă sucul de portocale şi îl mirosi, j ca să fie sigură că nu conţinea alcool.
Spre mirarea ei, se abţinu s-o tachineze. Sorbi din pa- , harul lui şi o privi peste marginea acestuia. Nu îl mai văzuse niciodată astfel. Atât de deschis.
-Şi?
- Şi ai fost uimitor. Mama ta este o profesoară foar- ; te bună.
Samir puse paharul jos şi, sprijinindu-se pe braţe, I privi spre cer.
- Cea mai bună.
-Spuneai că îţi era greu să te desprinzi de ea când erai mic. Ai fost un copil timid?
-Nu, nu timid. îngrozit.
- De ce?
- De tot, murmură el continuând să studieze perdea- | ua strălucitoare de stele. De întuneric, de mulţimi, de I singurătate. Se opri. Mărul lui Adam i se mişcă în sus şi i în jos când înghiţi. Mama mea biologică m-a abandonat pe pragul bunicului şi nu s-a mai uitat înapoi.
- O, Dumnezeule! îmi pare rău. Se apropie, dar nu îl atinse.
-Nu. A fost cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat vreodată. Ammaji m-a primit la ea. în toate felurile posi- 1 bile în care poţi primi un copil. A fost dragoste la prima vedere, aşa spune ea mereu.
- Şi tatăl tău?
-Era soţul lui Ammaji. I-a părăsit pe fratele meu mai mare şi pe Ammaji pentru a veni în America, ca să I facă un masterat, şi nu s-a mai întors niciodată acasă. 1 A întâlnit-o pe mama mea biologică aici, în America. 1 M-au avut pe mine. Iar apoi a murit într-un accident de ; maşină. După moartea lui, mama nu m-a mai vrut. 1 M-a dus în India, m-a lăsat la bunici, după care s-a întors în State.
Cuprinsă de un fior, Mili îşi strânse braţele la piept. ’
- Câţi ani aveai?
- Cinci.
Ea simţi o gheară în gât.

-Ţio aminteşti?
Rămase tăcut atât de mult timp, încât Mili nu credea că avea să mai răspundă, dar intr-un târziu vorbi.
- îmi amintesc cum o cheamă. Sara. Sara Willis. Şi că locuiam la un fel de fermă, cu un hambar mare şi roşu, dintr-un orăşel numit Munroe, în Michigan. în afară de asta, îmi amintesc diverse senzaţii. îmi amintesc cum era casa noastră. Cum erau pământurile întinse din jur şi cerul necuprins. îmi amintesc cum era ea. Ştii, nu cum arăta, ci cum era.
- Cum era? întrebă Mili cu lacrimi în ochi.
-Umedă. Tristă şi umedă. Apoasă şi uşoară, ca
bura, ca...
Incapabil să mai continue, întinse mâna şi îi şterse lacrimile.
- Eu nu îmi amintesc nimic, şopti ea împingându-şi obrazul în palma lui. Nici măcar un lucru. Nici un miros, nici un sentiment, nimic. Am văzut o singură fotografie. Aşa că nu am nici măcar acele amintiri false, inspirate de poze, pe care se presupune că ar trebui să le aibă toţi copiii despre propria lor copilărie.
- Câţi ani aveai?
- Doi. Tata tocmai primise o catedră de profesor la Universitatea din Delhi. Părinţii mei se întorceau acasă după interviu, să mă ia de la bunica şi să mă ducă la Delhi. Trenul lor a deraiat şi a căzut în râul Yamuna. Nu a supravieţuit nici măcar un pasager.
O cuprinse cu braţul, strângând-o la piept. Ea se lăsă învăluită de căldura lui.
Vreme îndelungată stătură aşa, lipiţi unul de celălalt, fără să vorbească, privind la oamenii care dansau sub întinderea nesfârşită a cerului străin.
capitolul 16
Mili nu dormi absolut deloc în noaptea aceea. Se tot întorcea de pe o parte pe alta pe canapeaua din camera lui Ridhi, ascultând-o cum sforăia. Asta ar fi trebuit

să-i aline dorul de casă, căci bunica ei era o adevărată orchestră când venea vorba de sforăit. De fapt, adormise cu fluierăturile nocturne ale lui Naani mai toată copilăria. Ridhi, pe de altă parte, nu obişnuia să sforăie; probabil că acum oboseala era de vină. La cât ţopăise, mare lucru dacă se trezea la timp în ziua nunţii ei. Cei care sperau să vadă o mireasă timidă, care se îmbujora uşor, aveau să fie dezamăgiţi.
In ceea ce o privea, Mili nu putea să-şi scoată din minte sărutul pe care i-l dăduse Samir pe obraz înainte de a pleca spre hotelul la care părinţii lui

Ridhi îşi cazaseră oaspeţii. Gândul la acea atingere tandră o făcu să roşească din nou. Era capabil de o tandreţe imensă, pe care o exprima în gesturi şi în cuvinte. Chiar şi privirea lui era tandră, ca şi când ar fi plimbat o pană catifelată peste pielea ei. Când nu încerca să o mascheze în nonşalanţa aceea de erou irezistibil, desigur.
Simţi că trupul ei perfect treaz era invadat de un nou val de fierbinţeală. Dorinţa i se ghemui în gât, în pântec şi mai jos, între picioare. Mâna ei urmă acelaşi traseu, coborând până ajunse la părţile cele mai intime. La amintirea atingerii lui Samir, focul lichid se revărsă din locuri ascunse, umezindu-i cele mai intime pliuri. Peste câteva clipe, copleşită de ruşine, îşi retrase mâna.
Vinovăţia îi străbătea conştiinţa asemenea unui curent electric, făcând-o să trepideze. Vinovăţie faţă de dorinţa care i se învârtejea între picioare, vinovăţie faţă de pasiunea dezlănţuită pe care i-o stârnea Samir, vinovăţie faţă de sentimentul de siguranţă totală pe care îl trăise în compania lui. Tocmai de aceea îi împărtăşise un secret pe care nu-l mai cunoştea nimeni.
„Nu-mi amintesc nimic.11
Nimic nu ura mai mult, nici măcar faptul că fusese căsătorită la patru ani sau că fusese obligată să-şi trăiască viaţa într-o aşteptare fără sfârşit. Ura din răsputeri faptul că nu îşi amintea nimic despre părinţii ei. Această povară îi apăsase inima ani şi ani, până când Samir o îmbrăţişase, iar cuvintele ieşiseră în cele din urmă la suprafaţă.

O prietenie care îi conferea o asemenea libertate nu avea cum să fie imorală, nu? Prietenia lor era curată, pură, nu-i aşa?
încercă să nu se gândească la locurile pe care le explorase mâna ei cu câteva secunde în urmă.
Nu. In ciuda acestui detaliu, ştia că prietenia lor era ceva bun. în adâncul inimii ei, în cea mai limpede parte a minţii, ştia fără îndoială că sentimentele lui Samir pentru ea erau ceva bun. Prietenia lui era inocentă, dezinteresată, lipsită de pretenţii. Desigur, o asemenea prietenie era un dar. Nu avea să o păteze doar pentru că trupul ei o trăda. Nu avea să o respingă din pricina unei reacţii fizice înşelătoare.
„Ipocrito, spuse o voce timidă din mintea ei. Ipocrito!“
Se răsuci sub cuvertura groasă şi îşi apăsă faţa pe pernă. O, Doamne, ce se întâmpla cu ea? închise ochii şi încercă să-l invoce pe Virat. Singura imagine a lui pe care o văzuse era o fotografie decupată dintr-un ziar şi înrămată de bunica ei. Câte ore petrecuse privind ţintă la poza aceea tot mai ştearsă? Un bărbat chipeş şi zâmbitor, în salopetă de pilot, înconjurat de alţi bărbaţi chipeşi şi zâmbitori în salopete, în spatele cărora se vedea un avion

de luptă. Se străduí să se concentreze asupra feţei lui, se străduí să-i păstreze zâmbetul în memorie, strecurându-şi iarăşi mâinile între picioare. De data aceasta hotărî să-şi acorde tot răgazul necesar. Degetele ei pătrunseră sub cămaşa de noapte pe care i-o împrumutase Ridhi şi alunecară sub chiloţii deja umezi până când găsiră mugurele umflat care zvâcnea în locul acela sensibil. Dorinţa, fierbinte şi dezlănţuită, crescu sub degetele ei, strângându-i pântecul ca o gheară, izbind-o în pliurile neatinse, umezindu-i gura, umezindu-i degetele. Sfârcurile, întărite ca nişte vârfuri de săgeţi, împungeau144
Sonali Dev
pur al dorinţei îi ajunse în nări, aducând odată cu el parfum de deşert, de nisip fierbinte şi de ploaie caldă. Amintirea unor braţe puternice, a degetelor ei înfigân- du-se în nişte muşchi tari, îi făcu mâna să se mişte frene- tic. Ochi de culoarea mierii, păr de culoarea ciocolatei, dinţi albi ca zăpada. Buze calde pe obrazul ei. Râsul lui gutural, gâlgâitor o copleşi, înfrângându-i rezistenţa. Se eliberă. Explodă. Se scutură sub valurile repetate de spasme şi muşcă perna, înghiţindu-şi ţipetele, înghiţindu-şi vinovăţia, înghiţind totul, mai puţin zvâcnetul încântător care continua să-i reverbereze sub degete.
Samir făcea de obicei o sută de flotări înainte de a începe să transpire. Dar astăzi ajunsese deja la două sute şi nimic. Era încă agitat, încă flămând. Ce idiot! Nu-i venea să creadă cât de idiot fusese. Nu mai vorbise niciodată cu nimeni despre părinţii săi. Nu discutase despre asta nici măcar cu Virat. „îmi amintesc unele senzaţii."
La dracu'. De unde-i venise asta? Iar ea îl ascultase. Fir-ar să fie, ştiuse exact ce voia să spună. Mai făcu un set de douăzeci de flotări, apoi încă unul. Şi încă unul. Covorul îi zgâria insesizabil fruntea, nasul, bărbia, în timp ce urca şi cobora ritmic. Şi din nou de la capăt, până când, simţind că îi explodau braţele, se prăbuşi cu faţa pe podea.
Când mai fusese atât de excitat? Se simţea ca un adolescent cu coşuri care pusese mâinile pe un număr din Playboy. Trebuia să facă sex rapid. Trebuia să facă sex până uita de el şi până îşi băga minţile în cap, căci îi căzuseră în pantaloni. Putea să-i mulţumească Micului Sam.
Se răsuci şi îşi cuprinse capul în palme.
Mirosul ei îi rămăsese înfipt în minte. Şi îi simţea trupul sub degete. Cum naiba se întâmplase aşa ceva?
Sex. Trebuia să facă sex. Şi să ia nişte aspirină. îi trepida capul ca un ciocan pneumatic. După ce se întorsese la hotel, Ravi şi câţiva dintre verii lui Ridhi voiseră să bea. Şi, frate, erau mari băutori băieţii ăştia! Samir

nu mai pusese gura pe alcool de când, ei bine, de când fiinţa pe care o preţuia cel mai mult pe lume se prăbuşise din cer şi fusese cât pe ce să moară. Amintirea acelor clipe groaznice nu făcu decât să-i înteţească durerea de cap. Cuvintele „mort“ şi „Virat“ în aceeaşi frază îl lăsau fără respiraţie. La dracu', sigur că avusese nevoie să bea în ajun! Avusese nevoie de ceva care să-i astâmpere prostia nemăsurată.
Şi nu, nu voia să caute explicaţii pentru faptul că nu se dăduse la blonda care îi făcuse ochi dulci întreaga seară. In cele din urmă plecase cu unul din verii lui Ridhi, dar nu fără a-i arunca lui Samir o încruntătură dezamăgită. „Da, scumpo, crezi că tu eşti dezamăgită?" ar fi vrut să-i spună.
Sună telefonul. Samir sări în picioare şi îl duse la ureche.
- Frate, eşti gata? Mi-ai promis că mă duci cu maşina acasă la Ridhi. Ţii minte?
Cum de putea Ravi să pară atât de odihnit, atât de treaz după seara trecută nu avea să înţeleagă niciodată.
-Vin într-un sfert de oră.
- Mulţam, zise laconic Ravi înainte de a închide.
Tipul avea gusturi îndoielnice cu privire la femei, dar
nu era un dobitoc sadea. în primul rând, nu deschidea gura fără să aibă ceva de spus. Bravo lui, căci, dacă i-ar fi plăcut să vorbească, atunci nu se însura cu fata potrivită. în plus, se ţinuse tare când verii lui Ridhi puseseră la cale, pe neanunţate, o petrecere a burlacilor în cinstea lui. Privise, se distrase, dar nu pusese mâna deloc.
Samir îşi scoase boxerii şi intră la duş. Era momentul să ia o decizie.
Samir o privi pe Mili coborând scările. Nu îşi dădu seama că îşi modificase postura pentru a o prinde în cazul în care s-ar fi împiedicat decât în clipa în care ea se prinse de balustradă ridicând bărbia în aer. Aproape că zâmbi, dar reuşi să-şi cenzureze impulsul prostesc. Nu avea intenţia de a-i zâmbi lui Mili astăzi. De fapt, planul lui era să o evite total. în primul rând, avea nevoie

de puţină distanţă până când Micul Sam se liniştea şi înceta să-i mai dirijeze gândurile. In al doilea rând, părea mult prea calmă, mult prea frumoasă, mult prea... Pur şi simplu avea nevoie să se distanţeze până când se lămurea cum să recapete controlul în toată povestea aceasta. Un plan prin care să îşi redobândească rolul de vânător, să nu mai fie amărâtul de vânat.
Mili păşi hotărâtă pe pardoseala holului. „Uite! Mă descurc foarte bine şi singură, mulţumesc", spunea expresia ei. Samir trebui să îşi canalizeze toată furia spre ea pentru a-şi înfrâna zâmbetul.

Purta o altă drăcie de şifon, mulată, într-o nuanţă de galben-auriu care îi scotea în evidenţă pielea lucioasă. Spre deosebire de cea din ajun, avea bretele mai puţine şi mai late, împodobite cu broderii tradiţionale. însă nimic nu-i ascundea claviculele ca nişte aripi, pornind de la baza gâtului delicat înspre umerii perfect rotunjiţi. Dorinţa absurdă şi disperată de a-şi trece degetele peste acele linii sublime îl bântuise întreaga noapte. O atinsese o singură dată, în trecere, când se sprijinise de el în curtea interioară. Fusese o idee foarte proastă, căci degetul mare îl ardea încă, după ce atinsese pielea catifelată de deasupra osului fragil.
Când Mili îşi atinse umerii şi îşi aranjă cu grijă bre-telele, Samir îşi dădu seama că se holba la ea în cel mai necuviincios mod cu putinţă.
- Eşti frumoasă, spuse el fără să vrea.
„La dracu'!“ Se dusese pe apa sâmbetei tot planul cu recăpătarea controlului.
Obrajii ei se îmbujorară pe dată.
-Taci! Samir, trebuie să încetezi să mai spui astfel de lucruri.
-OK.
„Exact asta încerc să fac.“
Astăzi îşi prinsese părul în coadă. Şi avea faţa curată, fără pic de machiaj, ca în ziua în care se născuse. Femeia aceasta avea cel mai frumos ten pe care îl văzuse vreodată, genul de ten care ar fi adus la faliment companiile de produse cosmetice. Cearcănele fine, abia sesizabile,

făceau ca irisurile să-i pară şi mai mari, iar faptul că îi evita privirea îl înnebunea mai rău decât ar fi trebuit.
- Ai mâncat ? Asta era prima ei întrebare în timp ce el murea de dorinţă?
-Nu ţi-e foame? insistă Mili. E aproape ora prânzului. Pot să îţi aduc ceva?
-Sunt lihnit. Pe toţi dracii, nu voise să spună nici asta şi, cu siguranţă, nu pe tonul acela de-a dreptul lacom, care o făcu iar să roşească. Pot să-mi iau singur de mâncare.
Grăbit să pună capăt acelui moment stânjenitor, porni spre bucătărie.
Mili îşi rodea pieliţele de la unghii. Degetele îi miro-seau a vanilie dulce, ca gelul de duş al lui Ridhi. Numai Dumnezeu ştia cât de frenetic şi le frecase sub duş. Cu ochii la spatele lui Samir, se întrebă dacă îşi dăduse seama ce făcuse astă-noapte. I se părea ciudat că, în locul obişnuitei lui insistenţe, fusese mult prea dornic să se îndepărteze de ea.
-De ce este atât de grăbit Romeo astăzi? întrebă Ridhi de pe trepte. Era îmbrăcată într-o fustă lungă până la glezne, în culorile curcubeului, cu un tiv cu broderie lată şi o bustieră cu ornamente bogate.

- Uau, ce sexy arăţi, exclamă Mili.
Nu era o minciună, dar era puţin deplasat pentru o nuntă, chiar şi în cazul lui Ridhi.
-Cine vorbeşte, replică mireasa întinzându-se să-i aranjeze breteaua pe umăr. Auriul te prinde de minune. La fel şi hainele mele. Cine ar fi crezut? înainte ca Mili să apuce să răspundă, se auzi un icnet sonor în spatele ei.
-Ridhika! Sagar! Kapoor! Chiar ţi-ai pierdut toate minţile?
- Bună dimineaţa, mami. Ridhi mai cobori o treaptă şi se aşeză lângă Mili. Probabil că surzise, căci nu părea să audă cât de tare vorbea mama ei.
- Bună dimineaţa? Nici un bună dimineaţa! Socrii tăi sunt aici. Chiar nu ai minte deloc?

Pielea ei pudrată cu roz deveni aproape violetă. Pe buzele de culoarea cireşelor dansau picături de salivă, îşi trase duppata de pe umeri şi îşi înveli fiica, împingând-o pe Mili deoparte cu atâta forţă, că fu pe punctul s-o trântească la pământ.
-Mami! Ridhi o echilibră pe Mili şi privi încruntată spre mama sa.
- Scuze! Scuze, beta, zise aceasta mângâind-o iute pe cap pe Mili, în semn de iertare. Dar prietena ta mă în-nebuneşte de-a dreptul. I-am dat naştere acestei fiinţe cu minte de găină. Nu e fată, ci un flamingo. Dansează într-un singur picior. Se întoarse către Ridhi şi o plesni pe umărul dezvelit.
- Mami, ai luat-o razna de tot? De ce te agiţi atâta?
-Mă agit? Când porţi aşa ceva? în ziua nunţii?
O, Dumnezeule, ia-mă la tine chiar acum!
-Ce are? Mi-ai spus să port ceva obişnuit pentru ceremonia cu henna. Aşa că m-am îmbrăcat cu ceva obişnuit.
- Am spus ceva obişnuit, nu de curviştină Chand- ni-Chowk! Copil nerod ce eşti! Mili râse, dar îşi acoperi gura iute când Ridhi se încruntă la ea.
Mireasa îşi ridică fusta până la coapse şi privi în jos.
-Cum e de curviştină? Ajunge până la podea. Nici măcar nu mi se văd degetele de la picioare.
Mama ei o ciupi de sânul care îi ieşise pe jumătate afară din bustiera decoltată.
- Dar astea? Vrei ca socrii tăi să-ţi vadă merele? Păs- trează-le pentru bărbatul care o să le mănânce, şuieră ea.
- Mami! ţipă Ridhi. Eşti dezgustătoare! Îîh!
-Gata cu prostiile! Treci imediat sus şi schimbă-te înainte să te vadă!
Aruncând grăbită priviri piezişe peste umăr, mama ei se răsti: Pleacă, minte de găină ce eşti! Pleacă!

Ridhi o luă la fugă pe scări, mormăind cuvinte pe care Mili nu le mai auzise până atunci. Mama miresei se pocni peste frunte şi se întoarse spre ea.
-Socrii ei sunt din sudul Indiei, îi explică, de parcă asta ar fi însemnat că erau înrudiţi cu o specie
O iubire neaşteptată
149
de extratereştri. Nu ştie cât de demodaţi sunt oamenii aceştia? Chiar nu are pic de minte?
Mili o bătu liniştitor pe umăr.
- Este în regulă, tanti, o să se schimbe cu o ţinută mai potrivită.
Reuşi să-şi înăbuşe râsul până când doamna Kapoor se îndepărtă suficient.
- Ce e atât de amuzant? o întrebă Samir când Mili intră în bucătărie.
Blatul din mijloc era acoperit de la un capăt la altul cu mâncare. Prăjituri idli din orez, albe şi pufoase, clătite dosa rulate, mda prăjite, în formă de inel, supiere imense pline cu supă sambar de linte, vase cu sosuri roşii, albe şi verzi, din cocos, mentă şi coriandru. Naan şi paratha umplute, unt proaspăt, iaurt, fructe tăiate şi tot felul de prăjituri, gogoşi şi brânzeturi.
Probabil că murise, căci, fără nici o îndoială, se afla în rai.
Râsul lui îi distrase atenţia de la masa îmbelşugată.
-Nici măcar nu ai auzit întrebarea, nu-i aşa?
-Taci, nu mă deranja. Sunt în rai în clipa aceasta.
Se întoarse din nou spre mâncare, închise ochii şi inhală. I se umplu gura de apă. Aromele îi dansau în minte, îi dansau în suflet.
Când deschise ochii, el îi întindea o farfurie. Apropi- indu-se de bufet, luă o paratha umplută, fierbinte şi perfect crocantă, pe care o duse la nas şi o adulmecă înainte s-o aşeze pe farfurie. Alese nişte iaurt cu mirodenii, sos verde şi o porţie neruşinat de mare de mango murat. Rupse o bucată din paratha cu degetele, o înmuie în iaurt şi apoi în sos, după care o vârî în gură. Plăcerea care îi explodă pe limbă o făcu să geamă. Mestecă şi mestecă, dorindu-şi să nu mai facă nimic altceva cât timp mai avea de trăit.
In timp ce paratha i se topea în gură, luă o bucată de mango murat şi o supse.
„O, Dumnezeule!11
Samir o prinse de cot şi o îndepărtă de blatul lângă care începeau să se adune o mulţime de oameni.
150
Sonali Dev
- Dumnezeule, Samir, ai încercat aceste paneerparathas!
Rupse o bucată, o înmuie în iaurt şi în sos şi i-o duse
la buze. După ce înghiţi în sec, Samir deschise gura şi îi luă mâncarea dintre degete. Atingerea buzelor lui o ului atât de tare, încât uită să îşi tragă

mâna îndeajuns de repede, dar mirosul care se ridica din farfurie o readuse la realitate.
- Incredibil, nu-i aşa? întrebă ea luând o nouă îmbu-cătură. Când Samir încuviinţă din cap, privind-o tăcut, simţi nevoia să-l informeze: Ştiai că avem zece mii de papile gustative? Bineînţeles că ştii. Vârî în gură o nouă bucată, apoi încă una în gura lui. A, stai aşa!
Gura lui mare şi cărnoasă se opri brusc din mestecat, iar Mili luă o felie de murătură şi io vârî între buze. Ochii lui căprui de culoarea mierii se topiră, căpătând nuanţa aceea de chihlimbar tulbure.
-Vezi? bolborosi ea cu gura plină. Ţi-am spus! Eşti în rai, nu-i aşa?
înainte să îşi dea seama, golise farfuria.
- Ce mai mâncăm? vru ea să ştie peste câteva clipe.
Samir zâmbi larg, lăsând garda jos pentru prima oară
în ziua aceea, iar ea se simţi atât de uşoară, încât crezu că avea să se desprindă de la pământ. Era cât pe-aci să-l întrebe ce îl amuza atât de tare, când telefonul lui sună.
înainte de a răspunde, îi şterse o firimitură din colţul gurii, apoi îi atinse buzele cu un deget îndemnând-o să rămână tăcută.
- Da, Ammaji. Aşteaptă doar un minut, te rog!
Vocea lui devenise blândă şi respectuoasă. Mili nu îl
mai auzise niciodată astfel. Vorbea în dialectul din satul ei, ceea ce îi stârni un asemenea dor de casă, încât trebui să se concentreze pentru a prinde sensul cuvintelor.
Samir îi făcu semn că avea să lipsească un minut şi, ştergându-şi nonşalant degetele pe blugi, ieşi în curtea din spate. Cu inima strânsă, Mili se gândi că se ştergea după ce o atinsese.
- Ce faci, beta?
Vocea mamei lui îl ungea pe suflet după toată agitaţia bizară pe care tocmai o simţise. Nu era ca şi când nu mai

văzuse o femeie mâncând până atunci. Nu era ca şi când o femeie nu i-ar mai fi strecurat niciodată mâncare în gură. Făcuse nişte lucruri destul de creative când venea vorba de mâncare şi femei, însă gestul lui Mili fusese de un erotism tulburător.
îşi scutură mâna, o şterse din nou pe blugi, dar încă îl gâdilau degetele. Mută telefonul dintr-o mână în alta şi îşi trecu degetele prin păr.
- Beta?
-Ammaji, sunt aici. Scuze! Era prea mult zgomot. A trebuit să ajung intr-un loc mai liniştit. Mă auzi?

- Foarte clar, fiule. Nu am mai primit veşti de la tine de osăptămână. începeam să-mi fac griji.
- îmi pare rău! Am fost ocupat. Toate bune? Ce face Rima? Bhai?
-Rima e bine. îi creşte burta pe zi ce trece. îi auzi zâmbetul din voce, apoi tristeţea. încă are crampe. Cred că şocul a fost prea mare. Dar Krishna ne veghează. Totul va fi bine. RămaseA tăcută un moment, iar el ştiu că spunea o rugăciune. încă nu mănâncă destul. Şi îşi petrece tot timpul la spital cu Virat.
Lui Samir i se întoarse paratha în stomac.
-Ammaji, aşa trebuie. Bhai are nevoie de ea acolo. Te rog nu... înghiţi nodul care-i stătea în gât. Au spus ceva despre...
Nu fu în stare să ducă întrebarea până la capăt.
-Samirbeta, fratele tău va fi bine. Suntem cu toţii bine. înţelegem cu toţii că munca e pe primul loc. Cei doi fraţi le spuseseră Rimei şi mamei lor că Samir ducea tratative cu nişte investitori din America pentru filmul său. Deodată, vocea lui Ammaji deveni reţinută. Beta, au trecut trei săptămâni. Când vii acasă?
- Curând, Ammaji.
- Bine, dar nu zăbovi. Termină ce ai de terminat şi vino acasă curând.
Samir nu se lăsă păcălit de calmul ei aparent. Nu mai trebuia s-o îngrijoreze şi el, avea destule necazuri cu Virat.

-Ammaji, de-abia aştept să ajung acasă. Nu e nimic pentru mine aici - absolut nimic. Dacă vrei, vin acum. Nu trebuie decât să o spui.
Mama lui rămase tăcută un moment îndelungat, semn că lua în considerare această posibilitate. îşi pierduse soţul în America, iar acum se temea să nu-l piardă şi pe el.
-Termină ce ai de terminat, spuse ea în cele din urmă. Dar nu uita că tu eşti toată viaţa mea, Samir.
- Ştiu, Ammaji, şi eu te iubesc.
- Fii binecuvântat, beta! Stai aşa, Virat are veşti pentru tine.
- Oy Chintu! Ce faci, frăţioare?
Virat părea să-şi fi revenit pe deplin. De uşurare, Samir se lăsă să cadă pe zidul din curte.
- Pari a fi bine, Bhai.
-Nu bine, Chintu, fantastic, al dracului să fiu! Mă lasă să plec de aici şi... stai jos, căci e o ştire colosală... voi zbura din nou. Mai durează şase luni. Dar voi zbura din nou! îţi vine să crezi?

-E uimitor, Bhai. Lui Samir îi tremurau mâinile, tremura din tot trupul, atât de intensă îi era bucuria. Ideea că Virat nu avea să mai fie niciodată capabil să îşi piloteze nepreţuitele avioane de luptă i se păruse atât de ridicolă, încât refuzase să o accepte. Acum ştia că fratele lui fusese la fel de îngrijorat. Detectând emoţiile din glasul acestuia, îl luă peste picior: Oy, melodramaticule, nu plângi, nu? Ammaji, tu şi Rima trebuie să mergeţi să mâncaţi ceva. Sunt bine. Frăţiorul meu suspină, trebuie să am grijă de el. Samir îşi închipuia expresia de pe chipul lui Virat în timp ce le expedia pe Rima şi pe mama lor.

Urmă un moment de tăcere.

- Care e problema, Bhai?
- Ei bine, a semnat?

Deloc în largul lui, Samir se frecă pe frunte.

- Mă ocup de asta. O va face.
- Bineînţeles că da. Ce femeie îi poate rezista lui Sam Rathod?

Nici o femeie. Asta era nenorocita de problemă.

- Am fost prins cu terminarea scenariului. îl dau gata şi mă întorc acasă cât de curând. Bhai... îmi pare rău că nu sunt acolo cu tine.
- Chintu, nu te vei schimba niciodată. Ticăloşiile, ai traversat jumătate de lume pentru mine. Faci ceva ce ar fi trebuit să fac eu însumi şi îţi ceri scuze? Eşti totul pentru mine, frate. Ştii asta, da? Fără tine, nu există nimic. Să nu îţi mai ceri scuze niciodată. Ai priceput?

Samir ar fi vrut să-i răspundă: „Nu, Bhai, tu eşti totul.“ Şi era. Toate celelalte rahaturi nu însemnau nimic.

- Apropo, a venit încă o scrisoare, zise Virat. Şi încă o înştiinţare de la tribunal din partea avocatului ei.

Disperarea îl izbi în plex ca un pumn. încă o scrisoare?

- Bhai, nu vreau să îţi faci griji în privinţa asta. Im-portant e să te refaci cum trebuie ca să poţi urca din nou în carlingă. Lasă asta în seama mea! Voi avea eu grijă.

După ce Virat închise, Samir porni înapoi spre casă. De cealaltă parte a curţii, dincolo de uşile grele din sticlă, silueta minionă a lui Mili flutura mâinile către el. Sau cel puţin asta părea să facă. Sticla vălurită o segmenta în bucăţele, începţoşându-i trupul zvelt, desfăcând-o în straturi multiple. Care dintre ele era ea cu adevărat?

Fata care se izbise de un copac pentru a-şi proteja o prietenă pe care n-o cunoştea decât de patru luni. Fata care ticluise o stratagemă vicleană ca să salveze iubirea prietenei sale. Fata care mânca de parcă ar fi făcut dragoste.

Fata al cărei trup se mişca pe muzică exact în acelaşi ritm cu el. Sau fata care ameninţa un bărbat rănit, cerându-i imperios casa străveche a familiei? Cu ochii la uşa de cristal, Samir trebui să sape adânc în cinismul său, în dezamăgirea faţă de lume, în neîncrederea sa în natura umană, pentru a-şi găsi furia, pentru n găsi convingerea că Mili, ca toată (urnea, era capabilă de lăcomie şi vicleşug.
Fără îndoială, Mili avea nişte motive întemeiate, dar nu putea zăbovi asupra lor. El avea o datorie de plătit. O datorie faţă de un frate care sărise într-o fântână întunecată şi îl ajutase pe mezin să se caţere pe umerii

săi pentru a-l salva, o datorie faţă de o mamă care îşi luase copiii în miez de noapte şi fugise de acasă pentru a proteja un băieţel de bătăile care îi jupuiseră pielea de pe spinare.
capitolul 17
Pe tot parcursul zilei, dispoziţia lui Samir fusese schimbătoare. Mili îşi dădu seama că tulburarea lui avea legătură cu ea. Foarte bine. După seara trecută ştia ce avea de făcut. Venise momentul să-i spună că era măritată. Nu avea nici un drept să se bucure de acea căldură, de acea prietenie dintre ei. Sosise momentul să îi pună capăt.
Minciuna are o singură faţă, spunea întotdeauna bunica ei, dar mincinoşii au mai multe. Ea avusese mereu o singură faţă, însă acum erau prea multe feţe; pe unele le recunoştea, altele îi erau complet străine. Totuşi, cu el nu se prefăcuse niciodată. Pur şi simplu descoperise că avea nişte trăsături de care până atunci nu fusese conştientă.
-Petreci cam mult timp făcându-i ochi dulci lui Romeo în ultima vreme. Cum de găsea Ridhi timp să facă observaţii inutile în mijlocul propriei nunţi, Mili nu avea să înţeleagă niciodată.
- Văd că te-ai schimbat, remarcă ea privind spre fcurti-u I alb fără mâneci. Şi îţi acoperă merele şi toate celelalte.
Ridhi zâmbi larg.
-Nu-mi vine să cred că mami a spus aşa ceva. Dar mă bucur că a făcut-o. Nu ştiu ce-a fost în capul meu. Părinţii lui Ravi sunt foarte conservatori. I-ai cunoscut? Mama lui poartă un sari din acela tipic, portocaliu cu verde, cu tiv auriu uriaş. Vreau să zic, credeam că oamenii se îmbracă aşa doar în filmele din sudul Indiei. Coborî glasul şi privi în jur ca să se asigure că nu trăgea nimeni cu urechea. Oare cum e posibil ca o asemenea fiinţă să dea naştere unui tip atât de sexy ca Ravi? Că tot

veni vorba de sexy, am nişte bârfe despre Romeo. Ştiai că e un regizor de top la Bollywood?
- De top?
Nu, nu era. Ii spusese că lucra în domeniul filmelor de artă, care nu aveau un public prea numeros.
- Nu ai văzut Love Lights? A fost cel mai mare succes al anului trecut şi cel mai romantic film pe care l-am văzut vreodată!
- Chiar? Cel cu atentatorul sinucigaş? Eşti sigură?
-Bineînţeles că sunt sigură.Verişoara mea Nimi e o enciclopedie ambulantă în materie de Bollywood. Ridhi îşi flutură mâna către verişoara care stătea cu un grup de fete ce chicoteau. Nimi, hei, Nimi, aici!
întregul cârd de verişoare traversă bucătăria spre in-trarea cu arcadă care dădea în camera de zi, unde Samir, Ravi şi nişte veri beau de zor bere.
-Frumoasă privelişte, ha? şopti Nimi, aşezându-se lângă Ridhi.
-Nu, zău, spuse altcineva.
Când Samir ridică întrebător dintr-o sprânceană, Mili privi ruşinată în altă parte.
-Uau! făcu una dintre verişoarele pe care nu le cunoscuse încă, ducându-şi mâna la piept, ca şi când ar fi ;ivut un atac de cord. E cine cred eu că e?
- Depinde de cine crezi că e, răspunse Ridhi.
- Ticălosul acela de regizor, spuse ea atât de tare, încât toţi tipii, inclusiv Samir, îşi îndreptară atenţia spre grupul de fete.
- Taci din gură, Reena, o mustră Ridhi, spre satisfacţia lui Mili.
- Nu, pe bune, trebuie să vedeţi asta. Dădu fuga în bucătărie şi scoase o revistă cu pagini lucioase dintr-o geantă mare de piele. Bărbatul acela este căutat de poli- ţiepentru că a bătut-o măr pe Neha Patrap.
In întreaga încăpere se auzi un murmur colectiv. Băieţii se întoarseră să-l privească pe Samir, însă el sorbi ilin bere cu o expresie impenetrabilă.
Reena începu să dea paginile cu furie.
-Aici, uitaţi-vă aici! strigă ea ridicând revista.

Femeia ce apărea în fotografii părea să fi fost bătută cu brutalitate. Un obraz era umflat şi vânăt şi avea un ochi închis şi tumefiat. Părul îi era prins la spate în coadă, iar privirea goală şi îndurerată o făcu pe Mili să se înfioare de milă. In poza din mijlocul paginii se vedea o fată frumoasă, într-o rochie foarte scurtă şi foarte strâmtă, la braţul unui Samir devastator de chipeş, îmbrăcat intr-un costum închis, cu o cămaşă albă elegantă, cu părul dat cu gel. Ii oferea partenerei sale zâmbetul acela răpitor, ca şi când ar fi

fost singura fată din lume. Dedesubt scria: „Sam a făcut asta! Neha recunoaşte că povestea lor de dragoste a devenit violentă".
- Vedeţi?
Rânjetul triumfător al Reenei o înfurie în aşa măsură pe Mili, încât îi înşfăcă revista din mână şi o împinse cu putere.
-Taci din gură! Taci dracului din gură, vrăjitoare proastă! Ce te-a apucat? Este o revistă de bârfe. O revistă cretină de bârfe pentru idioţi. Scriu orice ca să vândă. Să-ţi fie ruşine că ai cumpărat porcăria asta! Nu ai nimic mai bun de făcut?
Samir se aplecă pe scaun, dar nu se ridică. Cealaltă fată era cu cel puţin două palme mai înaltă decât Mili şi exact de trei ori mai lată. Cu toate acestea, Mili se repezise la ea, dând-o practic pe spate. Familia aceea de nebuni o făcea să îşi piardă capul.
Sau poate că aşa era ea de fapt.
Ridhi o trase pe Mili înainte să o rănească fizic pe tânăra corpolentă care părea atât de şocată, încât Samir trebui să-şi reprime un zâmbet.
-Mili, calmează-te! Reena nu făcea decât să ne arate ce-a găsit.
-Ce a găsit în... revista aia pentru idioţi? se bâlbâi Mili, atât de furioasă că de-abia mai putea vorbi.
- Cum adică revistă pentru idioţi? E Filmfare. Este cea mai bună din India...
Vrăjitoarea era atât de proastă încât s-o contrazică? Mili se repezi la ea, băgând-o în sperieţi.

-Mili, încetează! Ce te-a apucat? interveni Ridhi. De ce eşti atât de furioasă? Lasă-l să se apere!
In mod bizar, Ridhi părea a fi vocea raţiunii, însă Mili nu avea răbdare s-o asculte.
- De ce? De ce ar trebui să se apere Samir? De ce şi-ar pierde vremea să dea o explicaţie pentru nişte prostii?
Samir se ridică. Era timpul să ia cuvântul, deşi şi-ar fi putut petrece tot restul vieţii privind cum îi lua Mili apărarea.
Ridhi mai avea ceva de spus - sau de nechezat - în calitate de voce a raţiunii.
-Mii, de unde ştii că nu-i adevărat? De-abia l-ai cunoscut, nici măcar nu ştie...
Mili o împinse fără menajamente.
-Taci, Ridhi. Taci din gură! Poate că de-abia l-am întâlnit, dar pot să-ţi spun un lucru: eu aş putea să iau pe cineva la bătaie. Se izbi cu degetul în piept.

Tu ai putea să iei pe cineva la bătaie. Repetă gestul cu degetul îndreptându-l spre pieptul lui Ridhi. Dar Samir nu ar lovi niciodată o femeie. în inima lui se aprinse un foc de artificii. întregul trup îi fu traversat de o durere dulce.
Mili se întoarse pe călcâie. Văzând revista zăcând pe jos, se aplecă s-o ia şi încercă să o rupă în două. Se luptă cu ea preţ de un minut, dar nenorocita nu voia să cedeze, aşa că o azvârli cât de departe putu. Apoi se repezi la Samir, îl prinse de mână şi îl târî spre ieşire, îndepăr- tându-i din cale pe Ridhi, Ravi şi patru verişoare rămase cu gura căscată.
In stilul ei caracteristic, se împiedică pe prima treaptă a scării care ducea dinspre groapa cu lei la bucătărie, dar mâna lui o împinse din spate, susţinând-o. Se îndreaptă cu genul de demnitate pe care doar ea îl putea găsi şi, păşind ţanţoş, se îndreptă spre curtea din spate.
Trecură pe lângă gazonul tuns impecabil în direcţia unui pâlc de copaci. Nu avea de gând să se oprească, iar rl nu intenţiona să o ia la întrebări. Merseră în tăcere o vreme. Poate o oră, poate mai mult. Cumva, Samir se trezi ţinând-o de mână şi nu găsi

puterea să îi dea drumul. Neputându-şi scoate din minte expresia fetei masive, îi venea să zâmbească, dar nu era cazul să o supere şi mai tare pe Mili, care spumega încă de furie. Era cât se poate de fericit să fie lângă ea, s-o lase să se liniştească în ritmul ei, atâta timp cât îi ţinea mâna delicată în palmă.
Când ajunseră la un pod de lemn care nu ducea nicăieri, Mili se opri în punctul cel mai înalt al suprafeţei arcuite, îşi trase mâna dintr-a lui şi se aşeză cu coatele pe balustradă. Samir o imită, iar braţele li se atinseră. Parfumul ei îi umplea plămânii. Iasomie şi ierburi dulci. Se uitau la curţile îngrijite care se întindeau în faţa lor, ca un peisaj dintr-o carte poştală. Terasele etajate şi foi- şoarele erau pline de flori. O serie de vile mari împrej- muiau acel colţ de paradis ca o fortăreaţă, protejându-l de lumea din afară.
- Mulţumesc, spuse ea deodată. Ar fi fost foarte stân-jenitor să cad în nas după cele întâmplate.
Pe chip îi înflorise un zâmbet ghiduş. Dacă s-ar fi aplecat încă puţin, i-ar fi putut atinge buzele cu ale lui. Ar fi ştiut ce gust avea zâmbetul acela năstruşnic şi cum ar fi fost să îi sărute nasul cârn.
- Samir?
El clipi şi îşi ridică privirea de la buze spre ochii ei. Erau la fel de întunecaţi şi de pasionali ca întotdeauna, scânteind de viaţă.
-Tu îmi mulţumeşti?

-Taci din gură, zise ea stânjenită.
-Asta înseamnă că nu-ţi pot mulţumi? Ii duse degetele la buze, dar ea şi le retrase înainte să i le poată săruta.
- Pot să te întreb ceva?
- Poţi încerca.
- Cine este Neha?
-O fostă. Nedumerită, Mili ridică dintr-o sprânceană, aşa că trebui să-i explice: Fosta mea prietenă.
Ea îl plesni uşor peste obraz.

- Ştiu ce înseamnă fosta. Dar ce s-a întâmplat? Ce ai făcut de s-a înfuriat atât de tare, încât să spună nişte lucruri aşa de îngrozitoare despre tine?
- E o poveste lungă.
-Ce, ai de mers la o nuntă de n-ai timp? pufni ea făcându-dud să râdă.
- Ei bine, voia ceva serios, eu nu eram tocmai pregătit, a luat-o puţin razna, a aruncat cu o vază după mine, şi-a pierdut echilibrul şi a căzut pe scări drept în nas.
- Rahat! Ce căţea!
Era prima dată când o auzea pe Mili vorbind urât. Urât-urât, adică nu chestii de genul măgar, maimuţoi, cioară, vrăjitoare, mizerie şi aşa mai departe.
-Uau, ţi-ai dat drumul, nu glumă! Nu vrăjitoare. Direct căţea.
- Dacă este, murmură ea roşind. Pun pariu că ai fost îngrozit. Atunci îl atinse. încet, mângâindu-l reconfortant pe braţ. Samir avu nevoie de toată puterea de care era în stare ca să n-o strângă la piept. Pun pariu că tu ai fost cel care a dus-o la spital. Pun pariu că ai stat lângă ea tot timpul. Şi ţi-a făcut aşa ceva.
-Ei bine, nu i-am fost chiar alături. Dar da. Eu... Dumnezeule, cum de pricepuse totul aşa de bine? Am dus-o la spital. Observând că pe chipul ei apăruse din nou zâmbetul acela năstruşnic, se miră: Ce mai e acum? Sau nu ar trebui să întreb?
- O să te numesc Florence.
Samir îşi apăsă tâmplele cu degetele.
- Poftim?
-Florence Nightingale. Ştii, asistenta medicală care era obsedată să aibă grijă de oameni? îşi dădu capul pe spate şi râse. Cine ar crede asta? „Doar tu, Mili.“
O apucă spre casă, iar el îi călcă pe urme.

-Ar fi bine să mă asigur că Ridhi este OK. La fel şi vrăjitoarea de Reena. Crezi că am fost prea rea cu ea?

- Cred că eşti cam rea în clipa asta.
- Chiar?

Expresia ei de vinovăţie îl făcu să râdă în hohote.

Mili ar fi trebuit să ştie că Ridhi avea să fie acolo când îl târî pe Samir înapoi în casă. Era nunta ei, pentru Dumnezeu, nu avea nimic mai bun de făcut?

Ridhi miji ochii spre Samir.

- Ravi v-a căutat. Vreo două ore.

Sigur nu lipsiseră atâta. Dar ce ar fi fost Ridhi fără exagerările ei?

-Foarte drăguţ, spuse Mili arătând spre mâinile miresei înainte ca aceasta să se lanseze într-un nou rechizitoriu.

Ridhi întinse mâinile, iar Mili le inspectă îndatoritoare. Erau proaspăt pictate cu pastă henna din vârfurile degetelor până la coate. Modelul era frumos, deşi nu la fel de frumos ca acelea de la sărbătoarea Teej de acasă.

- Uită-te la părul tău, jiufni Ridhi. E vai de el!

Mili îşi atinse coada. Ii alunecase într-o parte, iar bu-clele îi ţâşneau în toate direcţiile. Probabil că se întâmplase când o atacase pe Reena. Trase de banderolă şi îşi scutură părul.

- De ce nu mi-ai spus nimic? îl mustră ea pe Samir.

El ridică din umeri. Ii aruncă lui Ridhi un zâmbet
menit clar s-o enerveze, o sărută pe Mili pe creştet şi plecă să-l caute pe Ravi, cu un pas ciudat de vioi.

-Haide, spuse Mili înainte ca Ridhi să facă vreun comentariu.

în livingul uriaş, trei artiste care pictau cu henna stăteau lângă şemineul de marmură cu ornamente ridicole, care s-ar fi potrivit perfect într-un palat din Jaipur. Restul încăperii era la fel de strident ca şi ocupanţii săi. Diverse piese de mobilier şi decoraţiuni din oţel, sticlă şi lemn sculptat erau răspândite pe pardoseala cu pătrate albe şi negre. Balcoanele mezaninului erau mărginite de balustrade de alamă. Pe pereţi erau atârnate tapiserii din tavan până la podea, provenind din toate ţările lumii în care se ţeseau covoare. Unul era din Rajasthan, din mătase neagră, cu broderii sofisticate.

Văzându-1, ghemul pe care i-l provoca dorul de casă începu să i se strângă în stomac.

Pictoriţele aşterneau modele complicate cu henna pe palmele a trei fete zâmbitoare, în timp ce mai bine de alte douăzeci îşi aşteptau rândul. Una dintre artiste, care tocmai terminase cu mâna pe care o picta, îi făcu semn următoarei fete care^ aştepta la coadă. Nu avea mai mult de şaisprezece ani. In momentul în care se aşeză pe pernă, trase în jos de gulerul bluzei choli, scoţând la iveală partea de sus a unui sân foarte bine dezvoltat.
Se auzi un icnet colectiv. Câteva femei mai în vârstă îşi cuprinseră sânii generoşi, iar o femeie masivă, cu un sari magenta, dădu fuga din celălalt capăt al încăperii, cu chipul brusc congestionat, şi o pocni peste cap pe fata care se dezgolise.
-Curvă neruşinată, trebuie să mă faci de râs peste tot pe unde mergi? Ce am făcut să merit un asemenea copil? O scutură până când sânul parţial expus ieşi cu totul afară din choli, stârnind un murmur general.
Mama lui Ridhi dădu fuga spre ele şi o trase pe fată din braţele mamei. Sau cel puţin încercă, căci mama refuză să-i dea drumul.
Cele două femei trăgeau de braţele fetei într-o parte şi în cealaltă, de parcă ar fi fost o frânghie umană parţial dezbrăcată.
-Pinky, striga mama lui Ridhi din toţi rărunchii. Hai hai, dă-i drumul fetei. Ce-ţi veni? E o copilă. Dă-i drumul. Faci un asemenea tamasha de faţă cu atâţia oameni? Haide, haide!
în cele din urmă reuşi să elibereze fata, dar aceasta căzu peste altă invitată, care profitase de ocazie şi îi luase locul lângă pictoriţă. Amândouă ţipară; imediat începu să ţipe şi Ridhi fără nici un motiv, urmată de alte femei din mulţime.
Mili îi observă pe bărbaţii care se adunaseră să vadă ce era cu tot acel scandal. Când îi surprinse privirea lui Samir, crezu că avea să moară. Chipul lui reflecta senti-mentele ei. Gata să explodeze.

„Te ucid dacă mă fad să râd“, îi transmise ea din vârful buzelor, după care se întoarse la drama în plină desfăşurare.
Mama lui Ridhi aruncă o privire panicată spre bărbaţi şi se grăbi să vâre sânul expus al fetei la loc în kurti.
-Aici, aici, fă-i copilei un tutu1 pe braţ, îi zise pictoriţei. Beta, e un loc perfect pentru asta. Haide, fii cuminte! O ciupi de obraz, apoi o mângâie pe cap pe fata căreia îi luase locul şi puse o bancnotă de douăzeci de dolari în bolul de lângă artistă. La sfârşit se întoarse către restul oaspeţilor: Haideţi, haideţi, ne aşteaptă mâncarea la bucătărie. Tocmai acum e prăjită samosa. Veniţi, veniţi!

Mili ajunse lângă Samir, ai cărui umeri se scuturau incontroiabil. îi aruncă o privire cruntă, dar îi tremura stomacul de râs şi nu se mai putu abţine. Cu un gest hotărât, el o apucă de braţ şi o scoase din încăpere.
Casa era atât de mare, că trebuiră să treacă pe lângă câteva camere înainte de a ajunge la uşile care duceau în curtea din spate. Se năpustiră afară şi o luară la fugă până ce căzură pe iarbă râzând din toată inima.
- Ce dracu a fost asta? gemu Samir cu lacrimile şiro- indu-i pe obraji. Unde i-ai găsit pe oamenii aceştia?
Mili nu putea vorbi. Nu se putea opri din râs.
- „Pinky“? Pe mătuşa aceea mare şi înspăimântătoare
0 cheamă Pinky! exclamă el cu voce piţigăiată.
Mili râdea atât de tare, încât se îndoise de la mijloc. Trebui să-şi ţină respiraţia ca să se potolească. Samir o trase de mânecă.
- „Aici, aici, pune-i un tutu aici.“ Tutu? Să fiu al dracu-lui! Cum Mili se îneca de râs, o frecă pe spate. Eşti bine?
Ea încuviinţă din cap. încercă să se oprească din tuşit şi din râs simultan, dar nu reuşi nici una, nici alta. El continuă să o frece şi să râdă, ştergându-şi lacrimile din ochi.
Avea cei mai frumoşi ochi aurii. Dar nu îi văzuse niciodată aşa, cu pliuri în colţuri, scânteind de viaţă, de umor şi de ceva mai mult, care îi tăia răsuflarea.
1 în limba engleză, tuttoo; pronunţie greşită pentru tattoo, care în- seamnă tatuaj. în loc să ceară să îi facă un tatuaj, indianca îi solicită un tutu, de aici ilaritatea, (n.red.)

Dintr-odată, privirea lui se schimbă, la fel şi ritmul în care îşi mişca palma în sus şi-n jos pe spatele ei. Mâna încetini, transformând atingerea într-o mângâiere, până i se opri pe talie, în locul acela în care păreau să-i conveargă toţi nervii din trup. Găsindu-i capetele cârlionţi- lor ca nişte arcuri, îşi trecu degetele prin ei şi trase uşor.
Ascultătoare, Mili îşi lăsă capul pe spate; în clipa ur-mătoare, buzele lui le atingeau pe ale ei. Fusese o atingere ca o şoaptă, atât de ezitantă, abia sesizabilă, încât nu era sigură că o simţise. înainte să-şi dea seama ce făcea, îi ieşi în întâmpinare, dar Samir se retrase ca să-i cerceteze ochii.
Obrajii îi ardeau, iar inima îi duduia în piept. Mintea ei îşi recăpătă o fărâmă de raţiune, însă o pierdu la loc atunci când Samir îi cuprinse părul, îi cuprinse chipul, o cuprinse cu totul, sorbindu-i buzele cu atâta putere, că lumea deveni incandescentă în jurul ei.
Buzele lui erau moi, atât de moi. Şi ferme. Şi insistente. Fără să vrea, se împinse în ele. Samir o căută, întâi ezitant, apoi îndrăzneţ, atingând pielea

sensibilă, secretă, dezgolind-o, smulgându-i un geamăt din adâncurile fiinţei.
Şi îl lăsă să o pătrundă. II lăsă şă o străpungă, să o eli-bereze, să se contopească cu ea. Ii sorbi gustul delicios, picant şi irezistibil. Ii gustă limba flămândă, curioasă şi fierbinte, în timp ce-i frământa în palme umerii puternici. Pasiunea pe care o emana Samir încinsese aerul dintre ei. Mili simţi cum flăcările îi traversară pielea, coborându-i în pântec, aşa că se lipi şi mai tare de el. Degetele lui i se plimbară pe gât şi pe claviculă până la sâni, făcând-o să tresară de parcă ar fi fost străbătută de un curent electric. Era prea mult. Era mult prea mult.
- Nu. îşi auzi vocea şi îşi simţi mâinile împingându-1. Nu, Samir, nu pot face asta.
O, Dumnezeule, ce fusese în mintea ei? Nu avea nici un drept să facă asta. Nici un drept.
încercă să se îndepărteze, dar un cârlionţ rebel se agăţă de nasturele lui. Trase de el, răsucindu-l disperată, însă degetele îi tremurau prea tare ca să îl poată elibera.

în momentul în care Samir desprinse bucla, sări în picioare şi o luă la fugă.
-Mili!
- Nu. Dumnezeule. Samir. Nu pot face asta.
- De ce?
- Pentru că nu am libertatea să o fac. Trebuie să-ţi spun ceva. Ar fi trebuit să ţi-o spun până acum. Pentru că... O, Dumnezeule... Samir, sunt căsătorită.
Faţa lui se adumbri. Până şi soarele după-amiezii fu acoperit de un nor.
-Nu, nu eşti.
- Ba da, sunt. Sunt căsătorită. Inima îi bătea atât de tare, încât avea să-i iasă din piept. Dumnezeule, a fost... Nu ar fi trebuit să se întâmple niciodată.
Lui Samir nu-i venea să creadă. Nu-i venea să creadă ce simţea. Pământul, vântul, cerurile, totul se cutremura. Se cutremura de furie. Ce tâmpenie colosală!
Mili gâfâia de parcă ar fi alergat doi kilometri. Vino-văţia şi durerea i se revărsau pe chip precum lacrimile pe care nu le putea controla, iar el nu se putea gândi îa altceva decât la sărutul acela. La senzaţia pe care o trăise când o ţinea în braţe, cu buzele lipite de ale lui. Clavicula aceea sub degetele lui. Acum însă, trupul ei era scuturat de suspine.
-Ar fi trebuit să îţi spun, îngăimă ea.
- Atunci de ce nu mi-ai spus?

- Pentru că... pentru că nu am crezut că se va întâmpla asta. Nu am crezut că vei face asta. Nu am crezut că te-ai putea îndrăgosti de una ca mine.
- Să mă îndrăgostesc de tine? Crezi că m-am îndrăgos-tit de tine? Şi ce vrei să spui cu „una ca tine“?
Ea clătină din cap atât de viguros, încât Samir se temu că avea să-şi rupă gâtul.
-Nu contează. Nu contează nimic din toate acestea, pentru că sunt căsătorită. Căsătorită. Nu pot fi cu tine. Vreau să zic, nu că aş vrea să fiu.
- De ce nu ai vrea să fii cu mine?
Râsetul ei era plin de neîncredere.
-Păi, pur şi simplu... Tu eşti tu.

- Mulţumesc. Asta explică totul.
- Păi, în primul rând, arăţi aşa.
întinse mâna demonstrativ spre el de parcă ar fi avut două urechi în plus.
- Ce e în neregulă cu felul în care arăt?
-în neregulă? Arăţi de parcă ai fi coborât dintr-un afiş. Zâmbeşti de parcă ai fi intr-o reclamă la pastă de dinţi. Cum aş putea să fiu cu un bărbat care e mai drăguţ decât mine? Tu ai vrea?
- Nu, nu aş spune că vreau să fiu cu un bărbat mai drăguţ decât mine. Tocmai îl descrisese drept... Ce idee!
-Vezi, şi nu iei nimic în serios. Nimic. Nici măcar nu eşti îngrozit că ai sărutat o femeie măritată.
Era nebună?
- Nu eşti o femeie măritată.
- Nu mai spune asta.
-Atunci unde este soţul ăsta al tău? Unde este mari- galsutra? Unde este verigheta? Unde este smdoor-ul?
-Nu e atât de simplu. Soţul meu, este... Eu nu am...
- Ce, Mili? Nu l-ai văzut niciodată?
- Ne-am căsătorit când eram foarte tineri. Şi... E foarte greu de explicat.
Furia lui ajunsese la apogeu.
- încearcă totuşi!
- Nu. Nu pot. Nu pot să-ţi explic. Nu pot fi cu tine în clipa aceasta. Te rog. Pur şi simplu nu pot.
Făcu un pas înapoi, dar el nu avea de gând să o lase să scape.
-Cât de tineri, Mili? Braţele ei erau atât de zvelte în mâinile lui, atât de delicate, încât îşi îmblânzi strânsoarea.

- Aveam patru ani, murmură ea cu ochii închişi.
- Asta nu e căsătorie.

Ea deschise ochii brusc.

-Unul ca tine nici măcar nu poate înţelege. Este o căsătorie în locul de unde vin. Este o căsătorie pentru mine, Samir.

Se zbătu să se elibereze din strânsoare, însă el nu-i dădu drumul.

- Dar ceea ce s-a întâmplat între noi? Cum se numeşte asta în locul din care vii?

Vinovăţia reapăru în ochii ei. Voia să o scuture, să i-o alunge de pe chip cu sărutări, făcând-o să dispară cu totul.

-Asta nu ar fi trebuit să se întâmple niciodată. Aceste ultime săptămâni, aceste ultime zile. O, Samir, nu ar fi trebuit să se întâmple niciodată. Nu ar trebui să mă ţii astfel. Dă-mi drumul!

îşi trase braţul, luptându-se să se desprindă, dar el refuza s-o elibereze. Nu putea.

- Linişteşte-te, Mili. Nu te las să pleci. Nu până nu îmi spui totul.

-Nu este nimic de spus, oftă ea încetând să se mai zbată. Nimic mai mult decât ceea ce ţi-am spus deja.

- Dacă eşti căsătorită, ce faci aici singură?

Tânăra femeie încercă să-şi înghită nodul din gât.

-Este ofiţer în forţele aeriene din India. Şi eu...

Eu am...

- Când l-ai văzut ultima dată?

Lacrimile începură să îi şiroiască pe faţă.

- Nu l-am văzut de când aveam patru ani, mărturisi ea simţind cum lacrimile începuseră să-i şiroiască pe faţă.
- Atunci nu este soţul tău.
- Este soţul meu pentru că eu cred că este. Pentru că am jurat să-mi petrec restul vieţii cu el. Asta am visat de când mă ştiu. Pentru că... pentru că îl iubesc.

Samir îi dădu drumul la braţ.

-Cum poţi să iubeşti un om pe care nu l-ai văzut niciodată?

îşi frecă mâna de blugi, dar senzaţia pe care i-o lăsase atingerea ei nu voia să dispară.

-Poţi. Eu pot. Da. îmi pare rău. îmi pare rău dacă te-am rănit. Dacă te-am făcut să crezi că s-ar putea întâmpla ceva între noi.

- S-ar putea întâmpla? Ce spui despre ceea ce tocmai s-a întâmplat?

-Nu a însemnat nimic.
O prinse iarăşi de braţ, apropii ndu-şi faţa la câţiva centimetri de a ei. Ea nu se clinti.
-Mi-am băgat limba în gura atâtor femei că am pierdut şirul. Şi asta - asta nu a însemnat nimic pentru tine.
- Ai pierdut şirul? repetă ea privindu-l îngrozită.
-Of, cu asta ai rămas din tot ce am spus adineauri?
Văzând că Mili îşi trecuse mâna peste gură, frecându-şi buzele cu înverşunare, Samir izbucni: îmi ştergi sărutul? Ce, ai doi ani?
Dumnezeu să-l ajute, niciodată nu îşi dorise să scuture pe cineva atât de tare.
- Samir, nu vreau să vorbesc cu nici un bărbat care... care... ptiu!
Se întoarse şi o luă la fugă, însă el o ajunse fără efort într-o clipă.
- Deci mă săruţi ca o... în felul acela, apoi îmi spui că eşti căsătorită, apoi pleci.
-Ai supravieţuit unui număr nesfârşit de săruturi. Vei supravieţui şi acestuia. Era ridicol. Samir rămase pe loc.
- Nu voi alerga după tine, Mili.
- Bun. Lasă-mă în pace!
Era cel mai dement lucru care i se întâmplase vreodată. Nu avea de gând să alerge după nebună. Se prăbuşi pe treptele din curte lăsându-şi capul_ în palme. Dintre toate... îi ştersese sărutul, îl scuipase. îl numise...
Dumnezeule, sărutul acela îi arsese sufletul, iar ea spusese... „ptiu“?
capitolul 18
Mili refuză să-i vorbească tot restul după-amiezii. Re-fuză să îl privească. Refuză până şi să fie cu el în aceeaşi încăpere. Din fericire, Samir nu avea să se mai lase surprins vreodată de ea.

Ce fel de femeie te răscolea astfel? Ce fel de femeie măritată te săruta aşa? Ce fel de femeie... îşi trecu degetele prin păr. Dumnezeule, îşi pierdea minţile. Era înconjurat de atâtea minciuni, că începea să creadă tot ce i se spunea.
în primul rând, nu era căsătorită. Rima era căsătorită cu Virat. în al doilea rând, amândouă ar fi fost văduve dacă Virat ar fi murit în accident. „Dumnezeule, Bhai. îmi pare atât de rău.“ Cum ar fi procedat Virat în situaţia aceasta? Sigur nu ar fi stricat totul, încurcându-se cu femeia care voia să-i transforme copilul intr-un bastard şi să fure averea familiei.
Zări ceva iţindu-se de sub canapea. Se aplecă şi des-coperi că era revista Filmfare. Cea cu care Mili fusese cât pe-aci să facă bucăţi o femeie de trei ori mai mare decât ea. De ce era soarta atât de perversă?

îl găsi pe Ranvir la masa din sufragerie, cu un bărbat care îi lega un turban în jurul capului. Restul oaspeţilor, inclusiv Mili, se schimbau la etaj. Ceremonia avea să se desfăşoare peste câteva ore în curtea din spate.
-Trebuie să plec.
- Te întorci la nuntă, da? Ranvir încercă să-l privească prin turbanul care îi căzuse pe ochi.
- Vom vedea, spuse Samir luând-o spre maşină.
Hotelul era acceptabil; în plus, Samir se bucura să aibă puţină linişte. îşi scoase cămaşa şi blugii şi se aruncă pe covor. După o sută de flotări, se simţea mult mai bine. Tocmai îşi făcea exerciţiile de întindere când văzu revista trântită pe pat.
Deschise la articolul care o transformase pe mărunţica lui adversară într-un înger răzbunător.
Neha arăta rău de tot, asta trebuia să recunoască. Era timpul să pună o balustradă la scara aceea. Se uită peste articol. „Nenumărate iubite... Imaginea de Casanova îl ţine în atenţia presei... Neha era cea mai strălucitoare stea din Mumbai..." Bla, bla, bla.
O iubire neaşteptată
169
în cele din urmă ochii i se opriră asupra unui paragraf. „L-a dat pe mâna autorităţilor... A părăsit ţara... Poliţia e pe urmele lui."
„Ce porcărie mai e şi asta?"
Scoase mobilul din buzunar şi formă numărul agentului său.
- Dumnezeule, Sam, e miezul nopţii, ce dracu'?
Ca de obicei, D.J. era o sursă nesecată de informaţii.
- îmi pare rău, atunci te las să te întorci la sforăit.
-Ce s-a întâmplat? Samir auzi nişte foşnete, apoi
nişte bodogăneli feminine, în timp ce D.J. cobora din pat. Perfect, acum distrugea viaţa sexuală a tuturor, se gândi el. Când aveai de gând să-mi spui că Neha s-a dus la poliţie?
- Unde ai găsit revista Filmfare?
- Am scos-o din fund. Ce face Neha?
-E bine. A încercat să dea de tine. M-am gândit că nu vrei să ştie unde eşti. Era doar decepţionată de modul în care s-a produs despărţirea voastră. Şi şi-a retras plângerea. Am vorbit cu poliţiştii. Aş fi sunat dacă ar fi fost motive să-ţi faci griji. Şi când te întorci? Sunt aproape patru săptămâni.
-Nu ştiu. Şi nu mă mai dădăci. Dacă cineva vrea să stea de vorbă cu mine, lasă-1!
-Am înţeles, să trăiţi. Altceva?
- Da. Mulţumesc.
- Cu plăcere. Ai de gând să-mi spui care e adevărata problemă?

-Nu. Căci o problemă adevărată ar fi necesitat o soluţie adevărată, bombăni Samir în gând. Femeile sunt nebune, atâta tot.
-Nu mai vorbim despre Neha, din câte îmi dau seama.
Agentul lui era un veritabil Dr. Watson.
- Ei bine, şi ea e nebună.
- Deci căţeaua nu vrea să semneze. De ce nu te întorci? Lasă treaba pe mâinile avocaţilor.
-Nu, va semna. „Şi nu e căţea."

Mormăi câteva cuvinte de rămas-bun şi se duse la duş, însă nu-l ajută cu nimic.
îşi luă laptopul. Nu-şi putuse termina scenariul cu toată dramoleta asta nupţială. Trebuia să se liniştească naibii odată. Dacă nu ar fi fost critica lui Mili, care, ura s-o recunoască, fusese al naibii de deşteaptă, punând degetul pe rană, ar fi terminat până acum. însă acum ştia exact cum avea să arate finalul, nu trebuia decât să-l aştearnă pe hârtie. Povestea vieţii lui nenorocite.
Dintr-odată se auzi o bătaie la uşă.
- Cine e?
- Room service.
Vocea răguşită a lui Mili îl izbi direct în plex. Pulsul i se acceleră, iar sângele începu să-i curgă mai iute prin vene. Până şi respiraţia îi deveni precipitată, de parcă ar fi fost o fetişcană îndrăgostită care dădea nas în nas cu cel care îi sucise minţile. Făcuse degeaba atâtea flotări!
Crăpă uşa, însă replica nostimă pe care voia să io servească i se evaporă din minte. Mili purta un sari turcoaz. Părul îi cădea în valuri pe umeri, cârlionţii spiralaţi ajungându-i până la talia dezgolită. Cineva îi dăduse ochii cu kohl negru. Irisurile ei licăreau ca nişte pietre preţioase. Şi ce dacă? Mereu licăreau.
împinse uşa şi se strecură pe lângă el în cameră.
- Intră, mârâi el, la fel precum fiara care i se zbătea în piept.
- Eşti în halat.
Stătea prea aproape. Holul care ducea în cameră era îngust. Prea îngust. îi simţi mirosul după ce trecu de valul pătrunzător de parfum.
-Cu ce te-a pulverizat Ridhi, cu furtunul? Fără să vrea, se aplecă să o miroasă. Super, îl transformase într-un libidinos, asta făcuse.
Ea se dădu în spate.
-O, bun, îţi aminteşti de Ridhi. Prietena mea. Cea pentru a cărei nuntă ai condus patru ore?
- Nu am condus patru ore pentru Ridhi.

încercă să o privească în ochi, dar ea se uită în altă parte. Obrajii i se îmbujoraseră din nou, cafeniu şi roz

sub nuanţa de caramel întunecat. în cele din urmă, trase aer în piept, îşi ridică privirea scânteietoare de onix şi o întâlni pe a lui. O coliziune directă.
- îmi pare rău, Samir. Nu putem să uităm şi să rede-venim prieteni?
-Nu.
-Bine, atunci nu suntem prieteni. Dar îmbracă-te! Ceremonia începe în mai puţin de o oră. Trebuie să ne întoarcem acasă la Ridhi.
- Nu merg la nuntă.
-Bine, dar eu trebuie să fiu acolo. Şi tu trebuie să mă duci.
Acum îl implora din ochi. Dacă îşi împreuna mâinile, o dădea afară.
-Cum ai ajuns aici?
- L-am convins pe Ranvir să mă aducă.
- Atunci convinge-l să vină să te ia, replică Samir, gân- dindu-se că măcar atâta putea să facă şi Pufulete.
- Samir, poţi să te îmbraci, te rog?
Înjură în barbă când o văzu împreunându-şi mâinile.
- Am răspuns deja la asta.
- Ascultă, îmi eşti dator. Haide!
- îţi sunt dator? De ce, pentru că m-ai minţit?
- Nu te-am minţit. Se uită prin cameră şi văzu revista pe pat. Te-am protejat. De vrăjitoarea aia. Nu a fost uşor. E înspăimântătoare.
- Da, sigur. Neatent, îşi îngădui să zâmbească, iar Mili profită ca să-l curenteze cu toţi cei 120 de waţi ai zâmbe-tului ei. Voia atât de tare să îi sărute buzele acelea apeti-sante, că trebui să se dea înapoi, lovindu-se de dulapul cu oglindă din spatele lui. Nu ar fi trebuit să vii aici, Mili. Nu intri hop-ţop în camera de hotel a unui bărbat.
- Nu eşti un bărbat oarecare. Eşti Samir.
îşi dădu claia de cârlionţi de pe faţă cu ambele mâini, iar el ştiu că aveau să salte imediat înapoi.
- OK, undeva acolo e un compliment.
- Bineînţeles că e un compliment. Mă simt în siguranţă cu tine. Eşti prietenul meu. Ştiu că nu îmi vei face rău niciodată. Lista e nesfârşită.

Da, o nesfârşită grămadă de rahat. El nu se simţea în siguranţă cu ea. Nu voia să fie doar prietenul ei. Urma să o rănească îngrozitor.
-Aşadar, e doar o vizită din partea prietenei mele măritate, nimic mai mult.
Ea încuviinţă din cap, ceea ce îi aduse un val de zulufi peste faţă.

-Nimic mai mult. In momentul în care el îşi scoase halatul, cel puţin cinci nuanţe de roşu îi năvăliră în obraji. Ce faci? reuşi să bâiguie.
- Mă schimb, cum m-ai rugat, de ce?
îşi pusese nişte boxeri mai devreme, dar altfel era gol ca în ziua în care venise pe lume. Se întoarse şi deschise dulapul cu amândouă mâinile. Nu avea rost să aibă muşchii aceia dacă nu îi putea pune la treabă la nevoie. Nu se grăbi să îşi scoată pantalonii din dulap. Apoi se grăbi şi mai puţin când veni momentul să se aplece şi să şi-i tragă pe el. Practicase modelingul aproape zece ani, aşa că Mili nu avea habar cu cine se punea.
Când ea scoase un sunet incoerent în spatele lui, ceva între sufocare şi geamăt, se îndreptă şi îi surprinse reflexia în oglindă. Se chinuia să respire.
- Ai spus ceva?
-Nu. Eu... Se strădui să tragă aer în piept.
Samir întinse mâna spre dulap şi luă o cămaşă de pe umeraş. Ce noroc că tocmai îşi făcuse flotările şi un duş fierbinte! Abdomenul, braţele - tot trupul era încordat şi gata pentru o sesiune foto.
-Ai un tatuaj, şopti ea.
Observă în oglindă cum dorinţa începuse să-i strălu-cească în ochi. Imediat, Micul Sam se însufleţi, ridicân- du-se în toată splendoarea. Bine că îşi trăsese pantalonii pe el. Nu că ar fi ajutat cine ştie ce. Mută cămaşa în faţă şi inspiră profund ca să se liniştească.
Dintr-odată, reflexia ei dispăru, iar nişte degete răco-roase plutiră pe deasupra pielii lui.
- Sunt aripi. Respiraţia ei îi sărută pielea. îi simţi de-getul pe spate, conturând trupul fin desenat cu cerneală

pe şira spinării, apoi aripile care i se întindeau spre omoplaţi. Ca de înger.
- Nu de înger, murmură Samir întorcându-se spre ea. De laş - înseamnă că pot să zbor când vreau.
Dorinţa care îi înceţoşa ochii se destrăma.
- Să tânjeşti după libertate nu te face laş, Samir.
Mili ştia ce înseamnă să tânjeşti după libertate. Era
capabil să înţeleagă cât de mult şi-o dorea în acel moment. Cât de mult o costa. Cât o durea să nu o aibă.
îşi puse cămaşa şi se trase înapoi.
Un moment, Mili nu se mişcă. Apoi scutură din cap, ca şi cum ar fi vrut să-şi limpezească mintea, ca şi cum ar fi fost atât de simplu să îndepărteze tot ce era între ei, întinse mâna spre cămaşa lui şi începu să-i închidă nasturii, încruntându-se de concentrare. închise un nasture, apoi pe următorul.

El stătea neclintit, simţind cum pumnii îi atârnau ca nişte pietre de moară legate de braţe. Oglinda din faţă reflecta oglinda din spatele lui, multiplicându-le siluetele de un milion de ori. Dorinţa se răsucea ca un arc în trupurile lor reproduse într-o succesiune infinită, imagine după imagine, cât vedea cu ochii.

- La naiba, dar oamenii aceştia ştiu să facă o nuntă, nu glumă, spuse Samir aplecându-se spre urechea ei.

Mili închise ochii, simţind că i se făcea pielea de găină. Nu. Trebuia să pună capăt acelor reacţii absurde. Gesturile de tandreţe nu însemnau nimic pentru el. Sărutase nenumărate femei până atunci. Le atingea de parcă ar fi fost ale lui. Era lumea lui, în care ea se lăsase târâtă şi acum nu mai înţelegea nimic. După cum zicea Naani, era ca un câine din mijlocul drumului, care nu-şi avea locul nici în casă, nici în curte.

Dădu să se îndepărteze, dar el o urmă, ca şi când i-ar fi legat o sfoară invizibilă. Curtea era luminată precum clădirile parlamentului din Delhi în Ziua Republicii. Trebuie să fi fost cel puţin un milion de beculeţe. Roşii şi aurii, nu cele albastre şi albe din ajun. De asemenea, tot spre deosebire de ziua precedentă, nu erau împrăştiate

pretutindeni, ci încadrau diverse obiecte. Perimetrul curţii, fiecare margine a casei, fiecare jardinieră de flori, totul era încadrat de lumini.

O formaţie cânta intr-un capăt al ringului de dans, iar în celălalt capăt fusese amplasat barul hawaiian, lângă care erau adunaţi în clipa aceea aproape toţi oaspeţii. Pe gazon se afla cel mai frumos altar cu patru stâlpi pe care îl văzuse Mili vreodată. Trandafirii căţărători şi iedera cădeau în cascade de pe spalierele de lemn susţinute de coloane drapate în mătase crem şi aurie.

-Şase, vine regina mamă, îi şopti Samir când mama lui Ridhi se desprinse din mulţime ca o pasăre phoenix aurie şi se repezi spre ei.

Sariul ei era atât de ticsit de broderii, încât Mili nu putea spune care era culoarea originală a materialului.

- Unde Dumnezeu aţi fost? şuieră ea, repezindu-se să o îmbrăţişeze pe Mili.

-îmi pare rău, tanti, Samir are nevoie de mai mult timp decât o femeie ca să se îmbrace. Dar ce frumos e totul!

- Nu-i aşa? Mare noroc cu firmele astea de organizat nunţi. Au avut doar o săptămână, vă vine să credeţi? Le-am spus, uite, luaţi banii ăştia şi faceţi-vă treaba. Şi gata. S-a rezolvat! Cercetă curtea, cam cum făcea Naani când Mili o împodobea cu o sută de lampioane în timpul sărbătorii Diwali. Nu e mai prejos decât decorurile voastre de la Bollywood, nu-i aşa? îl

întrebă ea pe Samir. Gestul lui de aprobare nu păru s-o convingă, deoarece tresări alarmată: Nu credeţi că avem nevoie de mai multe lumini?
Lui Samir îi stătu băutura în gât.
- Hai hai, beta, zise mama lui Ridhi bătându-l pe spa-te. Bea încet. E destulă băutură. Noaptea abia a început, nu? Apoi către Mili: Arrey, încă nu ai plecat? Mireasa ţipă după tine. Le-a făcut capul mare tuturor, întrebând „Unde e Mili? Unde e Mili?“ Du-te, du-te! Du-te sus!
Nu apucă să se îndepărteze prea mult, că dădu peste un chelner pe care se apucă să-l mustre.

-Uită-te la tavă, e goală! Dă-i drumul, hai, tăvile trebuie să fie pline când serveşti. Oamenii nu trebuie să-şi închipuie că s-a terminat mâncarea.
Chelnerul îngrozit încuviinţă din cap frenetic şi dădu fuga la cuptorul în stil tandoor, unde puii condimentaţi şi frigăruile de kebab se învârteau deasupra flăcărilor.
Mili îi dădu un cot lui Samir, care sorbea lung din pahar.
-„Hai hai, bea încet. E destulă băutură1', spuse ea imitând accentul punjabi al mamei lui Ridhi.
-Nici mort, bombăni el golindu-şi paharul dintr-o înghiţitură.
Zâmbetul lui o făcu să simtă un val de uşurare. Nu-i plăcea deloc să-l vadă posomorât.
-Trebuie să văd ce vrea Ridhi.
Dintr-un motiv oarecare, gândul de a-l lăsa în clipa aceea îi provoca o durere ciudată. O durere pe care nu era cazul să o simtă.
Samir îi înmână paharul unui chelner aflat în trecere şi apucă alte două pahare de pe o tavă.
-Du-te, spuse el. Se îndreptă spre Ravi, care părea fericit să îl vadă.
La etaj, Ridhi ţinea piept cârdului de verişoare, îm- piedicându-le să o ia pe sus pe coafeză. Când o zări pe Mili, o împinse pe scaunul din faţa oglinzii.
Biata femeie, care părea deja epuizată, aruncă o privire spre părul nou-venitei şi scoase un oftat de disperare.
Când apăru mireasa, îndreptându-se spre altar în ritmul tobelor dholki, Samir era deja cherchelit şi fericit, aşa că i se păru că femeia-iapă arăta ca de vis în rochia ei somptuoasă; plus că tăcea, zeii fie lăudaţi!
- Revino-ţi, băiete, se uită lumea la tine, îl mustră el pe Ravi, care rămăsese cu gura căscată.
Ravi sorbi iute, îi dădu paharul lui Samir şi îl urmă pe tatăl lui Ridhi spre altar fără să-şi poată desprinde ochii de la mireasă. Era o cauză pierdută, amărâtul.
- Ce, nu-ţi ajunge un pahar? comentă Mili.

îi plăcea teribil cum trebuia să-şi dea capul pe spate ca să-l privească. îi plăcea teribil că venise direct la el. Ii plăcea teribil cum i se mula sariul pe trup.
- Hai hai, e destulă băutură. Imitând-o pe doamna Kapoor, clătină ambele pahare spre ea.
Ceea ce o făcu să zâmbească. Ceea ce, îndeajuns de previzibil, îi plăcu la nebunie.
Puse paharul lui Ravi pe masa înaltă de lângă ei.
- Ţi-ai prins părul.
Mili se întoarse pentru a-i arăta un coc atât de mare, încât îi dubla mărimea capului. în el erau ţesute o mulţime de mici perle.
- Foarte sofisticat. întinse mâna şi scoase o perlă pe care o rostogoli între degete şi o ascunse în palmă.
- Se numeşte „coafură montantă", şi te informez că e foarte, foarte greu.
-Mă bucur să pot fi de folos, zise el strecurându-şi perla în buzunar.
- Mă gândeam că am putea să ne aşezăm.
îşi croiră drum până spre ultimul rând de scaune aşezate ca într-un amfiteatru în jurul altarului. într-un acces de curaj neaşteptat, Ravi insistase să aibă o ceremonie scurtă, fără înfloriturî - doar şapte rotiri în jurul focului sacru, un schimb de ghirlande şi gata. Şi nu cedase, deşi întâmpinase o opoziţie serioasă.
Mili se aşeză, iar trupul ei delicat se micşoră şi mai tare. Când preotul începu să psalmodieze, ochii ei scânteietori deveniră serioşi şi îşi încrucişă degetele în poală. Samir întinse mâna şi o aşeză ezitant pe spatele ei. Ea pufni şi îşi şterse nasul cu capătul sariului, strângând din maxilar pentru a-şi opri lacrimile. Lui i se strânse inima. Cum era oare pentru ea să asiste la o nuntă?
-Uluitor, îmi amintesc, şopti Mili, ca şi când ar fi întrebat cu voce tare. Nu văd detalii clare, dar ţin minte cum a fost ziua aceea. Se întoarse să-i cerceteze chipul şi să se asigure că nu îl deranja subiectul. Poate că îmi amintesc doar pentru că bunica a vorbit atâta despre asta. Se pare că am plâns mult. Am tot ţipat, până

soacra mea l-a rugat pe preot să se grăbească cu ceremonia, astfel încât Naani să mă poată duce acasă.

In mintea lui Samir se deşteptă imaginea uimitor de vie a unei fete cu ochi imenşi care ţipa ca din gură de şarpe. Simţi, ca şi când ar fi fost acolo, neliniştea răscolitoare pe care plânsetele ei i-o treziseră în piept. Ceea ce îşi aminti apoi fu şi mai limpede. Cureaua care şfichiuia pe spatele lui, durerea sfâşietoare şi interminabilă. Gustul lacrimilor care-i ţâşneau din ochi, sentimentul apăsător de umilinţă. Uşurarea simţită când Virat se aruncase deasupra lui pentru a opri loviturile.
îşi şterse sudoarea de pe frunte. Degetele lui erau de gheaţă.
-Ce s-a întâmplat Samir? îl întrebă Mili luându-i mâna într-a ei. Ţi-e rău?
Ce rahat! Era o poveste veche de când lumea.
- Sunt bine. Dădu restul băuturii pe gât, însă ameţeala aceea plăcută dispăruse. Ce spuneai?
-Nimic. Doar că nu îmi amintesc nimic altceva de când eram atât de mică. Dar îmi amintesc de nunta mea.
- Şi de mire. îţi aduci aminte de el? Vocea îi sunase mult prea aspru. Bineînţeles, ea se înroşi, dar nu răspunse. Ştii măcar cum arată acum?
Simţea până în vintre durerea din ochii ei, dar nu se putea opri. Ai dreptul să ceri o anulare, să ştii.
-Anulare? făcu ea speriată. Vrei să spui ca un divorţ?
-Ei bine, tehnic nu este o căsătorie, aşadar nu este nici un divorţ.
Ea îşi scoase mâna de sub a lui, dar Samir refuză să şi-o retragă din poala ei.
-Bunica mea se va sinucide. Dacă nu are un atac de cord mai întâi. Şi încetează să mai spui că nu este o căsătorie. Este. Cred din toată inima că vom fi împreună, că va veni după mine într-o zi.
- Dar dacă te trezeşti într-o situaţie în care nu vrei să vină?

- Va trebui să mă ţin departe de o astfel de situaţie, nu-i aşa? Conciliantă, îi strânse din nou mâna.
- Dar dacă nu poţi? Dacă se întâmplă pur şi simplu? I-ai acorda o şansă?
Ea îi întâlni privirea fără să clipească.
- Nu. Pur şi simplu nu-mi pot imagina să fiu măritată cu altcineva. Ştiu că nu înţelegi, dar căsătoria asta este foarte reală pentru mine.
- Dar dacă altceva devine şi mai real?
- Samir, te rog, putem să nu facem asta? oftă ea tră- gându-şi mâna. Putem să fim doar prieteni, cel puţin astăzi, măcar încă o zi, te rog?
Părea atât de obosită, atât de rugătoare, atât de sigură că avea să-i facă pe plac! Samir îi sărută cu blândeţe degetele.

- Mili, vom fi întotdeauna prieteni. Orice altceva am deveni, vom fi întotdeauna prieteni, să nu uiţi. Prietenia noastră e cât se poate de reală, ţine minte asta, adăugă el trasând un arc între ei cu degetul. OK?
- Desigur, zise ea nedumerită.

Bătea câmpii ca un idiot, dar nu voia ca Mili să se îndoiască de sentimentele lui. Deşi nu avea să afle niciodată ce ajunsese să însemne pentru el. Căci, deodată, vedea clar încotro se îndreptau şi cât de devastatoare urmau să fie efectele.

- Cocul acesta este într-adevăr greu, spuse ea spriji- nindu-şi ceafa de spătar.

Ridhi şi Ravi înconjurau pentru ultima oară focul sacru, rostind ultimul jurământ, după care nu mai aveau cale de întors. Decât dacă, desigur, nu se răzgândeau.

- Te pot ajuta să scapi de el dacă vrei.

Ea se îndreptă de spate şi îl sfredeli cu o privire cruntă.

- Relaxează-te, vorbeam despre coc. îi aruncă cea mai fermecătoare ocheadă de băiat rău de care era în stare. La ce crezi că mă refeream?

Mulţimea izbucni în aplauze, şi toată lumea se ridică în picioare. Ridhi şi Ravi făcură schimb de ghirlande,

după care mireasa îl cuprinse pe mire în braţe şi îl sărută - pe buze. Se auziră multe icnete, dar, în mod uluitor, nimeni nu leşină.

Şi în familiile perfect normale, după momentul schimbării ghirlandelor se declanşa haosul. Toată lumea dădea năvală să-i binecuvânteze pe miri, să-i felicite, să-i îmbrăţişeze şi să-i sărute până îi lua ameţeala. Prin urmare, Samir nu fu deloc surprins de nebunia care cuprinse clanul Kapoor. Toată lumea plângea. Toată lumea suspina. Doamna Kapoor îşi luase fiica în braţe şi nu-i mai dădea drumul. Mama şi fiica rămaseră lipite una de cealaltă până când socrul mic le despărţi.

- Haide, scumpo, haide! Nu pleacă departe.
- Copila mea, copila mea, copila mea, repeta scumpa doamnă Kapoor, rostind cuvintele de fiecare dată cu o nuanţă diferită, ca la orele de actorie.

-Să nu scoţi o vorbă, îl avertiză Mili când îi văzu expresia.

Lacrimile îi şiroiau pe faţă. Spre deosebire de femeile din familia Kapoor, dermatograful ei se dizolva în apă. îşi trase nasul cu putere şi zâmbi printre lacrimi în direcţia lui Ridhi.

Samir se gândi că trebuia s-o lase să se bucure de mo-ment. Din punctul lui de vedere, chipul acela umed, pătat de urmele creionului de ochi, îmbujorat

de emoţie şi fără nici o urmă de vanitate, era cel mai frumos din câte văzuse vreodată.
Până la urmă însă, trebuia să-i spună adevărul.
Gândul îl izbi brusc. Bhai însemna totul pentru el, dar el şi fratele lui o judecaseră complet greşit pe Mili. Trebuia să existe o altă explicaţie în legătură cu demersurile acelea juridice, şi intenţiona să afle despre ce era vorba. După aceea avea să-i spună totul şi să o lase să decidă singură. Imediat după ce termina scenariul acela afurisit, avea să-i spună totul, indiferent de consecinţe.
Ea zâmbi când Ridhi îşi zdrăngăni brăţările deasupra fetelor care se închinau în faţa ei.
- Ce fac? întrebă Samir.

Mili arătă către ciucurii aurii cu flori galbene care atârnau de brăţările miresei.
-Femeile mai în vârstă i-au legat mai devreme de brăţările lui Ridhi pentru a-i aduce noroc. Acum îi scutură deasupra capetelor fetelor nemăritate. Dacă pe capul uneia cade o floare, înseamnă că urmează să se căsătorească.
-Ah, aşa se explică. Cred că vrăjitoarea ta stă de vreo cinci minute bune sub braţele lui Ridhi.
-Vai de mine, în ce hal arăţi!
Acesta fu primul lucru pe care i-l spuse mireasa lui Mili când ajunseră în sfârşit la tinerii căsătoriţi. O şterse pe faţă cu un şerveţel umed, apoi o strânse în braţe atât de tare, încât Samir se temu pentru viaţa ei.
Samir îl felicită pe Ravi, abţinându-se să facă glume legate de povara căsătoriei. De fapt, era puţin invidios pe ticălosul acela, ceea ce ar fi trebuit să îl sperie de moarte, dar nu îl speria. Fapt care, la rândul său, îl îngrozi teribil.
- Arăţi nemaipomenit, Ridhi. Felicitări!
Mili, Ravi şi Ridhi făcură ochii mari spre el şi aşteptară să spună ceva dezastruos, însă nu o făcu.
- O, Dumnezeule! E aşa de drăguţ!
Ridhi îşi aruncă braţele pe după gâtul lui, îl pupă apăsat pe un obraz, apoi îi răsuci faţa cu amândouă mâinile şi îl pupă şi pe celălalt. Fâstâcit, Samir închise ochii şi o bătu cu stângăcie pe umăr. Mili îl privea radioasă, ca o cloşcă mândră, ceea ce îi mai uşură chinurile.
- De ce nu mi-ai spus că mi s-a întins dermatograful? întrebă ea când se îndepărtară.
- Ce ţi s-a întins?
- Ar fi trebuit să-mi spui. Sunt sigură că arătam ca un urs panda.

El îşi lipi arătătorul şi degetul mare ca să-i arate că semăna niţel cu un panda, ceea ce îi aduse o plesnitură peste braţ. De fapt, voia să îi spună cât de frumoasă era şi cât de mult îi plăceau atingerile ei.

- îmi pare rău că nu am spus nimic, rosti el în schimb. Dar aş vrea să-ţi spun ceva acum.

Mili îl privi îngrozită.

- Samir, te rog.
- Ascultă-mă, căci mai târziu vei întreba de ce nu am spus nimic.
- Samir, nu. Nu spune nimic. Te rog. Vocea ei era o şoaptă chinuită.
- Mili, ai o floare aurie în păr. Probabil că i-a căzut lui Ridhi când te-a îmbrăţişat.

capitolul 19

Mili ştiu că se întorseseră în Ypsilanti când văzu turnul de apă cu inconfundabila lui formă falică.

Samir îşi ridică ochelarii de soare pe frunte şi privi cu ochii mijiţi la structura obscenă.

- Ştiu că nu am dormit mai deloc astă-noapte, dar n-o să-ţi vină să crezi ce văd în clipa asta. Când Mili râse, el insistă: Nu, serios, e o erecţie gigantică în mijlocul şoselei. Spune-mi că am halucinaţii.

-Nu ai halucinaţii.

-Atunci ce mă... ce dracu' e asta?

-E ceea ce toată lumea de la colegiu numeşte... mmm... mădularul Ypsi.

Ruşinată că pronunţase acel cuvânt obscen, îşi apăsă mâna pe gură.

Nu o tachină pe tema asta, dar ochii i se încreţiră de râs, aşa că se grăbi să-şi pună ochelarii de soare.

Mili se pişcă de braţ. Nu putea să fie adevărat că se afla într-o maşină decapotabilă, alături de Samir, într-o zi atât de frumoasă de la începutul lui septembrie. întreaga călătorie trebuia să fie un vis. Nu îl mai văzuse niciodată aşa. Ii ceruse prietenia şi i-o oferise fără rezerve. Vorbise şi ascultase, cu o curiozitate nesfârşită în ceea ce o privea. Nu se mai simţise niciodată atât de în siguranţă, atât de liberă să se ofere. îi povestise cum crescuse în casa bunicii, că fusese preferata profesorului, că jucase crichet cu băieţii din sat până la doisprezece ani, după care nu i se mai permisese.

îi povestise cum câştigase un concurs regional de eseuri la liceu şi mersese cu autobuzul la New Delhi. Văzuse sediul Parlamentului, Fatehpur Sikri, palatul din gresie roşie al împăratului Akbar. Cum îl întâlnise pe preşedintele Indiei şi văzuse memorialul Gandhi. Cum văzuse fete tinere în

pantaloni şi şort, făcând cumpără- turi în pieţele din Janpath. Privise cu fascinaţie o lume complet nouă, tânjind să revină la ea într-o zi. Cum se înscrisese la Universitatea din Jaipur fără a-i spune lui Naani şi apoi o convinsese să o lase să plece.

- Cum ai convinso? întrebă el.

- I-am arătat un film în care eroul era ofiţer în forţele aeriene. Personajele feminine erau stilate, moderne şi educate. I-am spus că poate asta îşi dorea soţul meu. Cum ar fi putut dori o fată din sat, când acelea erau femeile cu care era obişnuit?

- Şi te-a ascultat? se miră Samir.

-Trebuie să înţelegi cât de disperată este situaţia lui Naani. A avut patru copii, dar şi-a pierdut soţul, doi băieţi şi o fată într-o epidemie de holeră. Mama mea era singura responsabilitate care îi mai rămăsese. După ce i-a găsit un soţ, a crezut că scăpase de toate îndatoririle. Credea că tata va avea grijă de tot. Dar părinţii mei au murit şi a rămas cu mine, trebuind să o ia de la capăt. Să-mi adune o zestre, să-mi protejeze onoarea, să mă crească aşa încât să fiu o soţie bună. A trebuit să facă totul din nou. Apoi bunicul soţului meu m-a cerut. Şi de data aceasta Naani a crezut că a terminat cu totul. Peste puţin timp însă, mama soţului meu şi-a făcut bagajele şi a plecat cu el la oraş. Bunicul lui a stors tot de la bunica. Lua fiecare recoltă de pe pământul nostru, cerea haine şi bijuterii pentru toate sărbătorile. în fiecare an o asigura pe Naani că peste câteva luni urma să mă ia în casa lor. îmi plăcea la şcoală, aşa că Naani m-a lăsat să studiez. Credea că îi va fi pe plac soţului meu de la oraş. Ar fi făcut orice ca să mă vadă aşezată la casa mea, scăpând de-o grijă.

Samir păli, cu faţa umbrită de tristeţe. Dar ea nu voia mila lui. Tot ce voia era să continue să-i vorbească în scurtul timp pe care îl mai aveau de petrecut împreună.

- Şi cum de te-a lăsat să pleci în America? întrebă el.

- Ei bine, cu asta nu i-am dat de ales. Tocmai începusem să lucrez la Centrul Naţional pentru Femei din Jaipur. Şeful meu mă recomandase pentru bursă, dar îmi mai trebuiau bani de bilet. I-am spus lui Naani că mă voi întâlni cu soţul meu, aşa că aveam nevoie de bijuteriile din zestre. Şi le-am vândut. Nu i-am dezvăluit că sunt aici până nu am ajuns.

Făcuse un lucru îngrozitor, de neiertat. Totuşi, în loc de dezgust, Samir simţea admiraţie.

- De ce nu l-ai căutat pe soţul tău niciodată?

-Nu sunt sigură, zise ea ridicând din umeri. Nu se face aşa ceva în locul unde am crescut. în plus, m-am... m-am gândit că poate avea un motiv să nu

vină. Ce băiat de la oraş vrea o fată de la ţară, nu? Dar apoi m-am dus la Jaipur, mi-am luat o slujbă, o bursă şi am ajuns aici de una singură. Şi sunt cea mai bună studentă din program.
Nu, nu se mai simţea nedemnă de soţul ei ofiţer.
Deodată o cuprinse furia. O furie adevărată. Şi o tristeţe îngrozitoare. Irosise atât de mult timp simţindu-se nedemnă! Era deşteaptă şi cultivată. întotdeauna fusese. Şi, pentru prima dată în viaţa ei, se simţea frumoasă. Şi-ar fi dorit ca asta să nu aibă legătură cu felul în care o privea Samir.
El avea însă darul acela. Nu era de mirare că nenu-mărate femei îi căzuseră în mreje. Se gândi la revista Filmfare: „Playboy-ul de la Bollywood schimbă femeile ca pe haine". Totuşi, îi întrezărise şi o altă faţetă în timpul petrecut împreună.
- Dar tu? Cum ai ajuns la Mumbai? Un regizor tare, cu o prietenă suficient de furioasă încât să-l acuze că a bătut-o? vru ea să ştie pe când se apropiau de casă.
-Am darul de a scoate femeile din sărite.
-Nu, zău?

- Am crescut în Nagpur, dar, la colegiul din Mumbai pe care îl frecventam, am fost selectat de o agenţie care căuta modele pentru publicitate. Ghici care a fost primul meu proiect? o întrebă el oferindu-i un zâmbet larg şi strălucitor. O reclamă la o pastă de dinţi.
- Ştiam eu!
- Modelingul m-a condus spre primul rolişor într-un film. Dar am petrecut atât de mult timp în spatele camerei cu regizorul, că m-a angajat ca asistent de regie. Şi de atunci încolo am ştiut exact ce vreau să fac cu viaţa mea.
Viră brusc şi opri în parcarea plină de hârtoape.
Un gând nu-i dădea pace lui Mili.
- Samir, de ce nu mi-ai spus că filmele tale au avut un succes aşa de mare?
- Nu m-ai întrebat, zise el ridicând din umeri.
Mili observă vopseaua care se scorojea pe balcon, şindrila umflată şi decolorată de pe acoperiş şi deodată înţelese. Se plesni cu mâna peste gură.
- Dumnezeule, nu aveai de gând să locuieşti în blocul meu, aşa-i? Nu te-ai mutat aici decât după ce m-am acci-dentat. De ce, Şamir?
O ştia deja. îşi dăduse seama că nu se putea descurca singură şi voise să-i fie alături. I se puse un nod în gât.

In loc să sară din maşină îndată ce se oprise, cum făcea de obicei, Samir se întoarse spre ea şi o studie de după ochelarii de soare, cu un chip mai serios decât îl văzuse vreodată.
-Mă vezi într-o lumină prea bună, Mili. Inspiră profund pentru a-şi lua răgaz să-şi cântărească vorbele, astfel că pieptul i se umflă sub bumbacul întins. Adevărul e că mă chinuiam să scriu de aproape un an. Scenariul nu mi se lega deloc.
- De-asta te-ai înscris la atelier, nu?
Samir îşi scoase ochelarii. Mili se gândi că era absurd, dar simţea o uşurare enormă să-i întâlnească iarăşi privirea.
- în noaptea în care te-am întâlnit, am reuşit să scriu din nou. Tu ai fost motivul, Mili. Mi-ai redat inspiraţia.

Şi mi-era prea teamă că o să dispară dacă nu aş mai fi în preajma ta.
Auriul din ochii lui se întunecă de emoţie, ca şi când îl apăsa o mare povară. Inima ei prinse aripi şi începu să i se zbată în piept.
Samir sări din maşină, dădu fuga pe partea ei şi îi ţinu portiera.
- Mulţumesc.
-Asta e tot? Doar atât primesc, un mulţumesc? Zâmbetul încreţi marginile acelor ochi mult prea serioşi.
- După toate aparenţele, eu sunt principalul autor al acestui scenariu de milioane de rupii.
- Să nu exagerăm.
încercă, dar nu reuşi să-şi reţină zâmbetul Colgate. Dumnezeule, cât iubea zâmbetul acela al lui!
- Dar nu l-ai fi putut face fără mine, aşa e? Deci îmi eşti dator.
- Tocmai te-am dus la nunta celei mai bune prietene şi vrei mai mult? pufni el aplecându-se să scoată bagajele din maşină. Eşti un pic lacomă, nu crezi?
O privea însă ca şi când i-ar fi dat orice ar fi cerut. Drept urmare, palpitaţiile ei se intensificară.
-Vreau ca eroul tău să nu o piardă pe iubirea vieţii lui.
Habar n-avea de ce conta atât de mult ca el să creadă în finaluri fericite, dar conta.
- OK, spuse el ridicând nonşalant din umeri. Altceva?
- Chiar? Se uită în ochii lui aurii şi ştiu. îşi modificase deja povestea în spiritul liniei narative sugerate de ea. Apâsându-şi mâna pe inimă ca să-şi ascundă emoţiile, bombăni: Nu se pune dacă ai făcut-o deja fără să ţi-o cer. îmi eşti încă dator.
- Ce mai vrei acum? o întrebă el râzând.

Mili îi zâmbi, căci îi venise o idee trăsnită. -Termină-ţi scenariul întâi. Apoi îţi spun. Dar nu
poţi refuza.
- Bineînţeles că nu.

Samir o ajută să pună în frigider pungile cu mâncare primite de la mama lui Ridhi, apoi se aruncă pe salteaua de pe podeaua sufrageriei, în timp ce ea se duse să se schimbe. Când se întoarse, Mili îl găsi dormind dus. încercă să îl scuture uşor, dar era în lumea viselor. La cât de puţin dormise în ultima vreme, nu avea să-l trezească nici cu tunul.
îşi încălzi o farfurie cu mâncare şi se aşeză să-şi ia cina cu picioarele încrucişate pe covor, vizavi de el. în mod clar, era cel mai chipeş bărbat pe care îl văzuse vreodată. Gura cărnoasă, perfectă, maxilarul puternic şi bine conturat, despicătura subtilă din bărbie, umorul care îi dansa în ochi, chiar şi cinismul care îi juca pe buze, în- sufleţindu-i trăsăturile acelea frumoase. Da, era arogant, nerăbdător şi încăpăţânat. Dar era totodată autoironie, mai blând şi mai generos decât toţi oamenii pe care îi cunoştea. Iar când toate contradicţiile acestea i se amestecau pe chip, în trupul mare şi musculos, era ca un imens magnet viu.
Un imens magnet viu care o absorbise cu totul. îşi atinse buzele. Amintirea sărutului lui era la fel de reală ca senzaţia fizică. Avea să o poarte cu ea până la moarte. De fapt, avea să păstreze amintirile acelei luni până când îşi dădea ultima suflare.
„Dacă altceva devine şi mai real i-ai acorda o şansă?11
împinse cartofii de pe farfurie cu o bucăţică de roti. Dumnezeule mare, ce avea să facă?
în acel moment, telefonul lui sună. Probabil îi căzuse din mână când adormise. îl luă şi văzu pe ecran numele „Bhai“.
Respinse apelul, însă după cinci secunde sună din nou.
Tot Bhai. Procedă la fel. Sună iar, aproape instantaneu.
După cât se părea, tipul nu era obişnuit să fie ignorat de fratele lui. Ori asta, ori era o urgenţă. Când sună a cincea oară, intră în panică şi începu să scuture braţul lui Samir.
- Samir, e fratele tău.

Cum el nici măcar nu se clinti, hotărî să răspundă.
-Alo?
O secundă nu se auzi nimic. II bulversase pe bietul Bhai.
- Cine e la telefon?

- Mili sunt. îmi pare rău, Samir doarme. O nouă se-cundă de tăcere. O, nu, poate că nu spusese ce trebuia. Era foarte obosit, încercă ea să explice.
Dumnezeule, asta suna şi mai deplasat!
-Miii ai spus? Tipul îşi regăsise vocea în cele din urmă. îi subliniase numele, ca şi când ar fi fost oarecum amuzant. Părea la fel de arogant ca frate-său.
- Da, pot să-i transmit un mesaj?
- Da, Miii, poţi. Spune-i lui Chintu că după ce îşi ter-mină treaba obositoare, fratele lui ar vrea să-i acorde un moment, dacă se poate. După ce se trezeşte, desigur.
- Sigur. îl voi ruga să te sune.
Ce om ciudat! îi spusese „Chintu“ lui Samir? Era cel mai caraghios lucru pe care îl auzise vreodată. Cel mai mare, nu, cel mai imens bărbat pe care îl cunoştea era numit „micuţul". O, ce avea să se mai distreze pe seama lui!
Cu un zâmbet larg, puse farfuria în chiuvetă, scoase nişte mâncare pentru Samir şi făcu curat. La final, descoperi că nu se putea duce la culcare. Avea de citit pentru şcoală, aşa că îşi luă cartea şi se aşeză să citească vizavi de silueta lui adormită.
începu încet. Mâini care îl trăgeau întruna. Se agăţă de podea cu degetele, încercând să rămână cu orice preţ pe loc, însă degeaba. O şfichiuire rapidăJn ureche, înainte să simtă cureaua pe spate, pe fese. încercă să ţipe, dar nu avea aer în plămâni. îl lovi din nou. Apoi iar şi iar. Se sufoca cu propriile suspine. Se strădui să respire, dar lacrimile îl înecau.
„Bastard alb. Bastard alb.“ Se răsuci, gâfâind înfrigurat. Mâinile îl ridicară, cuprinzându-i pielea cu nişte degete osoase. Atârnă în ele momente nesfârşite. Podeaua

îi fugi de sub ochi. Stomacul îi urcă în gât şi căzu fără să se mai oprească intr-o fântână fără fund.
-Samir. E OK. Trezeşte-te! Nişte mâini mici îl scuturau. Când o privi confuz, ea spuse răspicat: Eu sunt. Mili. E în regulă.
Grija îi umbrea ochii şi îi încreţea fruntea de riduri.
Ruşinea izbucni în pieptul lui Samir, sub degetele ei. Se ridică în capul oaselor şi îşi cuprinse capul în palme. Dumnezeule mare! Numai aici putea să se întâmple.
Ea plecă, apoi se întoarse cu un pahar cu apă.
îl luă fără nici o vorbă. Nu avea să mai poată vorbi niciodată în prezenţa ei.

Mili îl frecase pe spate. Exact unde îl lovise cureaua. Şi, în loc să-l înnebunească de durere, îl alinase. Trase aer adânc în piept şi bău, apoi bău iar. Nodul din gât transforma fiecare înghiţitură într-un chin.
-Dă-mi-l mie. îi luă paharul, dar nu-şi retrase mâna de pe spatele lui.
Voia să-i mulţumească. Nu putea.
Voia să se ridice şi să plece din apartamentul ei. Nu putea.
Era aproape la fel ca atunci când, în clasa a cincea, plânsese în faţa tuturor colegilor după ce profesoara le citise o poveste despre un elefant ucis de vânători, şi despre puiul rămas care trebuia să-şi poarte singur de grijă. Nu, era şi mai ruşinos decât atunci.
- Nu vei începe să plângi, nu-i aşa? Pe buzele ei înflori cel mai blând zâmbet posibil, iar ochii îi scânteiară. Aşa făceam eu mereu când Naani venea la mine după ce aveam un coşmar. Era un truc ca să mă lase să dorm cu ea. Dându-şi seama ce sugerase, roşi. Adăugă repede: Nu asta am vrut să spun.
- Ar ajuta, ştii, zise el, ridicol de uşurat să-şi regăsească atitudinea de ticălos arogant.
- Samir.
- Serios. Am nevoie de consolare.
- Sa-mir.
îi plăcea teribil când îi rostea numele astfel, împăr- ţindu-l în două.

-Habar n-ai cât de lovit sunt acum, declară el bă- tându-se pe piept cu un talent actoricesc incontestabil. Când ea roşi şi îşi acoperi faţa cu mâinile, se gândi că putea să insiste: Dacă plâng, mă laşi?
- Ah, eşti îngrozitor.
Dar îl lăsă să-i ia mâinile de pe faţa care îi ardea şi se cuibări la pieptul lui.
Pentru o clipă, Samir îşi zise că era ca şi când nu ar fi fost niciodată bătut cu cureaua. Pe toţi dracii, era ca şi când ar fi fost în rai!

capitolul 20

Când ajunse la biroul său de la Pierce Hali, dimi- neaţa devreme, Mili habar n-avea că viaţa ei urma să se schimbe pentru totdeauna. Cu o noapte înainte, după ce plecase Samir, nu putuse dormi. Se gândea întruna la faţa lui, albă ca hârtia, de pe care dispăruse bronzul auriu, la ochii lui îngroziţi, care nu vedeau nimic. La trupul lui scăldat în sudoare. La cămaşa udă, la obrajii uzi, la părul lui ud.
Trebuie să fi avut un coşmar teribil.
Samir al ei cel mare, puternic şi de neînvins avea ci-catrice. Şi credea că provenienţa lor nu-i era necunos-cută. Mai important, credea că l-ar fi putut ajuta să şi le vindece. Ideea îi dăduse târcoale încă de când vorbiseră despre

părinţii lor în seara de dinaintea nunţii lui Ridhi, iar de când se întorseseră în Ypsilanti nu mai putuse să şi-o scoată din cap. Era timpul să o transforme în acţiune.
îşi aruncă sacul brodat pe scaun. Avea de dat două telefoane înainte de a se ocupa de propunerea de finan-ţare care trebuia predată în acea zi. Mai întâi o sună pe Ridhi. După cum se aştepta, intră căsuţa vocală, aşa că lăsă un mesaj. Familia lui Ridhi avea multe conexiuni. Dacă o putea ajuta cineva să găsească o persoană pierdută, aceasta era prietena ei.
Apoi o sună pe Naani. Iar lumea îi fugi de sub picioare.

Mili nu o mai auzise niciodată pe bunica ei plângând intr-un asemenea hal, ca şi când ar fi avut inima frântă şi credinţa distrusă. Simţi că în pântec îi ţâşnea o presimţire neagră, ca şi când ar fi fost suspendată deasupra unei prăpăstii, în timp ce cineva zgâlţâia frânghia.
Sări de pe masa pe care era aşezată şi îşi frecă palmele îngheţate de blugi.
- Naani, spune-mi măcar ce s-a întâmplat.
-O, Krishna, ce-am făcut să meritǎm aşa ceva? Of, copila mea frumoasă. Ar fi trebuit să ştiu atunci când au murit părinţii tăi că eşti blestemată. Ar fi trebuit să ştiu atunci că nu există nici o speranţă pentru tine. Nu ar fi trebuit să-l ascult niciodată pe ticălosul acela mincinos.
- Naani, te rog, calmează-te! Ce poate fi atât de rău? Deodată camera se învârti în jurul ei. Ştia ce se întâmplase. O, Doamne, i s-a întâmplat ceva, nu-i aşa? I s-a întâmplat ceva lui Viratji.
- Nu îi rosti numele blestemat în faţa mea. O, Krishna, ce fel de oameni faci? Ce fel de zile ne aşteaptă? Biata mea copilă dragă!
Ochii lui Mili se umplură de lacrimi.
- Este rănit?
O, Dumnezeule să fie doar asta, nimic mai rău. Vino-văţia îi inundă pieptul, făcând-o să se înece. Era pedepsită pentru ce făcuse cu Samir. Se rugă din tot sufletul să nu sufere el pentru păcatele ei.
-Ce rănit? Merită să fie înghiţit de şerpi veninoşi. Dar nu va scăpa nepedepşit. Trebuie să plătească. Blestemat să fie, nemernicul. îşi suflă nasul în receptor şi se opri, adunându-se înainte de a spune ce avea pe suflet. E însurat cu alta, Mili. Soţul tău are o altă nevastă.
Era nemaipomenit să audă că vocea lui Virat se în-tremase pe deplin, dar Samir nu pricepea de ce era atât de amuzat.
-Eşti plecat de patru săptămâni, Chintu, şi deja locuieşti cu o gagică? Haide, frate, când ai de gând să te maturizezi?
- Ce vorbeşti acolo, Bhai?

191
Samir se ridică în capul oaselor pe salteaua cu cocoloaşe aşezată direct pe podea în apartamentul lui de culoarea rahatului, închise ochii şi încercă să îşi imagineze că se afla în mult iubitul lui apartament din Mumbai.
- Prietena ta a răspuns la telefon când am sunat.
Mili răspunsese la telefonul lui? De ce ar fi făcut
asta?
- Se pare că Sa-mir era foarte obosit, îi explică Virat imitând lamentabil felul în care îi rostea Mili numele. Se pare că Sa-mir nu dormise deloc toată noaptea. OK, de fapt nu era o imitaţie chiar atât de proastă. îi cam lungea numele în felul acela, ca şi când ar fi însemnat mai mult decât însemna.
- Bhai, chiar eram obosit. Condusesem din Colum- bus patru ore. Chiar dormeam. Nu e ceea ce pare.
-Uau. Sam Rathod devine defensiv pentru că a fost cu o femeie? Cine eşti, impostorule, şi unde l-ai ascuns pe arogantul ticălos de frate-meu? Şi ce făceai în Columbus?
- Poveste lungă. Am fost la o nuntă. La nişte prieteni pe care mi i-am făcut aici.
Bhai icni de parcă Samir tocmai ar fi sărit de pe o stâncă.
-Ai mers la o nuntă? Nu te putem convinge să vii la nunta verilor aici şi te-ai dus la o nuntă oarecare?
-Am cinci apeluri nepreluate de la tine. Este totul în regulă?
Nu era cea mai iscusită manevră pentru a schimba subiectul, dar trebuia să se mulţumească cu ea.
- Am primit o nouă înştiinţare de la fată.
- înştiinţare?
Cum de era posibil?
- Da, înştiinţare, ştii, de felul celor pe care ni le-a trimis şi înainte. Este motivul pentru care te afli acolo, îţi aminteşti. Alo? E cineva la telefon?
- Bineînţeles. îmi pare rău. Sunt un pic distras.
-Nu zău. Se pare că Mili a ta te pune la treabă, nu
glumă, râse Virat. Acum fata pretinde că a fost abandonată şi a suferit traume emoţionale. Că a fost încălcat
192
Sonali Dev
contractul. Tot felul de rahaturi juridice. Spune chiar că întreaga avere îi poate fi acordată ei de către consiliul sătesc.

Telefonul deveni greu în mâna lui Samir. „Voi întâr-zia. Am ceva important de rezolvat. “ Mili păruse clar vinovată când îi spusese asta dis-de-dimineaţă.

- Eşti sigur, Bhai?

-Nu, inventez din mers. Ce e cu tine, Chintu? Am hârtiile în faţă. Am vorbit cu avocatul tău. Vrea să ştie dacă există un certificat de căsătorie. Noi nu avem aşa ceva, dar s-ar putea să aibă ea. Fiindcă eram minori, nu este valid, dar dacă acel consiliu sătesc l-a legalizat după ce am devenit majori, atunci s-ar putea să avem o problemă mai mare, în cazul în care refuză să semneze anularea. Ştiu că încerci să termini scenariul, dar te-ai întâlnit măcar cu Malvika?

- Da, ţi-am spus că mă ocup de asta. Ce face Rima?

-încă are crampe. Vocea fratelui său îşi pierduse
asprimea. Doctorul i-a cerut să stea în pat.

- Şi acum îmi spui?

-O să fie bine. E doar o precauţie. Doar pentru câteva săptămâni.

„Atunci de ce dracu’ ai vocea aia?“

- Sunt sigur că va fi bine, Bhai. Ai grijă să te refaci complet şi ai grijă de Rima. Mă ocup eu de lucrurile de aici.

Lui Samir nu-i ieşea din cap expresia vinovată a lui Mili din dimineaţa aceea. O întrebase de câteva ori ce punea la cale, dar fusese atât de prins cu terminarea scenariului, că nu se gândise la altceva.

-Termină-ţi opera, spusese ea. Şi nu îţi uita promisiunea.

Nerăbdător ca un adolescent idiot, răsuci cheia în uşa ei. Sub vizor se afla lipit un bilet.

j,Nu pierde vremea citind bileţele. Fugi şi termină!"

îl desprinse de pe uşă şi îl luă cu el. Pe frigider găsi încă unul. „Mâncarea de pe farfuria roşie e micul dejun.

Mâncarea de pe farfuria albastră e prânzul. Mă întorc până la cină.“

Pe farfuria roşie se aflau două paratha, o ceaşcă de iaurt şi mango murat. Totul era învelit cu folie, cu un nou bileţel deasupra. „Paratha ţi se topesc în gură. Fie binecuvântată scumpa doamnă Kapoor." Şi un smiley.

Simţi un fior pe şira spinării când îşi aminti cum îi băga ea bucăţi de paratha în gură. Lipi biletele unele de altele şi le puse în buzunar. Ceva nu era în regulă. Nu încăpea îndoială că Mili păruse să aibă un plan pentru care se simţea vinovată. Şi nu încăpea îndoială că se lupta să menţină relaţia lor în limitele prieteniei, hotărâtă să acorde o şansă căsătoriei sale nenorocite.

Nu, nu era momentul să se gândească la iadul dintre ei. Puse mâncarea la loc în frigider. Dacă trimisese o înştiinţare de la tribunal în ultimele săptămâni, trebuiau să existe copii în apartamentul ei.

Nu putea să afle decât într-un singur fel.
Stătea la uşa dormitorului ei, absolut conştient că era pe cale să facă o ticăloşie ireparabilă. Urma să distrugă ultima picătură de încredere pe care Mili o mai avea în el.
Fiecare moment pe care îl petrecuseră în doi, fiecare zâmbet, fiecare atingere catifelată îl îndemna să renunţe.
„Cred din toată inima că vom fi împreună, că va veni după mine într-o zi.“
Avea să-i frângă inima oricum. Samir trebuia să pro-tejeze ceea ce ştia sigur: Bhai şi Rima trebuiau să fie împreună. Nimeni nu o merita mai mult decât ei.
Intră în dormitor. Chiar trecuseră doar trei săptămâni de când o lăsase acolo în picioare, neajutorată şi suferind, astfel încât să se prăbuşească la podea? Dar nu fusese furioasă, fusese înduioşată că venise înapoi.
Se întristă când privi în jur. Salteaua de pe podea era aranjată frumos, cu pătura aspră şi un cearşaf decolorat, cusut de mână dintr-un sari de bumbac. Genul de sari cu care dormea Ammaji. Salteaua era atât de mică, atât de îngustă, că doar cineva atât de mărunt ca Mili

ar fi încăput pe ea. Picioarele lui ar fi atârnat pe jumătate afară. Nu că avea să afle vreodată.
în afară de canapea, mai erau exact două piese de mobilier. O măsuţă instabilă din metal şi o comodă care părea atât de veche, încât s-ar fi zis că data din secolul al XVIII-lea. Doar că pe atunci nu exista placaj ieftin.
Trase un sertar, care zbură din balamale şi îi ateriză pe degete. „La dracu’!“ Totul îi cădea pe picioare. Vâsle, le numise Mili. Ochii ei de onix se făcură mari cât nişte farfurioare în mintea lui. „Dumnezeule, ce mărime ai la picior? “
Cum îl putea stârni în aşa măsură o întrebare atât de banală, atât de inocentă, habar n-avea.
Trânti sertarul la loc şi trase un altul. Lenjerie. Super, umbla prin sertarul ei cu lenjerie! îl închise cu un pocnet. „Nu mă voi gândi la asta. Nu mă voi gândi la peticul de dantelă neagră pe care l-am zărit.“ Avea lenjerie din dantelă neagră?
în celelalte sertare nu mai era nimic. Absolut nimic. Nici în dulap. Doar trei tricouri şi o singură pereche de blugi. Sărăcia garderobei ei îl nedumeri şi îl întristă deopotrivă. Nici un pantof, nici măcar o pereche. Nici o eşarfă, nici o geantă, nici o jachetă, nici un sari, nici o kurd. Nimic în afară de mirosul stătut de placaj vechi. Simţi cum o gheară îi cuprindea pieptul. Ce fel de fată avea şase tricouri şi lenjerie din dantelă?
„Nu mă voi gândi la dantelă.“

Garderoba lui ocupa un dressing imens. Rafturile erau cu comandă automată, mişcându-se înainte şi înapoi când apăsa pe un buton. Petrecea atâta timp în camera aceea, încât instalase un sistem audio performant. îi era dor de boxele lui Bose. Donase 28 de perechi de blugi şi 40 de perechi de pantofi la ultima gală de caritate a starurilor.
„Ai vrea să fii cu un bărbat mai drăguţ decât tine?“
Trecându-şi degetele prin păr, se întoarse spre masa de lucru. Nimic altceva decât teancuri de cărţi, toate cu etichete de la bibliotecă. Pieptul i se strânse din nou. Biroul nici măcar nu avea sertare. Iarăşi gheara aceea.

Se lăsă în genunchi şi se uită sub structura instabilă din metal negru. Lipită de peretele din spate, intr-un colţ, se afla o valiză maro. Ajunse la ea uşor şi o trase afară. Era genul de valiză pe care o vedeai în filmele vechi. Nu din anii ’80, ci din anii ’50. Pânză maro peste carton, cu încuietori metalice care se desfăceau când trăgeai într-o parte de butoanele cu arcuri. Ceea ce făcu şi el, iar încuietoarea se deschise cu un pocnet.
Nu era prea târziu să se oprească. Făcuse o mulţime de lucruri îngrozitoare, dar acesta părea a fi mai rău decât toate. Mili îl primise şi împărţise cu el tot ce avea. Oricât ar fi fost de săracă, îl îmbogăţise de zece ori. îi acceptase fără să pună întrebări explicaţia că era un tip care întâmplător cunoştea pe cineva din satul ei şi îi oferise totul - căminul, toată prietenia şi încrederea ei. Iar el le luase fără să stea pe gânduri. însă acum întrecea măsura.
Dulapul, sertarul cu lenjerie - măcar acestea erau la vedere. Nu încerca să le ascundă.
Ceva din felul în care valiza maro era lipită de perete îi spunea că era un lucru intim. Să o deschidă era mai grav decât să se zgâiască în sertarul ei cu lenjerie, o ştia foarte bine. Ceea ce urma să facă era de neiertat. în ciuda bravurii şi a deschiderii ei, Mili ascundea în suflet lumi întregi. îl lăsase să vadă vârful aisbergului, dar nu şi restul. Cunoştea bine acest sentiment.
Nu o putea face. Nu putea pătrunde acolo neinvitat. Se apucă să închidă încuietorile valizei.
„Dacă Rima nu este soţia mea legal, asta înseamnă că odrasla noastră e copil din flori, Chintu.“
Primele cuvinte ale fratelui său când ieşise din comă.
Copilul acela era dorit. întreaga familie îl aştepta cu o nerăbdare aproape disperată. Nedreptatea, durerea sufocantă a abandonului pe care Samir le cunoştea prea bine nu aveau să apese niciodată pe umerii bebeluşului. Nimeni nu avea să-l numească aşa cum fusese el numit.
„Bastard alb. Bastard. Alb.“
Apucă marginea tare a valizei şi o deschise.

Un teanc de sariuri în culori vii stătea împachetat în celofan transparent. Genul de sariuri pe care le purtau femeile la ţară, la nunţi, cu douăzeci de ani în urmă. ll atinse pe cel de deasupra. Şi brăţări, mănunchiuri de brăţări de sticlă, legate cu o fundă de satin. îşi aminti cum arătase la nuntă, cu braţele acoperite de brăţări. Şi cu perle în păr. Perla pe care o furase era ascunsă undeva în fundul portofelului lui.
Se uită într-o cutie roşie de bijuterii. Conţinea mangal- sutra, mărgele negre înşiruite pe un lanţ de aur - lanţul căsătoriei. închise cutia şi o puse la loc. Sub sariuri, sub brăţări, sub cutia de catifea, ascuns sub cele mai preţioase lucruri ale ei, se afla un plic alb. înăuntru erau trei poze şi o singură coală de hârtie, într-o folie de plastic, într-una dintre fotografii, o Mili mai mică stătea la picioarele unei femei bătrâne cu păr argintiu şi fără dinţi, căreia bastonul din mână îi dădea o ţinută regală.
Mili părea fericită - genul acela de fericire care era doar al ei. Probabil că avea vreo zece ani în poza aceea, şi părea deja trecută prin lume şi înţeleaptă. Nu avusese copilărie. Şamir îşi înghiţi cu greu nodul dureros din gât. Celelalte două fotografii erau alb-negru. Una cu un cuplu mai vârstnic - bărbatul purta un turban imens şi avea expresia înfumurată a proprietarului de pământuri, iar femeia era aceeaşi ca în prima poză, doar că mai tânără. în cealaltă apărea un cuplu mult mai tânăr - bărbatul purta o cămaşă albă apretată şi pantaloni cu dungă. Femeia era îmbrăcată într-un sari înflorat şi avea capul acoperit, dar o figură zâmbitoare. Bărbatul ţinea un bebeluş spre care priveau amândoi ţintă de parcă ar fi fost un miracol. Poza aceasta era cea mai uzată, ca şi când s-ar fi umblat cu ea mult de-a lungul anilor. Ca şi când ar fi fost atinsă, îmbrăţişată şi ţinută aproape.
„Nu îmi amintesc nimic.“
Puse pozele la loc în plic. Ezită înainte de a lua coala verzuie pusă într-o folie de plastic. Era aproape ferfeniţă, căci hârtia de proastă calitate se rupsese pe unde fusese îndoită şi se zdrenţuise pe margine. Blazonul cu cei trei lei ai Republicii Democrate India era aproape şters.

Sub acesta, cu litere groase, scria în trei limbi: Certificat de căsătorie. In josul paginii se vedea ştampila Consiliului Sătesc din Balpur.
Samir puse plicul cu pozele în fundul valizei. Aruncă încă o privire în trecere prin încăpere, dar ştia că nu va găsi copia vreunei petiţii.
După ce se întoarse în camera de zi scoase cele trei bileţele şi le lipi pe certificatul de căsătorie, pe care-l puse în geanta laptopului. Apoi deschise

computerul şi se aruncă în povestea lui, fără a se mai gândi la nimic altceva.

capitolul 21

Mili dădu fuga în laboratorul de informatică. Probabil şchiopăta, dar după telefonul primit în ajun tot ceea ce făcea semăna cu o furtună. O furtună urmată de potop, apoi de o nouă furtună. Virat se căsătorise cu altcineva. Uluitor, nu plânsese. Nici măcar o dată. Dacă existase vreodată un miracol, acesta era. Se simţea însă la fel de secătuită ca deşertul Gobi, la fel de înfierbântată ca soarele care naşte miraje de pe dunele de nisip. Iar inima ei era o furtună de nisip. Nevoia disperată de a face ceva, orice, o consuma. Avea nevoie să continue, să conteze.

Cu o zi înainte făcuse tot posibilul ca să nu se gândească la asta. Rămăsese până târziu la institut, fiind recunoscătoare că avea de lucru, iar seara şi-o petrecuse la bibliotecă, ocupându-se de teme. Gândul de a se întoarce acasă la Samir era de neconceput. Nu voia să-l amestece în povestea asta. Ce bine că era atât de absorbit de scenariul lui!

Dimineaţă se dusese acasă doar cât să facă un duş. Fusese cât pe-aci să-l viziteze pe Samir, dar, când ajunsese la uşa lui, hotărâse să plece fără să bată. însă durerea din interiorul ei refuza să fie ignorată; neliniştea era atât de mare, încât trebuia să facă ceva pentru a-i pune

capăt. Temeiul vieţii ei dispăruse, dar, în mod straniu, pierderea speranţei care-i luminase sufletul atât de mult timp nu-i adusese doar o uriaşă dezamăgire, ci şi o uşurare pe măsură.

Se uită la un computer. Câteva colege veniră spre ea, dornice să stea de vorbă. Fu uimită de propriul ei calm în timp ce discută cu ele câteva minute. Cum voiau notiţele ei de la cursul de sociologie aplicată, îşi scoase caietul şi li-l dădu să îl copieze, apoi, când rămase singură, deschise computerul.

După cum îi sugerase Ridhi, căută Sara Veluri pe Google. Nimic. încercă să scrie numele Veluri în toate felurile. Tot nimic. Combină în toate modurile posibile prenumele şi numele de familie, dar nu apărea nici o Sara Veluri sau Sarah Veluri. Nimic. încercă şi cu alte motoare de căutare. Tot nimic.

Ştia că îi scăpa un detaliu crucial al puzzle-ului, însă nu-şi dădea seama care era acela. închise ochii. îşi odihnea capul pe umărul lui. „îmi amintesc senzaţia. Nu cum arăta, ci senzaţia pe care mi-o dădea. îmi amintesc numele ei, Sara. Sara Willis."

Scrise Sara Willis.

Bingo!

Găsi patru Sarah Willis şi cinci Sara Willis în Ohio, Michigan şi Indiana. Notă numele şi merse în birou.
încăperea era goală. Aprinse luminile şi se aşeză pe scaun, apoi scoase coala de hârtie şi începu să dea telefoane.
Prima Sarah Willis era studentă la Ohio State Uni- versity, părea niţel beată la şase seara şi nu se putea opri din chicotit.
Următoarele două habar n-aveau cine era Samir Veluri.
Cea de-a patra ameninţă s-o reclame la poliţie dacă nu-i ştergea numărul din agendă.
în cele din urmă dădu de o femeie care părea a fi mai în vârstă. Nu era Sara. Sara se odihnea.
- Cine e la telefon?

- Mă numesc Mili. Sunt o studentă din India. O caut pe mama unui prieten. Numele lui e Samir.
Nu-i venea să creadă că avusese tupeul să o spună pur şi simplu, dar în clipa aceea simţea că putea muta munţii cu furia ei.
Femeia nu răspunse preţ de câteva clipe. Nu se auzea decât pulsul lui Mili, umplând tăcerea, în timp ce aştepta.
- Drăguţo, te rog să rămâi la telefon, bine? spuse fe-meia în cele din urmă, apoi o repetă, de parcă s-ar fi aşteptat pe jumătate ca Mili să dea bir cu fugiţii. Mă duc să văd dacă Sara e trează. Te rog să nu închizi.
In mai puţin de un minut se auzi un alt glas.
-Eşti prietena lui Samir? Vocea era o şoaptă răguşită, ca şi cum efortul de a rosti cuvintele îi lua ultima suflare.
-Da. Sunteţi... sunteţi mama lui Samir?
- E acolo? Cuvintele prinseră putere, alimentate de o energie stranie. Pot să vorbesc cu el? In vocea femeii se auzea atâta speranţă, că lui Mili i se puse un nod în gât.
- Nu, doamnă, nu este aici în clipa asta. Dar e aici, în America. Am sunat din partea lui.
Sara suspină, iar lui Mili începu să-i curgă nasul. Şi-l apăsă pe mânecă. „Nu acum, neroado!“ Aşteptă cât cele două femei de la celălalt capăt al firului se liniştiră una pe alta. în cele din urmă suspinele se răriră, iar mama lui Samir reveni la telefon.

-Te rog. Trebuie să vorbesc cu el. Am nevoie să vorbesc cu el.
- Doamnă, nu este aici acum, dar voi încerca să-l con-ving să vă caute. Promit.
- Mulţumesc, spuse ea cu lacrimi în glas.

Mili îşi încleştă maxilarul şi îşi apăsă faţa pe mânecă. Aşteptă până când putu să vorbească fără să plângă.

- E bine. De fapt, e foarte bine. „E perfect.11 Vestea îi provocă femeii un nou val de suspine, iar Mili trebui să strângă din ochi, din fălci, din toate cele, ca să nu izbuc-nească şi ea. Doamnă Willis, pot să vă pun o întrebare?

- Sigur.
- Când aţi vorbit ultima dată cu Samir?

Suspinele se înteţiră. Mai trecură câteva minute până
să poată vorbi.

- Avea cinci ani. Băieţelul meu avea cinci ani. Acum douăzeci de ani. Iar acum nu mai e timp. Iisuse. Nu mai e timp.

Când închise telefonul, mâneca lui Mili era leoarcă, inima o înţepa în piept şi habar n-avea cum o să-şi ţină promisiunea, pe care nu era treaba ei să o facă, faţă de o femeie pe care nu o cunoştea.

Samir avea s-o omoare. Nu avea să-i mai adreseze ni-ciodată cuvântul. Avea să-şi facă bagajele şi să plece fără să mai arunce o privire la mutra micii indience care îşi băga nasul unde nu-i fierbea oala. Şi cum avea să se descurce după asta?

- E cineva acasă? strigă Mili din uşa apartamentului ei.

Mirosea a dai fierbinte şi a făină de grâu rumenită. Stomacul îi ghiorăi cu putere. Samir scoase ultima roti din tigaie, o puse pe farfurie şi închise flacăra.

- Bună, spuse el, cu o voce ciudat de distantă.
- Bună. Mili ar fi vrut cu disperare să alerge spre el şi să-l îmbrăţişeze. îşi puse sacul deoparte şi se uită spre laptopul lui aşezat pe saltea. E gata?
- Tocmai l-am trimis, o informă Samir cu un zâmbet victorios.

Se repezi să se arunce în braţele lui. El o ridică şi o învârti în aer.

- Eşti mulţumit de el?
- Foarte încântat. E perfect, chiar dacă sună a laudă.

Ea îi luă mâna şi i-o atinse de dulăpiorul de lemn.

- Bate în lemn. Nu mai spune asta. Aduce ghinion.

Zâmbetul i se lărgi pe buze. Zâmbetul copilăresc.

- E atâta mâncare în frigider, zise ea privind spre dai şi spre roti. De ce ai gătit?
- M-am gândit să fac ceva special. Mi-am zis că meri-tăm să sărbătorim.

201
Era tristeţe ceea ce vedea în zâmbetul lui?
Realitatea o izbi în piept. îşi lua rămas-bun. Terminase scenariul, aşa că nu mai trebuia să participe la atelierul de creaţie. Neliniştea care o măcina deja i se înteţi.
Abătută, îl ajută să ducă mâncarea la masă.
Lui Samir îi trebui o vreme până să observe că Mili nu mânca. Nu crezuse că va prinde o asemenea zi.
- Ce s-a întâmplat? întrebă el, aplecându-se în faţă.
Ştia însă ce era. Tocmai îi spusese că terminase scena-riul, iar Mili înţelesese că avea să plece curând. Cu toată bravura ei, inima avea să i se frângă după ce el pleca. Asta era evident. Mai puţin evident era modul în care avea să reacţioneze când îi mărturisea adevăratul motiv pentru care se afla acolo. Din păcate, nu mai putea să amâne acea clipă.
Ea se îndreptă şi îşi vârî o lingură de dai în gură.
-Nimic. De ce ai crede că s-a întâmplat ceva?
-Nu mănânci.
Ei bine, nu cum mânca de obicei.
- Despre ce naiba vorbeşti? mormăi ea între două îmbucături.
Samir ar fi vrut să spună ceva lejer, ceva amuzant, dar imaginea chipului ei, ridurile neobişnuite de grijă de pe frunte îi strângeau stomacul.
- Eşti sigură că te simţi bine?
II arse cu irisurile acelea imense, ca o torţă, copleşite de grijă şi de încă ceva. în ultimul timp zărise mereu acel ceva în ochii ei. Când se întâmplase asta? De ce? Orice sentiment ar fi nutrit pentru el, era convins că nu-l merita.
Pe de altă parte, cum era un ticălos, îşi simţea pieptul umflat de mândrie.
-Sunt bine.
Mâncară în tăcere o vreme, ceea ce era o premieră pentru ei. Ultima dată când o văzuse pe Mili atât de tăcută fusese atunci când era sedată, după accident. Chiar se întâmplase cu doar patru săptămâni în urmă? Atunci de ce simţea că o cunoştea de o viaţă întreagă?
202
Sonali Dev
Deodată îşi îndreptă umerii şi îi întâlni privirea.
-Ţi-ai terminat scenariul. Ştii ce înseamnă asta.
Pentru prima oară în ziua aceea suna ca Mili a lui. îşi reţinu un zâmbet.
- Habar n-am despre ce vorbeşti, o tachină el.
-Nu poţi să îţi încâlci promisiunea, Samir. Părea vehementă şi totodată ezitantă, o tigroaică la vânătoare, în care se ascundea şi ceva din căprioara vânată.

- Bine. Ce vrei? Se lăsă pe speteaza scaunului, refuzând să recunoască faţă de sine însuşi cât de tare îl excita să o vadă astfel.
-Chiar? Toată atitudinea ei intimidantă se evaporă, nelăsând în urmă altceva decât sinceritate. Dar nu poţi refuza.
-Acum mă sperii.
- Samir?
- OK, nu voi refuza.
-Vreau să vii undeva cu mine. Rostise cuvintele cu o voce prea liniştită, mult prea calmă, ca şi cum s-ar fi aşteptat să urmeze o furtună.
însă ceea ce făcu să-i explodeze panica în piept fu licărul de compasiune.
»Nu.“
- Samir, am găsit-o.
„La dracu’, nu.“
- Nu, spuse el ridicându-se brusc de la masă.
-Vreau să vii cu mine în Munroe. Să o vezi pe ma...
-Nu. îşi încleştă pumnii ca să nu răstoarne masa.
- Dar ai pro...
Se dădu înapoi cu atâta forţă, că scaunul din spatele lui se prăbuşi. îşi luă geanta şi ieşi în fugă pe uşă. Mili îl urmă pe coridor, apoi pe hol, până la apartamentul lui.
- Ieşi, se răsti el fără s-o privească.
Mili se apropie.
El se răsuci şi traversă camera, apoi veni înapoi, îl rodea o nelinişte sălbatică.
-Nu. Vreau să pleci, Mili. Chiar acum. Pleacă!

Furia îi izbea tâmplele, îi urla în piept ca o fiară în cuşcă. Se aplecă ameninţător deasupra ei. Mâinile îi tre-murau sub imperiul dorinţei de a o da pe uşă afară.
Ea nu se sperie, nici măcar nu se clinti. Nu avea de gând să plece nicăieri.
Samir trecu pe lângă ea şi ieşi din apartament, trântind uşa în urma lui. Cu mult prea mult calm, Mili o deschise şi îl urmă pe palier. El ajunsese la jumătatea scărilor când se întoarse, cu mirosul acela de mochetă umedă în nas şi cu o tensiune înfiorătoare care îi creştea în piept. De pe chipul ei se revărsa atâta milă, că îi venea să o scuture.
-Mama mea e în Nagpur, ai auzit? Acasă, în India, nu în ţara asta blestemată.
Ea coborî câteva trepte, până ajunseră să se privească ochi în ochi.
- Ştiu, şi va fi tot acolo când te vei întoarce acasă.
Nu întinse mâna să-l atingă, dar era ca şi când ar fi

făcut-o. Coborî încă o treaptă.
- Ştii ce eşti? Cea mai mare băgăcioasă pe care am cu-noscut-o vreodată. Mili nici măcar nu se clinti. Nu făcu decât să îl privească ţintă cu ochii aceia blestemaţi. Nu îi păsa. La dracu'. De ce îi spusese? Crezi că le ştii pe toate, nu-i aşa? Dar nu ştii nimic. Nu vezi ce haos lamentabil e propria ta viaţă? Cum poţi încerca să îmi rezolvi mie problemele când ţie nu-ţi iese absolut nimic?
Durerea nu zăbovi în ochii ei decât o fracţiune de se-cundă, fiind înlocuită imediat de un curaj care o făcu să nu-şi ferească privirea. Voia să o scuture. Voia să-i cadă la picioare şi să-şi ceară scuze. Era o băgăcioasă nesuferită, într-adevăr, dar era mai idioată decât şi-o imaginase vreodată dacă intenţiona să dezgroape un trecut pe care el îl îngropase cu multă vreme în urmă. Nu avea nici o intenţie să se apropie de femeia care îl aruncase de parcă ar fi fost un gunoi putred, fără să arunce măcar o privire în urmă.
- Samir, înţeleg că eşti furios, dar...
-Nu. Nu înţelegi nimic. Cine ţi-a dat dreptul să te amesteci în viaţa mea? Cum ţi-a venit ideea? Şi ce ai făcut?

-Nu e decât la o oră de aici, spuse ea, ca şi când nu l-ar fi auzit. Vom fi înapoi până se întunecă. Apoi eşti liber. Poţi să te urci în avion şi să pleci mâine, dacă asta vrei.
Ochii i se umpluseră de tristeţe. Bun.
-Am spus că nu merg. Niciodată. Nu m-ai auzit?
- Am auzit. Tot. Mi-ai făcut o promisiune. Acum vrei să o încâlci. Se pare că nu eşti bărbatul pe care mi l-am imaginat.
- Aşa e, la naiba! Se întoarse şi o luă la fugă pe scări, departe de ea şi de psihanaliza ei de doi bani, însă Mili veni după el. Nu mă mai urmări! Lasă-mă dracului în pace!
- E pe moarte, Samir, zise ea apucându-l de braţ. Are cancer. E ultima ta şansă de a o vedea.
capitolul 22
Samir încremenise, ca şi când picioarele i-ar fi fost bătute în cuie. Mili îl ocoli şi se postă în faţa lui. Ochii îi sticleau de o durere atât de profundă, că avu nevoie de toată puterea pentru a nu-l mângâia pe faţă, pentru a nu-l cuprinde în braţe. Arăta de parcă ar fi fost izbit în piept cu o secure. Era alb ca varul, de parcă i se scursese viaţa din trup, iar mâinile îi atârnau nemişcate pe lângă corp. îi luă geanta laptopului de pe umăr, apoi îi vârî mâna în buzunar şi scoase cheile. Fără s-o privească, o lăsă să-l conducă la maşină.

în momentele sale cele mai bune, Samir conducea de parcă ar fi zburat. Dar astăzi gonea după un ţel. Astăzi încerca să depăşească tot ce îi ieşea în cale. Să înainteze cu orice preţ, să lase totul în urmă. întrega lui fiinţă se concentra asupra mişcării. Mili era sigură că nu avea nimic de-a face cu destinaţia la care trebuiau să ajungă; nu conta decât să se îndepărteze de locul în care se aflau.
Introdusese adresa în GPS, obicei pe care îl deprin- seseră în drum spre nuntă. Mergeau de o oră, şi nu o privise nici măcar o dată. Nu spusese nici un cuvânt

de când îl împinsese în maşină, închizând portiera în urma lui şi aşezându-se pe scaunul de lângă el. Valurile de furie pe care le emana erau la fel de palpabile ca şi liniştea dintre ei. Durerea de pe chipul lui aproape că o făcea să regrete ce făcuse.
Aproape. Căci în adâncul ei ştia că procedase corect. Mai ştia şi că exact de asta avea el nevoie. îşi dădu brusc seama că voia ca el să aibă totul. Voia să fie fericit, şi îi părea rău că nu era astfel. Nu că n-ar fi fost capabil de fericire, dar părea să o rateze cu fiecare ocazie.
Ar fi vrut să-i bage minţile în capul acela încăpăţânat. Bunătatea şi generozitatea lui depăşeau tot ceea ce întâlnise vreodată. Chiar şi după ce îi spusese că nu voia nimic de la el în afară de prietenie, se bazase pe el mai mult decât avea dreptul să o facă orice prieten, iar el îi permisese asta. Era năucită de propria prostie. Ce fel de idioată nu vede ce are sub nas? Indiferent ce simţea pentru el. Indiferent cât de diferite erau lumile lor, ştia un lucru, şi anume că nu avea să-l mai îndepărteze.
Samir apăsă pe acceleraţie şi goni ca un nebun. Lângă el, Mili stătea într-o tăcere mormântală, strângând între degete marginea scaunului din piele. încerca să nu-şi trădeze groaza, dar, ca de obicei, sentimentele îi erau zugrăvite pe chip în culori vii. Bun, măcar dispăruse mila aceea nenorocită. Abia aştepta ca ea să vorbească, astfel încât să o poată pune la punct, să o desfiinţeze, să-i spună să tacă.
Deodată îi trecu prin minte cel mai îngrozitor gând.
-Mili? Ea se îndreptă, dar nu răspunse. Dacă mă minţi în legătură cu faptul că e pe moarte te voi ucide.
- Ce fel de om crezi că sunt?
Avu tupeul să pară rănită.
- Exact genul de om care ar inventa aşa ceva ca să mă împingă într-o anumită direcţie.
Se foi pe scaun, dar nu avea motive să-l contrazică.
-Ai dreptate, aşa aş face. Dar nu mint, Samir. îmi pare rău.

întinse mâna şi îl atinse pe braţ. Cum el nu se retrase, aşa cum ar fi vrut, se lipi de el, moment în care Samir ştiu fără urmă de îndoială că nu îl minţea. Rămase lipită de el în felul acela până când intrară pe un drum noroios care străbatea câmpurile până la o căsuţă.
în spatele căsuţei se vedea un uriaş hambar roşu.
Crispat, Samir opri maşina în mijlocul drumului, ridicând un nor de praf în jurul lor. întregul peisaj fas-cinant din faţa lui - cerul albastru, hambarul roşu, casa galbenă, iarba verde - era şters de umbrele cenuşii ale apusului. Dar mintea sa le coloră, cu culori din alte vre-muri, culori care erau îngropate în adâncurile lui. Şi forţa cu care reveniră la suprafaţă îl secătui cu totul. Stătea golit de sentimente, incapabil să înainteze, cu braţele şi picioarele amorţite.
Când Mili îl strânse mai tare de braţ, îşi dădu seama că nu era singur.
-Nu pot s-o fac, Mili. Nu vreau s-o fac. Nu înseamnă nimic.
Ea nu răspunse. Cuvintele ei rămaseră suspendate în aer. Mâna i se mişca în sus şi în jos, mângâindu-l cu toată blândeţea. O îndepărtă de pe braţul lui, dar nu-i putu da drumul. O ţinu în poală, strângând-o de parcă viaţa i-ar fi depins de ea. Imbecil prost şi slab ce era!
- Nu ar fi trebuit să faci asta. Nu aveai nici un drept.
Acum nu se putea întoarce, dar nici nu putea intra.
- Haide să intrăm doar pentru câteva minute. Apoi plecăm. Sunt aici, cu tine. Porneşte maşina, Samir.
Răsuci cheia în contact şi apăsă pe acceleraţie. Căsuţa crescu din ce în ce mai mult, până când ajunseră în faţa verandei. Legănându-se intr-un balansoar, o femeie înfăşurată în şaluri tricota la lumina strălucitoare a felinarului care îi făcea părul argintiu să scânteieze. II privi pe Samir pe deasupra ochelarilor cu lentile înguste, dar mâinile nu-i stătură în loc nici o clipă.
Mili îi făcu amical cu mâna, de parcă ar fi cunoscut-o de o viaţă.
- Kim?

Femeia îşi puse andrelele deoparte şi se ridică.
Mili îşi întoarse ochii mari spre Samir. Fără să-şi dea seama, coborâse din maşină şi venise să-i deschidă portiera. îşi înlănţui degetele cu ale lui şi i se agăţă de braţ, apoi îl îndemnă să urce treptele spre verandă.
-Mili?
Kim se îndreptă spre ei.
- El este Samir.

El se concentră asupra vocii ei, asupra felului în care îi rostise numele, asupra degetelor lor înlănţuite.
Femeia îşi duse palma la gură şi îl privi de parcă nu-i venea să creadă. El ştia că, din nefericire, ce era mai rău abia urma.
- Kim, a venit? strigă o voce slabă dinăuntru.
Impulsul de a se întoarce şi de a o lua la fugă era atât
de copleşitor, că aproape cedă. Dar vocea i se înfipse în creier şi îl ţinu pe loc. Mili îl strânse de mână.
- Te aştepta, spuse Kim pe când intra în casă.
Tras cu blândeţe de Mili, Samir îşi adună forţele şi se îndreptă spre uşă.
- Sara, e aici, anunţă Kim.
Camera slab luminată mirosea a dezinfectant şi a me-dicamente. în mijloc se afla un pat metalic, unul din paturile acelea de spital pe care le puteai ridica şi lăsa. Un pat în care se zăcea.
Amorţit, Samir se uită la perdelele cu dungi galbene, la pereţii bleu, la aşternuturile alb-cenuşii şi la pilota cu motive florale. Privi spre trupul slab de pe pat, evitân- du-i din instinct faţa.
- Samir.
îi rostise numele ca o străină, rostogolind „r“-ul în jurul limbii şi lungindu-1.
Mili se apropie de pat, iar el îi lăsă mâna.
- Bună, Sara. Eu sunt Mili.
- Bună, Mili, spuse vocea răguşită. Kim, ai putea să mă ridici, te rog?
Kim răsuci de o manivelă, iar patul se plie cu un scâr- ţâit metalic.

- Cum te simţi, Sara? Mili îi puse o mână pe picior. Un gest atât de familiar.
- In clipa asta, mai bine decât m-am simţit vreodată.
- Nu a mai stat în capul oaselor de luni în şir, spuse Kim.
-Ea e Kim, sora mea. Samir, aceasta e mătuşa ta, Kim. E naşa ta.
Samir nu se mişcă. Naşa lui. Persoana responsabilă de soarta lui dacă îi mureau părinţii.
- Cum a fost drumul? întrebă Kim.
Mili răspunse. Apoi Kim puse o altă întrebare. Apoi Mili. Făcură cu schimbul. Vocile lor bâzâiau în jurul capului lui Samir. Nu auzea nici un cuvânt, în afară de numele lui, rostit din când în când.
Vocea răguşită vorbi din nou. Nu era înecată de lacrimi, cum şi-o amintea, ci secătuită, aspră şi uscată ca şmirghelul.
-Vă e foame? Trebuie să vă fie. Kim a făcut pui cu curry. I-am dat reţeta mea.

- Mili e vegetariană.
In sfârşit, Samir îşi regăsise glasul.
- îmi pare rău, ar fi trebuit să întreb la telefon. Kim poate face altceva. Nişte da-hU
Cuvântul sunase străin în gura ei.
- Am mâncat înainte să plecăm, nu vă faceţi griji.
Vocea lui Mili era calmă şi reconfortantă în atmosfera încărcată din încăpere. De ce nu-i arunca priviri mustrătoare?
- Poate că lui Samir îi e foame. îţi place puiul cu curry? Tatălui tău îi plăcea la nebunie.
- Şi eu sunt vegetarian, murmură el.
- Da, sigur că eşti. Ce face Lata? Sara avea ochii plini de lacrimi, dar zâmbi când îi prinse privirea lui Sa- mir. Se pare că şi-a ţinut promisiunea. Ştii ce mi-a spus? „îl voi creşte ca pe fiul meu, dar nu îl pot lăsa să mănânce carne.11
- Tipic pentru mama.
Sara tresări.
- Deci şi-a ţinut promisiunea?

-Nu. Nu m-a tratat ca pe fiul ei. M-a tratat mai bine.
- Nu ai idee cât de fericită mă fac aceste cuvinte.
Samir se îndreptă spre fereastră. Era întuneric afară, dar conturul hambarului îi persista în faţa ochilor, ca o pictură suprarealistă. Amintirea bruscă a magaziei umede şi reci îi trecu fulgerător prin minte, destupând vidul din interiorul lui. Era o porcărie. Ce ar fi trebuit să-i spună acelei femei? Nu simţea nimic pentru ea. Ce avusese Mili în cap când îl adusese acolo?
- Kim, îmi dai, te rog, un pahar cu apă? Vin cu tine la bucătărie să-l luăm.
- Nu, Mili, nu vreau să pleci, spuse el. Tu ai vrut asta. Acum nu poţi îndura să asişti?
-Dacă vrei să rămân, rămân. Se aşeză pe scaunul de lângă pat. M-am gândit că poate vei dori puţină intimitate.
încerca să-l calmeze cu privirea. Era nebună dacă credea că va fi îndeajuns.
- Nu avem nimic intim de discutat. De fapt, nu avem nimic de discutat. Se întoarse spre bolnavă. Cu siguranţă, aveţi nevoie de odihnă. îmi pare rău că Mili v-a deranjat. Vom pleca acum.
- De ce nu mi-ai răspuns niciodată la scrisori? îl întrebă ea, ca şi când nu l-ar fi auzit.
„La cele pe care nu le-ai scris niciodată?11
- Cred că ţi-am trimis cel puţin o sută de scrisori.

„De când m-ai lepădat şi ai plecat.11
- De ce?
- De ce ţi-am scris? Cum el nu răspunse, Sara continuă: Sau de ce te-am abandonat?
începu să tuşească, un sunet sec şi răscolitor, ca pietrele intr-o cutie de conserve.
Mili o frecă pe umăr şi îi oferi un pahar cu apă de pe noptieră.
îndepărtându-l, Sara încercă să vorbească din nou, dar Samir nu voia să o audă.
- Nu mai ai putere. Şi nu mai contează. Mili, haide să plecăm!
210
Sonali Dev
- Eu şi tatăl tău ne-am îndrăgostit, îngăimă ea după un nou acces de tuse. Ştiam că e însurat, nu mi-a ascuns asta niciodată. Am încercat să stăm departe unul de celălalt, dar nu am putut. Ştiam că avea să se întoarcă acasă după ce îşi termina studiile. M-am gândit că aveam doi ani la dispoziţie şi am hotărât să iau ce puteam lua. El nu a vrut, dar nu i-am dat de ales. Se opri să-şi tragă sufletul şi să bea din paharul oferit de Kim. Ii tresălta pieptul din pricina efortului, dar continuă: Nu m-am aşteptat să rămân însărcinată. Totul s-a schimbat după ce te-ai născut. Eram îngrozită că îl voi pierde. Pe măsură ce se apropia momentul plecării lui, am început să-mi pierd minţile. Nu am putut face faţă. Mi-am tăiat venele. A fost singurul fel pe care îl cunoşteam pentru a-l face să rămână.
Kim, care hohotea de plâns, părăsi camera.
Mili se duse la Sara şi o ţinu în timp ce suspina între accesele de tuse care îi goleau plămânii de aerul inexistent. Samir era incapabil să se mişte. Se simţea de parcă l-ar fi izbit cineva de podea cu un baros.
- Nu obişnuia să bea, spuse Sara cu o voce mai puter-nică de data aceasta, mai hotărâtă. A urcat la volan beat doar o dată, şi totul s-a sfârşit. Aveai patru ani. Nu am putut avea grijă de tine. Nici măcar nu puteam coborî din pat dimineaţa. Să te duc înapoi la familia lui Mir părea a fi cel mai bun lucru pentru tine.
Samir nu mai putea asculta. Se întoarse şi se îndreptă spre uşă.
- După ce ai cunoscut-o pe Lata, nu ai mai vrut să ştii de mine, continuă Sara în spatele lui, făcându-l să se oprească. Te-ai lipit de ea ca timbrul de scrisoare. Erai cel mai frumos copil, leit tatăl tău, care a fost cel mai arătos bărbat pe care l-am cunoscut şi cel mai bun. Când am plecat, nici măcar nu te-ai desprins de ea ca să mă îmbrăţişezi. Peste ani, când am vrut să te aduc înapoi, ai refuzat cu înverşunare.
Asta nu se schimbase. Nu voia să aibă de-a face
cu ea.

Cum noul acces de tuse nu se mai oprea, Kim reveni în cameră şi puse în funcţiune nebulizatorul. Lichidul ieşi şuierând pe pâlnia de plastic, pătrunzându-i în nas şi în gură, iar pieptul încetă să-i mai tresalte.
Sara îndepărtă aparatul şi i se adresă lui Mili, nu lui.
- încă o zi. Vă rog, staţi doar încă o zi.
Mili nu răspunse. Nu îi aruncă priviri rugătoare. Se uită la el să vadă ce voia. Ce putea suporta.
Voia să spună nu. Casa îl sufoca. Toate lucrurile pe care le aflase îl copleşiseră. Iar Mili aştepta răspunsul lui.
- Bine. Dar plecăm mâine-dimineaţă.
De îndată ce o spuse, vru să-şi retragă cuvintele.
Ochii lui Mili se înrourară. Se uita la el de parcă ar fi fost un soi de erou. Furios, îşi mută privirea. Nu avea să o ierte niciodată pentru asta.
capitolul 23
Avea de ales între a dormi în camera din copilărie şi canapeaua tocită din camera de zi. Alegerea era clară. Mili luă camera copiilor, iar Samir canapeaua. Nu prea încăpea pe patul acela mic, dar oricum nu se aştepta să doarmă prea mult. Nu-şi dorea decât să treacă noaptea, să vină dimineaţa, să o ducă pe Mili acasă şi să se întoarcă la viaţa lui, la familia şi la munca lui. La toate lucrurile pe care le construise el însuşi, nu la cele care îi fuseseră hăgate pe gât.
Cu toate acestea, somnul veni. Şi, odată cu el, coşmarul. Atârna deasupra fântânii întunecate, fără fund. Picioarele i se zbăteau în aer cu disperare, singurul lucru care îl mai ţinea legat de viaţă fiind degetele bunicului înfipte în cămaşa lui. Gulerul îl sufoca, împiedicându-l să respire, să implore. „Nu-mi da drumul, te rog, Dadaji, nu-mi da drumul!" Căderea fu nesfârşită.
Se ridică în capul oaselor gâfâind. Apa îi invada plă-mânii, arzându-i nările şi pătrunzându-i până în creier.

Suspinele reverberau în jurul lui, izbindu-se de pereţii de piatră.
Îşi şterse fruntea cu mâneca.
„E în regulă, Chintu, sunt aici. Nu te mai zbate, sunt aici.“
Bhai sărise după el, îl ţinuse ore în şir pe umeri, până când Ammaji îi scosese afară. Bhai îl pusese în găleată, astfel încât Ammaji să-l scoată pe el prima oară. Dar bezna pe care o îndurase atunci îl orbise pe Samir zile în şir după aceea. Nici măcar cel mai torid soare din Rajasthan nu putea alunga întunericul care rămăsese în el. Senzaţia aceea, mai groaznică decât

loviturile de curea, îl făcuse să se trezească ţipând în fiecare noapte din copilărie.
Şi acum din nou. Aici.
Chiar dacă cel care îl aruncase în fântâna aceea, cel care îi sfâşiase spatele fusese bătrânul ticălos, responsabilă pentru toate era femeia care zăcea acum pe patul de moarte. Şi voia ca el să o absolve, să se poarte ca un fiu? Vorbele ei i se răsuceau în jurul gâtului, strângându-l ca un ştreang, iar chipul lui Mili, cu expresia aceea înduioşătoare, îi dădea lovitura finală.
Nu mai voia s-o vadă niciodată pe Mili. In viaţa lui nu se simţise atât de neajutorat, atât de pierdut şi de disperat, şi, ţinând cont că fusese un copil plângăcios şi vai de capul lui, nu era puţin lucru. Se afla în iad, iar Mili era responsabilă pentru asta.
Se ridică de pe canapea. Avea nevoie de aer. Cum de voise femeia aceea să stea în camera „lui“ din copilărie peste noapte? Era cel mai îngrozitor lucru pe care îl auzise vreodată.
împinse cu pumnul uşa cu plasă şi păşi în noapte. Aerul umed de vară îl izbi în faţă, dar nu îl putu trage de-a dreptul în plămâni.
Găsi un leagăn pe veranda din spate şi se aşeză pe el. Gălăgia făcută de broaştele care îşi chemau tovarăşii era asurzitoare. în ciuda batracienilor în călduri, în ciuda licuricilor scânteietori, noaptea părea moartă. Parcă s-ar fi aflat la capătul pământului în acest loc, de unde

nu mai aveai unde să pleci. Sări din leagăn atât de neliniştit, încât simţea că-l strînge pielea. Avea tricoul umed după coşmar. Aerul apăsător i-l lipise de corp. Prinse marginea tricoului, îl trase peste cap şi îl aruncă pe verandă înainte de a păşi pe iarba umedă. Curtea vastă, plină de buruieni, era mărginită de o pădure deasă şi ameninţătoare. Briza îi atinse pieptul, dar nu reuşi să-l răcorească. Cu cât mergea mai repede, cu atât devenea mai neliniştit. In curând ajunse la desişul de copaci. Un pas şi avea să pătrundă în bezna nesfârşită, avea să fie iarăşi în fântână. De data aceasta nu se temea.
Femeia îl căutase. Se aşteptase să o lase să-l ia în braţe. Se aşteptase să o lase să se uite la el în felul acela. Cu ochi de mamă, plini de speranţă, de aşteptare, de mândrie. Şi o lăsase. Se simţea murdar. O singură femeie îl putea privi aşa - doar mama lui, iar ea nu era acolo. Era Ia 13 000 de kilometri, îngrozită să nu-l piardă în locul acela plin de primejdii, aşa cum îşi pierduse soţul.
Dintr-odată auzi un icnet în spatele lui. Se întoarse pe călcâie. Silueta măruntă a lui Mili stătea la câţiva metri de el. Tricoul alb, mult prea mare, pe care i-l dăduse Kim, îi alunecase pe un umăr ca o togă grecească. Claia

de cârlionţi exploda de sub banderola din creştetul capului. Spre uimirea lui, tremura chiar şi pe căldura aceea.
- Te rog, nu intra acolo, Samir. E prea întuneric. Eu nuvreau să intru.
In ochii ei se topea lumina lunii.
-Atunci nu o face.
- Nu te pot lăsa singur.
Avea expresia ei clasică, de o sinceritate deconcertantă. Totul pus la vedere.
O gheară îngrozitoare îi strânse inima.
- Nu mă pot întoarce în casa aia, rosti el în şoaptă.
Pe neaşteptate, Mili îi cuprinse talia cu braţele şi îl
strânse tare, apăsându-şi faţa pe pieptul lui exact în locul în care îi zvâcnea inima dureros. Ar fi vrut s-o împingă, dar rămase nemişcat, cu braţele paralizate pe lângă corp. Vreme îndelungată nu făcu nimic, nu simţi nimic.

Apoi, deodată, umezeala caldă de pe pieptul lui îi săpă o gaură arzătoare în centrul pieptului îngheţat, acolo unde obrazul ei îi apăsa inima.
Pulsul i se înteţi, iar sângele clocotitor îi năvăli în vene. Afundându-şi mâinile în cârlionţii ei de mătase, îi ridică faţa spre a lui şi observă fascinat modul cum razele argintii ale lunii se reflectau în lacrimile ce îi şiroiau pe obraji. Era umedă toată, moale şi dornică. Se aplecă şi îi depuse un sărut fierbinte pe frunte.
Mili trase aer în piept, copleşită de durerea pe care o simţea în sufletul lui. îi mângâie spatele, braţele, muşchii încordaţi ai gâtului şi îi murmură numele cu tandreţe.
-Samir.
El îşi plimbă buzele peste chipul ei până când, în cele din urmă, îi găsi gura. înnebunită de dorinţa care îi exploda în piept, îşi înfipse degetele în părul lui, se prinse de şuviţele dese şi îl trase mai aproape.
-Mili.
Pulsul lui sălbatic se izbea de sânii ei. îi simţea durerea ascuţită în fiecare bătaie a inimii. Voia s-o alunge, voia să i-o scoată din inimă, voia să tocească toate marginile ascuţite care se înfigeau în el. îi desfăcu buzele, moment în care lumea deveni catifelată şi fierbinte, iar dorinţa i se scurse prin trup până când se stabili în spaţiul flămând dintre picioare.
O ridică, lipindu-i trupul lichefiat de al lui, în timp ce-i frământa fesele în palme. Mili se înfăşură în jurul lui şi, cuprinzându-i capul în mâini, îi devoră gura, i-o muşcă, i-o linse, i-o supse. Gustul lui era atât de familiar, că o lăsă fără suflare. Plonjă în el, inhalând fiecare senzaţie de parcă ar fi fost ultima. Era. Trebuia să fie. îl cuprinse cu picioarele, aplatizându-şi

fierbinţeala umedă de muşchii puternici ai abdomenului lui. Tot sângele îi năvăli spre locul în care li se întâlneau trupurile.
Din pieptul lui Samir se desprinse un geamăt profund când o făcu să alunece pe trupul lui astfel ca erecţia lui să-şi găsească drumul spre locul catifelat şi dureros.

-Mili, şopti el deasupra buzelor ei. Dumnezeule, Mili!
Ea se împinse mai aproape.
- E OK, Samir. O să fie OK. îşi petrecu picioarele în jurul lui. Promit!
Se răsuci cu ea în braţe şi o lipi de un copac, prote- jându-i spatele de trunchi cu braţele lui. Dar nu lăsă să rămână nimic între trupurile lor. Fiecare centimetru din el apăsa pe fiecare centimetru din ea. Era atâta disperare în buzele lui, în mâinile lui, atâta foame, de parcă ar fi vrut să se înece în ea. Inimile lor se izbeau unele de altele, iar pulsul lor bătea în tandem.
Cum de trăise fără asta? Cum de trăise fără el? Cum de visase vreodată la un alt bărbat? Samir era în ea, învă- luind-o ca soarele arzător şi ploaia torenţială, era suflarea şi sângele ei, fiecare gând care i se năştea în minte. Samir îi contură gâtul cu buzele, apoi coborî şi, prin ţesătura de bumbac, îi prinse sfârcurile. Mili ţipă în noapte, simţind că urma să fie atrasă în abisul plăcerii, dar când el se retrase îl imploră disperată să continue.
-Samir. Te rog. li trase capul mai aproape şi se împinse în gura lui.
Răspunsul lui fu sălbatic. O devoră, când tandru, când necruţător, până când Mili uită de durerea lui, de a ei şi suspină după mai mult, scoasă din minţi de dorinţă. I se dăruia cu totul. Era a lui.
Când Samir se desprinse ca să respire, mirosul ei, gustul ei, însăşi esenţa ei îi invadară plămânii şi întregul trup. Era un pumnal care îi izbea inima, tăindu-l în jumătate, aşezându-se în centrul fiinţei lui, ca şi când acolo ar fi trebuit să fie.
Doar că nu era. Nu era pregătit ca Mili să reverse viaţă în el. Avea în suflet prea multă furie, prea mulţi ani de suferinţă.
încrederea pe care o emana sărutul ei pătimaş îl izbi în vintre. I-o trădase deja dincolo de cuvinte, dincolo de izbăvire. Se desprinse de buzele ei, de sânii ei mici şi imposibil de tari care i se împingeau în piept, ştiind

că avea să le păstreze gustul în memorie toată viaţa. Mili gemu şi încercă să-i tragă gura înapoi spre a ei.
-Mili, du-te în casă! Du-te acum cât încă îţi mai pot da drumul.
Ochii ei înceţoşaţi se încinseră de furie. Maxilarul i se încordă îndărătnic. îi cuprinse faţa în mâini şi îl ţintui cu ochii ei de onix.

-Nu.
El le scrută adâncimile expuse, dar nu zări nici o fărâmă de îndoială.
- Mili, dacă nu pleci acum, nu voi mai fi capabil să mă abţin. Nu sunt atât de puternic.
Dumnezeule, s-ar fi prăbuşit la pământ dacă ea ar fi plecat.
-Nu, şopti ea, împingându-şi trupul catifelat şi docil în al lui. Nu te abţine deloc. închise ochii, îşi lăsă capul pe spate şi îi oferi totul. Te rog.
în acel moment, toată raţiunea care-i mai rămăsese se evaporă. îi găsi buzele din nou şi îi vârî limba în gură, nu seducător, nu cu iscusinţă, ci la fel de stângaci ca un adolescent. Mâinile lui îşi croiră drum pe sub tricoul ei, cercetându-i metodic trupul. Vertebrele coloanei, moli-ciunea mătăsoasă a pielii, greutatea plină de senzualitate a sânilor.
Fiecare centimetru din ea urla după mai mult. Gura ei îi rostea numele ca pe o incantaţie. Samir, Samir, Samir, iar şi iar, în timp ce el frământa, trasa cercuri şi mângâia.
O muşcă uşor, neputându-se desprinde de buzele ei.
- Samir, te rog, gemu ea. Te rog.
îşi strecură mâna între trupurile lor lipite strâns, in-tenţionând să-i ofere eliberarea de care avea nevoie. Dar degetele atinseră bumbacul ud, lipit de carnea umflată, şi ultimul gând explodă în mintea lui, dispărând cu un bubuit sălbatic. Trebuia să o aibă în acea clipă. Voia să o sărute pe picioare, pe abdomen, dar nu putu decât să tragă de fermoar, repezindu-se la gura ei, în timp ce îşi lăsa pantalonii să cadă. Mili îl prinse de umeri şi îşi strânse coapsele în jurul lui cu un geamăt atât de senzual,

că iadul din el se înflăcără şi mai tare, topind toată tan-dreţea. O sprijini de copac şi se împinse în ea.
Era prea strâmtă, prea mică pentru foamea care îl devora. Încercă să se oprească, să încetinească, să o pătrundă cu grijă. Ea scânci şi se împinse în el. Alunecoasă şi fierbinte, se contractă de dorinţă, iar el pierdu orice urmă de control şi intră în ea ca o fiară înnebunită.
Şi, pentru prima dată în viaţa lui, dădu peste o barieră.
Un val aproape insuportabil de tandreţe îi izbucni în inimă. încercă să se retragă, dar ea scoase un sunet sălbatic, îl strânse mai tare cu picioarele şi îşi înfipse degetele în umerii lui. Era mai mult decât putea răbda. împinse o dată cu putere şi sfâşie bariera. De data aceasta, în ţipătul ei îşi făcu loc durerea. Deveni rigidă în braţele lui.
- Şşşt, scumpo. îmi pare rău. Va fi bine. Ai încredere în mine.
-Am încredere în tine, Samir, spuse ea printre suspine.

îşi strecură limba în gura ei, mângâind-o şi sărutând-o până ce tensiunea se destrămă şi îi făcu loc să intre. Asta era. îşi pierdu minţile, plonjând şi pătrunzând-o frenetic până când explodă şi explodă, iar şi iar, la nesfârşit. Când îşi veni în fire, Mili atârna inertă în braţele lui, udă de sudoare. în locul în care li se întâlneau trupurile erau sudaţi de o dulceaţă fierbinte şi lipicioasă. Cum picioarele ei începeau să alunece, o ridică de sub şezut şi, ţinând-o la pieptul lui, se întoarse ca să se sprijine cu spatele de trunchi. Tocmai făcuseră dragoste în picioare, lipiţi de un copac, în aer liber. Şi fusese prima dată pentru ea. Toate complicaţiile care îi despărţeau, toate minciunile şi dezamăgirile, toate motivele pentru care acesta era ultimul lucru pe care ar fi trebuit să-l facă îi năpădiră gândurile.

- Rahat, Mili! A fost groaznic. Nu ar fi trebuit să se întâmple niciodată.

Uluită, îşi ridică faţa şi se desprinse de el. Voia să o oprească, dar nu se putea mişca. Mili se dădu înapoi cu umerii căzuţi, capul plecat şi picioare nesigure.

- îmi pare rău, murmură ea. A fost prima dată. Nu ştiam ce să fac. Am crezut...

„Ce dracu'?"

- Mili, ascultă.

întinse mâna după ea, dar Mili se îndepărtă ca un animal năuc care nu ştia că tocmai fusese lovit de o maşină.

-Nu ar fi trebuit... Nu ar fi trebuit să te aduc aici. Ai dreptate. Nu ar fi trebuit să se întâmple nimic din toate acestea. îmi pare rău.

- Nu mai spune asta, rosti el mai aspru decât dorise.

Ea nu mai adăugă nimic. Secundele se scurgeau.

îl privea ţintă cu ochii aceea imenşi, uluiţi, şi aştepta ca el să spună cuvintele necesare pentru a drege lucrurile, să'i spună că nu trebuia să-i pară rău, să îi dezvăluie cum îl făcuse să se simtă. Dar el stătea nemişcat la baza copacului, îngrozit de cât de tare o rănise.

„Ticălosule! Ticălosule!"

Se uită în jur până îşi zări chiloţii, apoi, cu stângăcie, luă bucata de material în mână şi fugi spre casă.

Samir ar fi vrut s-o urmeze, dar mersul ei era ezitant, ca şi când ar fi avut dureri între coapse. Era un monstru. Un monstru care o rănise şi nu ştia cum să dreagă lucrurile.

într-un târziu îşi trase blugii pe el, se întoarse pe ve-randă şi se aşeză în balansoar. Mili dispăruse. Gândul la ea, lipită de trunchiul copacului, respirând sacadat în timp ce el o pătrundea sălbatic, îi strânse vintrele într-o

gheară. îl înnebunise, pur şi simplu. Sedusese atâtea femei în viaţa lui, iar acum îşi pierduse controlul ca un animal flămând. Apoi o lăsase să plece! Dacă pe vremuri fusese un ticălos şi se mândrise cu asta, acum i-ar fi plăcut să-l bată măr pe ticălosul acela.
Dacă asta se întâmpla când te îndrăgosteai, era terminat.
O iubire neaşteptată
219
Mili îşi aruncă părul pe spate, deschise uşa dinspre verandă şi ieşi afară. Samir stătea prăbuşit în balansoar, cu părul arămiu acoperindu-i fruntea. Amintirea şuviţelor lui dese în mâinile ei, în timp ce o pătrundea, îi încinse pielea. Nevoia disperată din ochii lui, din atingerea lui - nevoia de ea - fusese cea care o forţase să coboare scările acelea, să se întoarcă afară. Samir tresări când o văzu, cu imensul tricou alb pe care i-l împrumutase Kim dezgolindu-i un umăr. îi urmări fascinat degetele când şi-l ridică la loc.
Durerea din ochii lui când spusese că ceea ce se pe-trecuse între ei fusese îngrozitor o dărâmase, dar nu mai putea să piardă vremea cu suspine. Nu voise ca relaţia lor să ajungă acolo intr-un moment în care vieţile lor erau pradă haosului, însă nimeni nu putea spune că ceea ce se întâmplase între ei fusese îngrozitor. Nimeni. Şi totuşi el o făcuse. Trebuia să înţeleagă de ce nu putuse simţi ceea ce simţise ea.
Trase aer în piept şi vorbi înainte să îşi piardă curajul.
-Samir, nu am mai făcut asta, aşa că trebuie să ştiu. A fost chiar atât de îngrozitor pentru tine?
El făcu ochii mari, apoi şi-i miji. Privirea lui de aur topit îi făcu inima să tresalte aşa cum făcea întotdeauna. Se ridică şi veni spre ea, parcurgând distanţa de cinci paşi cu o hotărâre neabătută, apoi îi atinse blând obrazul.
- Mili, te-am dorit din primul moment în care te-am văzut. încă din acea primă zi mi-am imaginat că voi face dragoste cu tine. Mi-am imaginat că voi fi în interiorul tău, m-am gândit la senzaţiile pe care le voi trăi cu tine înfăşurată în jurul meu, am visat la toate felurile diferite în care te-aş putea avea. M-ai înnebunit de dorinţă în ultimele săptămâni. Aşteptările pe care le-am avut... ei bine, nimic nu ar fi putut fi pe potriva lor.
Deodată înţelese. înţelese şi fu strivită de durere. Deschise gura să vorbească, deşi habar n-avea ce ar fi putut spune.
220
Sonali Dev
Samir îi apăsă degetul mare pe buze. Atingerea lui, mereu atât de tandră, atât de posesivă, era întipărită pe vecie în sufletul ei.
-Nu. Nu înţelegi. în ciuda acestui fapt, în ciuda aşteptărilor mele imposibile, ce am simţit când te-am atins, ce am simţit înăuntrul tău - nu mi-aş fi putut

imagina niciodată ceva atât de... Habar nu aveam că un astfel de lucru era măcar posibil. M-ai făcut să îmi pierd minţile, Mili. înţelegi ce spun? Am uitat de mine. Şi am uitat să am grijă de tine. La naiba, am uitat să vorbesc. Te-am rănit. De asta îmi pare rău. Doar de asta.
Un val de lacrimi prosteşti, stupide, îi umplu ochii, în inima ei îndurerată înflori un zâmbet şi mai stupid. Probabil că îi plutea pe buze, căci Samir îl atinse cu de-getele şi îi oferi la rândul său zâmbetul acela adorabil, întrerupt la jumătate.
- Chiar? Serios?
- Habar nu ai cât de mult.
- Deci asta însemna să nu ai grijă de mine?
Zâmbetul i se lăţise pe tot chipul.
Ea întinse mâna şi-l atinse. Dumnezeule mare, era legal ca un bărbat să fie atât de chipeş?
- Aşadar, se poate să fie şi mai bine de atât?
El închise ochii şi încuviinţă din cap.
- Pentru tine, aşa sper. Pentru mine, aş muri.
Mili se lipi de el. Bucuria, tandreţea şi o speranţă aprigă pâlpâiau în interiorul ei ca o candelă. Nu mai ştia cine era, dar ştia exact ce trebuia să facă. Se ridică pe vârfuri şi îi şopti la ureche:
- Samir?
îi simţi zâmbetul pe obraz, şi senzaţia i se transmise ca un impuls electric până în degetele picioarelor.
- Mili?
- Ai putea, ştii tu, să-mi arăţi? Te rog.
O ridică în braţe şi o strânse la piept, apoi, privind-o în ochi, împinse uşa verandei cu spatele. Când intră în casă pasul lui era sigur, fără nici o urmă de şovăire, iar în ea izbucni o bucurie atât de mare, o uşurare atât de profundă, că lacrimile i se revărsară din ochi exact

în clipa în care râsul începu să-i gâlgâie pe buze. O duse în camera lui din copilărie călcând fără milă peste demonii trecutului, luând-o cu el intr-un loc în care trecutul nu o mai putea atinge niciodată. In timp ce îi presăra sărutări pe buze, murmură:

-Sigur, Mili, îţi pot arăta.
capitolul 24
De obicei, după o partidă de sex, Samir nu se gândea decât să coboare din pat. întotdeauna se forţa să aştepte politicos un sfert de oră, pentru a se

asigura că partenera lui era mulţumită, dar cam atât. Chiar şi atunci când prietena de moment rămânea peste noapte, avea partea ei de pat, iar el putea să se întindă pe fotoliul de piele ajustabil şi să-şi acopere urechile cu căştile Bose care blocau orice zgomot.
In noaptea aceea însă, nu se putea opri să nu verifice dacă Mili era învelită bine.
Dormea dusă, epuizată, cu obrazul lipit de pieptul lui. Cine putea să doarmă cu o asemenea priveliştе dinaintea ochilor? Şi-ar fi putut petrece restul vieţii con- templând-o. Pielea ei mătăsoasă de culoarea cafelei, cârlionţii întunecaţi, ochii de onix. Frumuseţea ei întunecată scânteia precum cerul nopţii, la fel de proaspătă ca lumina zorilor, la fel de hipnotică precum licărul amurgului, mai catifelată decât lumina lunii şi mai caldă decât flăcările unui foc de tabără.
Un sentiment neobişnuit de pace le acoperea trupurile îngemănate. De fiecare dată când o pătrunsese, de fiecare dată când oftase în extaz, apăsarea zdrobitoare a aerului din acea casă se ridicase de pe umerii lui, de pe inima lui.
îi dădu o şuviţă rebelă după ureche. Se simţea ca un nebun, hotărât să o tragă înapoi dacă se îndepărta chiar şi un centimetru de el, dar Mili nu se clinti. în cele din urmă, aproape de ivirea zorilor, încetă să îşi mai facă

griji că o va pierde şi adormi, zâmbind larg ca un fraier ce era.
Samir se trezi în sunet de râsete. Nu era chinuit de un coşmar, nu era scăldat în sudori reci, ci era dezmierdat de râsul lui Mili. Răguşit, fără rezerve. Locul de lângă el era rece. Plecase, dar braţul lui cuprindea încă forma ei absentă. îşi amintise să tragă jaluzelele, însă o rază de soare reuşise să se strecoare printre ele, intrân- du-i în ochi.
Sări din pat, pradă unei dorinţe răvăşitoare de a o vedea. Prin crăpătura uşii o zări pe Kim dându-i nişte haine, apoi coborând scările. Aşteptă ca femeia să se îndepărteze, după care o cuprinse pe Mili în braţe şi o trase înăuntru. Mirosea a soare şi a iasomie, se gândi el îngropându-şi faţa în cârlionţii uzi.
- Bună dimineaţa.
Avea să se sature vreodată de vocea ei?
- Nu vreau să fie dimineaţă. îi era teribil de greu să se desprindă, dar o făcu, doar cât să se uite la chipul ei şi să îi contureze clavicula cu degetul mare. Cum te simţi? Te doare?
îmbujorarea ei îl umplu de o fericire atât de absurdă, de parcă inima i-ar fi explodat, scurgându-i-se în piept.
- Habar n-am ce vrei să spui.
Ba chiar îl privi cu cochetărie. Ca să vezi ce repede îşi revenea.

-Vreau să spun, te doare ceva? îşi trecu degetele peste sânii ei, peste burtă, până la rotunjimea caldă dintre coapse. Ai dureri?
Mili flutură din gene, scoase un geamăt şoptit şi se apropie mai tare.
- Da. Dar numai pentru că ai o respiraţie îngrozitoare dimineaţa.
El zâmbi deasupra buzelor ei.
- Am cel mai minunat gust în gură, aşa că nu vreau să mă spăl pe dinţi.

întinse mâna, io vârî în păr şi îşi lipi buzele cărnoase de ale lui. Tare şi catifelată. Aprigă şi docilă. Avea să-l omoare.
Când se opri să respire, ea gâfâia.
O ridică şi începu să o ducă spre pat.
-Samir, eşti nebun? Kim şi Sara ne aşteaptă la micul dejun. Lasă-mă jos!
-Nici mort. Nu ar fi trebuit să faci asta, dacă nu aveai de gând so duci până la capăt. Trebuie să te ţii de cuvânt, femeie. O aşează pe pat şi urcă deasupra ei.
Mili îl sărută şi îl rostogoli pe spate, manevrându-l de parcă ar fi fost de plastilină, apoi sări de pe pat.
Samir întinse mâna, dar ea era deja la uşă.
- Ne vedem jos în zece minute? în ciuda tonului deta- şat, arăta atât de răvăşită, atât de vulnerabilă, că îi veni să fugă după ea. Dar avea dreptate, cu cât cobora mai repede, cu atât puteau să plece mai iute de acolo.
Samir ieşi de la duş, se şterse pe trupul peste măsură de satisfăcut şi se îmbrăcă. Se simţea proaspăt şi curat, în ciuda faptului că purta aceleaşi haine ca în ajun, în ciuda bărbii ţepoase, în ciuda situaţiei care îl aştepta la parter. In mod uimitor, nu mai simţea nici urmă din furia care îl copleşise în ziua precedentă. Cum ar fi putut urî locul acela după întâmplarea minunată pe care o trăise acolo?
Simţi o împunsătură vagă de teamă, dar nu avea nimic de-a face cu casa sau cu amintirile legate de ea. Trebuia să o găsească pe Mili, trebuia să-i spună cine era, ce simţea. Să-i mărturisească totul. Ar fi trebuit să o facă de nnuită vreme.
în aer plutea miros de ceai de ghimbir. Mili era în bucătărie cu Kim. Samir se apropie pe nesimţite şi se opri în prag so privească. Avea părul încă umed, obrajii încă îmbujoraţi. Purta imensa bluză a lui Kim - albă, cu trandafiri roz, la mare modă cu cel puţin trei decenii în urmă. îi ajungea până la jumătatea coapselor. Ar fi putut fi rochie, dar o purta ca pe o bluză, peste blugi. Arăta de parcă ar coborât dintr-o pictură de Renoir.

Şi-o imagină pe o pajişte, culegând margarete, cu faţa încadrată de cârlionţii rebeli. Dar fără bonetă.

- Fierb ghimbirul mai întâi, apoi adaug ceaiul, spuse ea. Luă câteva linguri de frunze dintr-un borcan şi le adulmecă, apoi le dădu drumul în apa fierbinte, murmurând: Ceaiul îmi aminteşte de bucătăria bunicii mele.
- Sarei îi place enorm marca aceasta. O foloseşte mereu de când s-a întors din India. Kim îi luă borcanul şi îl puse la locul lui.
- I-a plăcut în India? Mili închise focul şi acoperi ibricul cu o farfurioară.
- I-a plăcut la nebunie. Chiar şi înainte de a merge, când era cu Mir, parcă era obsedată. Citea toate cărţile despre India, mânca feluri indiene, cumpăra haine făcute acolo. Mereu a fost astfel. Nu au existat jumătăţi de măsură pentru ea. Orice ar fi fost, mergea până la capăt, fără a privi înapoi. Pe mine mă speria, dar cred că asta l-a atras pe Mir. De aceea nu a putut pleca.
- De ce nu s-a dus după el?
- După Samir?

-Da.

- Trebuie să înţelegi cum a afectat-o moartea lui Mir. Avusese crize de depresie periodic, de-a lungul anilor, dar pierderea bărbatului iubit a dat-o peste cap. Samir avea cinci ani când a găsit-o leşinată în hambar. Nu mai mâncase şi nu mai vorbise cu nimeni de zile întregi. A fugit spre casă prin zăpadă şi a sunat la urgenţe. Cei de la asistenţa socială erau hotărâţi să-l ia. Eu şi Sara am crescut la orfelinat. Sara ar fi făcut orice să-l ferească de asta. M-a implorat să îl iau, dar nu puteam. Lucram ca menajeră. Nu aveam casă. Eu am fost cea care i-a sugerat să îl ducă la familia lui Mir. După ce s-a întors, boala i s-a agravat. Pe atunci nu prea existau multe tratamente pentru psihoza maniaco-depresivă. S-a chinuit multă vreme. In cele din urmă, acum vreo zece ani, l-a întâlnit pe doctorul care o îngrijeşte acum şi viaţa i s-a schimbat. Era însă prea târziu. Samir era deja adult

şi locuia la Mumbai. Lata i-a spus că nu vrea să aibă de-a face cu ea. La frânt inima, dar înţelege, cred.

Mili se întoarse către uşă cu ochii umbriţi de durere şi înţelegere. Samir îşi dădu seama că era conştientă de prezenţa lui când îi pusese întrebarea lui Kim. Ceva din atitudinea ei îi spunea asta. Acum îl provoca să reacţioneze aşa cum trebuia.

Intră în bucătărie şi luă tava din mâinile lui Kim.

- Ii duc eu ceaiul, dacă nu te deranjează.

Văzu lacrimile scânteind în ochii lui Mili când se întoarse şi ieşi. Lacrimi şi mândrie.
Dacă Sara fu surprinsă că îi adusese ceaiul, nu o arătă, dar privirea ei nu se putea desprinde de pe chipul lui în timp ce beau în tăcere. Avea două femei care se uitau la el de parcă ar fi fost darul lui Dumnezeu pe pământ. Ţinând cont de ce spuneau revistele, ar fi trebuit să se fi obişnuit până acum. Dar cum te-ai putea obişnui vreodată? Nu făcuse nimic ca să le merite devotamentul, şi asta îl durea.
-Ai gura tatălui tău, maxilarul lui, spuse Sara, sor- bindu-l din priviri. întotdeauna îmi dădeam seama ce simţea Mir din felul în care îşi ţinea maxilarul.
-Şi Samir e la fel, se auzi glasul lui Mili din spatele lui. La început, aşa îmi dădeam seama dacă avea să facă ce voiam sau nu. Dacă nu strângea din fălci, al meu era.
-Ţi-am refuzat vreodată ceva? întrebă el. Cine ţi-ar putea refuza vreodată ceva, iubito?
Ea roşi.
-Asta pentru că nu cer niciodată nimic din ce nu ar trebui. Mereu sunt rezonabilă. Cum ar putea cineva să mă refuze?
- Da, sigur. Când te-am cunoscut te-ai purtat perfect raţional.
Scoase limba la el şi îşi miji ochii.
- Ce a făcut? întrebă Sara zâmbind. Era ceva familiar în felul în care i se încreţeau ochii când zâmbea.

- Păi, să vedem. A sărit de pe balcon, a încălecat pe o bicicletă stricată, s-a izbit de un copac şi a aterizat cu fundul în sus.
Sara îşi duse o mână noduroasă la gură şi râse.
- Pare dureros.
-A fost, bombăni Mili. M-a speriat atât de tare, că mi-am rupt piciorul şi braţul.
- Şi-a luxat glezna şi şi-a dislocat încheietura, în condi- ţiile în care nu am făcut decât să bat la uşa ei.
- Da, dar nu mai văzusem un uriaş cu labe imense. A fost înspăimântător. Ai văzut ce picioare are? Au nevoie de un drum separat.
- într-adevăr, mai ales când te apuci să vomiţi pe ele.
Spre lauda ei, păru stânjenită de acel episod.
- Bunica spune că, dacă nu te fereşti din cale, nu poţi învinovăţi furtunul. Şi mi-am luat revanşa lăsându-te să scrii în apartamentul meu. Ştii, Sara, Samir scrie scenarii şi regizează filme. După spusele prietenei mele, a făcut cel mai romantic film din câte există.

-Ştiu, spuse Sara cu precauţie. I-am văzut toate filmele. Fără să aştepte reacţia lui, îi aruncă lui Mili un zâmbet şugubăţ. Nu am nici o îndoială în legătură cu romantismul lui Samir.
Avea o privire atât de grăitoare, că Mili roşi mai abitir. Samir constată că nu îl deranja deloc privirea aceea.
- De unde eşti, Mili? Unde e Naani a ta acum? întrebă Sara.
- Sunt din Balpur, în Rajasthan. E un orăşel de lângă Jaipur. Mili adună ceştile, iar Samir le puse pe tavă. Am făcut colegiul în Jaipur. Naani a mea locuieşte încă în Balpur.
- Bineînţeles că ştiu unde e Balpur. De acolo era tatăl lui Samir. Numele lui e o combinaţie din numele noastre: Sara şi Mir-Chand. Vă cunoaşteţi din Balpur?
-Samir nu e din Balpur, e din Nagpur. Mili clătină din cap şi luă tava.
- Nu, Lata s-a mutat cu Samir şi cu Virat la Nagpur, dar familia Rathod provine din Balpur.

Ceştile se clătinară pe tava din mâinile lui Mili. Cu gura iască, Samir se uită neputincios cum în mintea ei începea să se facă lumină.
Primul gând care o izbi pe Mili fu imaginea revistei Filmfare de acasă de la Ridhi. Aceasta era partea din puzzle care îi lipsea, iar acum îi ţâşni în memorie ca un balaur care îşi arată colţii. „Sam Rathod, băiatul rău de la Bollywood.“ Fusese atât de furioasă pe Reena, că numele îi scăpase complet.
Dacă implicaţiile acestui lucru nu erau evidente, ex-presia de pe faţa lui Samir lămurea totul. Mili strânse tava şi se îndreptă spre uşă.
- Le duc la bucătărie. Mai doriţi ceva?
- Nu, mulţumesc, scumpo, spuse Sara.
Silueta lui masivă şi încordată îi bloca trecerea, dar îl ocoli fără să se uite la el. Nu mai voia să-l vadă. Mirosul lui îi deşteptă amintiri umede şi fierbinţi care nu făcură decât să-i înteţească furia. Odată ce ajunse în bucătărie, aşeză ceştile pe masă şi îşi suflă nasul. O, nu, nu avea să plângă. Dacă plângea acum, totul avea să se termine. Dacă se prăbuşea acum, nu avea să se mai ridice niciodată. Clăti ceştile stăpânindu-şi tremurul mâinilor şi le aşeză la scurs.
Când se întoarse, Samir stătea în spatele ei. Nu se putea uita la el. Nu încă. Niciodată.
Trecu pe lângă el şi urcă scările spre camera lui din copilărie. Gândul la încăperea aceea o făcu să i se strângă stomacul. Camera aceea, dimineaţa aceea, noaptea trecută, totul era întipărit în fiinţa ei. Cum avea să şteargă

vreodată acele amintiri? Era imposibil, căci îi ardeau conştiinţa precum flăcările iadului.
El o urmă în cameră. Nu putea îndura asta. Nu putea să fie în preajma lui. Voia să-l alunge, dar nu avea încredere în propriile cuvinte. îşi luă geanta şi netezi repede patul. O, Dumnezeule, cum avea să se întoarcă la Ypsilanti?

- Mili. îi rostise numele. Fusese ca o invazie, ca o vio-lare. Mili, te rog, poţi să te uiţi la mine?
„Când flăcările iadului mă vor transforma în cenuşă."
încercă să treacă pe lângă el, conştientă că trebuia să iasă de acolo, dar Samir o prinse de braţ. Se trase cu atâta forţă, că mâneca îi rămase între degete. începu să tremure. Fiecare muşchi, fiecare celulă din corpul ei începu să tremure. Kim îi dăduse bluza în dimineaţa aceea. Era a Sarei. Lui Mili îi plăcuseră mult florile. Erau atât de frumoase. Voise să poarte ceva frumos. Pentru el. înecată de durere, cercetă mâneca ruptă. O putea repara. Nu avea nevoie decât de ac şi aţă. O putea repara.
-Mili. Te rog. îmi pare rău.
- E în regulă, e o ruptură mică. O pot repara. Când el încercă să o prindă din nou se dădu înapoi, împin- gându-l cu toată forţa de care era în stare. Nu mă atinge! Nu. Mă. Mai. Atinge. Vreodată.
Strânse din dinţi ca să-şi înăbuşe lacrimile.
-Trebuie să mă asculţi. Te rog!
Se răsuci pe călcâie, uitându-se spre el.
-Ce vrei să-mi spui? Că numele tău de familie este Rathod? Că pe fratele tău îl cheamă Virat? Că ai ştiut tot timpul că sunt căsătorită? Că eşti... eşti... cumnatul meu?
Vocea îi tremură din nou, dar se stăpâni ca să nu izbucnească în plâns.
O, Dumnezeule! Samir era cumnatul ei. Tocmai se culcase cu cumnatul ei. Nu se simţise niciodată atât de murdară, atât de folosită. Cu o seară în urmă acceptase în sfârşit că mariajul ei se terminase. Că făcea parte din trecut. Un trecut la care nu avea să se mai întoarcă pentru nimic în lume. îşi dăduse seama că ceea ce simţea pentru Samir nu era doar prietenie şi, chiar şi numai pentru o zi, voise să fie a lui.
Dar ceea ce se întâmplase între ei... Dumnezeule, cum se numea asta?
-Nu sunt cumnatul tău.

-Sunt căsătorită cu fratele tău. în locul din care vin se cheamă că eşti cumnatul meu. în locul din care vin, cumnatul e mai important decât un

frate. Mai sacru. O, Dumnezeule, Samir, sunt bhabhi a ta. Şi ştiai. Cum ai putut face asta?
-Mili, ascultă-mă! Nu ai fost căsătorită niciodată. Aceea nu a fost o căsătorie. Nici măcar nu e legală.
- Aşa că ai bătut atâta drum ca să îmi spui că mariajul meu nu e legal? Şi, pentru că am fost atât de proastă, te-ai gândit că ar fi distractiv să mă seduci. Şi, fiindcă nu era de ajuns că fratele tău s-a însurat cu mine şi nu nva dorit niciodată, te-ai gândit să îmi frângi şi inima? De două ori? Nu plângea. Nu avea să mai plângă niciodată. Dar sufletul îi era atât de chinuit, încât îşi dorea să simtă o durere fizică, să-şi luxeze piciorul sau să-şi rupă încheietura. Deodată o izbi un gând. De ce ai venit aici, Samir? Ai venit după mine? Te-a trimis Virat? L-am aşteptat douăzeci de ani. M-am păcălit inventându-mi speranţe. Dacă nu mă voia, de ce nu mi-a spus-o pur şi simplu? De ce te-a trimis pe tine? De ce? A fost o gîumă? Aţi vrut să vedeţi la câte lovituri rezistă ţărăncuţa aia proastă?
- Mili.
Ea tresări. Nu voia ca el să-i mai rostească numele. Era un sunet prea intim, prea proaspăt în mintea ei. Mâinile lui pe ea, în interiorul ei, toate acestea erau mult prea intime. Şi murdare.
-Mili, nu trebuia să se întâmple astfel. Poţi măcar să îmi acorzi şansa de a-ţi explica?
- Există o explicaţie?
Cât de proastă o credea?
- Da, la naiba. Există. în primul rând, e vorba de pro-cesul pe care l-ai deschis.
- Proces?
Despre ce vorbea? Pentru ce l-ar fi dat în judecată?
Lui nu-i venea să creadă.
-Ştiu despre înştiinţările de la tribunal. Ai cerut jumătate din haveli. Am crezut... Nu te cunoşteam, Mili. Ce ai fi crezut în locul meu? Cât despre căsătorie,

Ammaji i-a trimis bunicii tale o notificare prin care anula căsătoria la un an după ce a fost încheiată. Virat habar n-avea că tu nu erai la curent cu asta. Şi, Mili, Virat, el este... este căsătorit cu altcineva.
Era un miracol că rămăsese încă în picioare. Sângele îi era răscolit de o ruşine teribilă. Toate lucrurile pe care i le spusese lui Samir despre Virat el le ştiuse. Ştiuse totul. Voia să-şi acopere urechile cu mâinile, dar nu se putea mişca. Ştiuse chiar mai mult decât ea. Dusese toată acea bătălie

lăuntrică în timp ce el privea, în timp ce o manevra, în timp ce o seducea. Dumnezeule, ştiuse!
Nu mai urâse pe nimeni în viaţa ei, nu mai fusese atât de scârbită de vreo fiinţă umană, dar prezenţa lui îi făcea rău fizic, atât de puternică era ura pe care o simţea.
Dezgustul din ochii ei îi strivi sufletul lui Samir. Ar fi vrut să se apropie de ea, dar ştia că s-ar fi prăbuşit. Ochii îi erau uscaţi ca iasca. Un singur chibrit şi ar fi ars cu totul. O secătuise.
Ea înghiţi şi strânse din dinţi.
- De ce ai venit aici, Samir? Adevărul. Nimic altceva. Adevărul gol-goluţ.
Era prea târziu să dea înapoi acum. Era prea târziu să atenueze loviturile.
- Am venit să te conving să semnezi actele de anulare şi să renunţi la proces.
- Seducându-mă?
Nu putea îndura suferinţa din ochii ei.
- Nu asta a fost.
-Adevărul, Samir. Făcea parte din plan, nu-i aşa? Ştiai că nu voi fi în stare să rezist farmecelor tale.
-Te rog, Mili, nu...
- De ce nu mi-ai cerut-o pur şi simplu? îmi băteai la uşă, te prezentai şi îmi dădeai actele.
- Ai fi semnat?
-Nu la început, dar dacă mi-ai fi spus că e căsătorit cu altcineva, aş fi fost fericită să îl eliberez. Am tânjit

după libertate toată viaţa. Acum nu voi mai fi liberă niciodată. Niciodată.
- Mili.
-Nu. Nu. Nu îmi rosti numele. Nu te uita la mine. Te rog... O, Doamne!
Privi prin cameră, căutând cu disperare ceva. Cum voi ajunge acasă?
-Te duc eu.
Ea tresări, dar apoi se îndreptă^ ca şi când şi-ar fi făcut curaj pentru o nouă umilinţă. încuviinţă abia vizibil, fără a-i întâlni privirea.
- OK. Dar nu scoţi nici un cuvânt. Asta este tot ce îţi cer.
Pe Samir îl înnebunea să o vadă astfel, atât de nea-jutorată, în condiţiile în care el nu putea face absolut nimic. Copleşit de tristeţe, încuviinţă din cap şi o urmă pe scări.
-Nu pot pleca fără a-mi lua rămas-bun de la Sara, spuse ea.
Sara părea îngrijorată când intrară în cameră.
- Sunteţi bine?

Mili nu răspunse.
-Trebuie să o duc acasă pe Mili, zise Samir. A intervenit ceva.
Se dădu într-o parte, iar Mili se apropie de bolnavă şi îi luă mâinile intr-ale ei.
- Te rog să ai grijă de tine, Sara. A fost o mare plăcere să te cunosc.
Când Sara îi atinse obrazul, spatele ei deja rigid se înţepeni şi mai tare. Dar nu i se iviră lacrimi în ochi.
-Aş putea face ceva? întrebă Sara.
Ar fi trebuit să fii de lemn ca să nu vezi cât de mult suferea Mili.
-Nu, mulţumesc.
-Te întorci?
- Cât de curând pot. Dar trebuie să promiţi că o să fii mai bine la următoarea mea vizită, da?
-O să încerc, murmură Sara cu obrajii şiroindu-i de lacrimi.

Mili se retrase, cu ochii la fel de uscaţi precum cerul din Rajasthan în mijlocul verii.
Samir se forţă să se apropie de pat. încă nu o putea lăsa să-l îmbrăţişeze. Nu avea inima atât de mare. Dar o lăsă să-i ţină mâna.
- Te vei întoarce, beta?
El încuviinţă din cap.
- Mulţumesc, spuse ea. Dacă nu voi avea ocazia să te revăd, mulţumesc pentru asta.
„Mulţumeşte-i lui Mili", ar fi vrut să spună.
Sara plânse ca un copil când dădu drumul mâinii lui Samir.
Kim plânse şi ea ca un copil când o îmbrăţişă pe Mili.
Şi Mili tot nu vărsă nici o lacrimă.
capitolul 25
Drumul spre Ypsilanti fu cel mai lung şi totodată cel mai scurt din viaţa lui Samir. Liniştea se aşternuse între ei ca o prăpastie imensă. Dacă nu găsea o cale so traverseze, totul avea să se termine încă dinainte de a începe. Ceea ce se întâmplase între ei cu o zi înainte îl făcea încă să se înfioare. Mili îi făcea sufletul să se înfioare. O simţea încă lipită de el. Era în carnea lui, în interiorul lui, cuprinzându-i muşchii şi nervii cu moliciunea ei. Făcuse ca misiunea cea mai grea pe care o îndeplinise vreodată să fie suportabilă. Iar el îi smulsese inima din piept. Şi trebuia să găsească o cale pentru a drege lucrurile. Doar că nu ştia cum. Tot ce ştia era că nu avea să o piardă. Pur şi simplu nu mai putea trăi dacă se întâmpla asta.
Mili stătea nemişcată şi mută, cu degetele înlănţuite în poală, cu trupul lipit de portieră. Cu ochii uscaţi.

Samir deschise gura de câteva ori să spună ceva, orice, dar nu putea să-şi încalce promisiunea. Din momentul în care intraseră în maşină, telefonul sunase întruna. Mai întâi Virat, apoi D.J. Nu răspunsese. Nu putea

vorbi cu nimeni în clipa aceea. Mili nici măcar nu se clintise în tot acest timp până când maşina nu intrase în parcarea imobilului ei.
Era din nou ziua de ridicat gunoiul, iar camionul golea mizeria din tomberonul uriaş. Când opri în dreptul bicicletei galbene, Samir se întrebă dacă Mili avea să renunţe la ea vreodată. încercase el să o arunce la un moment dat, dar îl ameninţase că îi rupea mâinile dacă îndrăznea so atingă. Nu aşteptă să-i deschidă portiera, ci coborî singură şi se îndreptă spre scări.
- Mili, putem să vorbim acum? Trecu pe lângă ea şi se opri deasupra ei pe trepte.
-Ai promis.
- Am promis să nu vorbesc în maşină, dar acum am ajuns acasă. Trebuie să vorbim.
Ea îşi îndreptă umerii, evitând să-l privească în ochi.
- Intră.
Avea un ton atât de învins, atât de nefiresc pentru ea, că lui Samir îi venea să se sinucidă pentru ceea ce făcuse. în apartamentul ei, mirosul de mâncare gătită plutea în aer. De obicei deschideau ferestrele ca să aerisească, dar, pentru că lipsiseră timp de o zi, mirosul rămăsese înăuntru, fiind absorbit de covor şi de pereţi.
Mili intră în casă şi se întoarse spre el.
- Cheile mele. întinse mâna.
-Mili.
In cele din urmă îi dădu cheile, însă ea îşi retrase mâna iute, împiedicându-l s-o atingă.
- Unde sunt hârtiile pe care vrei să le semnez?
-Mili. De fiecare dată când îi spunea numele tresărea. Şi era ca şi când ar fi primit un genunchi în testicule. Putem să vorbim mai întâi?
- Ce mai e de spus?
„Că sunt îndrăgostit de tine.“ Dar părea atât de dezgustată de el, atât de rănită, încât nu putea să rostească acele cuvinte.
- Cum rămâne cu noi?

- Noi? râse ea. Nu cu râsul ei răguşit, senin, ci cu un râs chinuit şi îndurerat.

Care noi, Samir? Acel noi pe care l-ai creat pentru a pune capăt căsătoriei mele? Acel noi pe care l-ai inventat, astfel încât trădarea să nu-l coste nimic pe fratele tău? Sau acel noi prin care ai făcut de râs o virgină proastă, lăsând-o să se expună în cel mai umilitor mod, să nu mai aibă nici o ieşire, nici un fel de viaţă după tine?

- Mili, ştii că nu aşa a fost.

-Nu. Nu ştiu nimic, Samir. După asta nu voi mai şti nimic în mod sigur. Nu voi mai avea încredere în nimeni niciodată. Mi-ai luat încrederea, onoarea, respectul faţă de mine însămi. M-ai pângărit. M-ai făcut murdară. Nu mă voi mai simţi curată niciodată. Eram pură. Se opri din vorbit şi îşi strânse pumnul la piept. Mă simţeam pură. Ştiu ca asta nu înseamnă nimic în lumea ta, dar eram nepătată. Acum sunt o păcătoasă. O dezmăţată. Mi-ai jefuit inocenţa.

-Mili. Nu am ştiut.

Umerii i se scuturară, dar nu râse.

-Nu ştiai că nu ai voie să te culci cu cumnata?

-Nu eşti cumnata mea, Mili.

- De ce, pentru că aşa spui tu? Pentru că fratele tău trădător şi lipsit de onoare spune aşa?

- Mili, nu a fost ideea lui Bbai.

- Ce uşurare! Atunci a fost ideea ta. Mi-am petrecut întreaga viaţă iubindu-1, aşteptându-1, iar el şi-a trimis fratele să se culce cu mine. Şi sunt atât de idioată încât... Spune-mi, Samir, am fost uşor de cucerit? Măcar a fost o provocare?

- Mili, nu a fost aşa.

- O, Dumnezeule, nici măcar nu a trebuit să încerci. Practic, te-am implorat să te culci cu mine. Ideea era să te culci cu mine, sau doar să mă faci să mă îndrăgostesc? Aţi stat ca fraţii şi-aţi pus toate astea la cale? Atrage-o în patul tău. Ţărăncuţele astea sunt proaste şi uşor de sedus.

-Mili, încetează! Nu eşti proastă şi nu am planificat nimic. Cel puţin nu aşa cum crezi tu. Nu am vrut

decât să te convingem să renunţi la proces şi să semnezi anularea.

-Şi-a trebuit să aştepţi până acum, până când eu... Eşti aici de patru săptămâni, Samir.

Dumnezeule, de ce nu îi spusese? De ce aşteptase atât? Nu fusese de vină scenariul, ci exact această privire din ochii ei. Ştia că avea să-l alunge şi fusese prea laş pentru a înfrunta acest gând.

Mili întinse mâna cu un gest ferm.

- Dă-mi actele. Voi semna orice doreşti. De fapt, stai, dă-mi voie să îţi uşurez sarcina.

Când ea se duse în dormitor, Samir înţelese ce căuta, aşa că scoase certificatul de căsătorie din geanta laptopului.
O găsi ghemuită lângă birou, scotocind prin valiza maro. In momentul în care se întoarse şi văzu folia de plastic din mâna lui, el se gândi că în cele din urmă avea să plângă. Nu o făcu.
Umblase prin lucrurile ei. O minţise. Adevăratele proporţii ale trădării lui uciseră ultima fărâmă de inocenţă şi de speranţă din ochii ei.
-Mili, îmi pare rău, şopti el întinzându-i actul.
Capacul greu al valizei îi căzu peste mâini. Mintea ei înregistra împunsătura de durere, dar nu o simţi. îşi desprinse degetele care o furnicau de sub colţii metalici şi se ridică. Samir îi întindea certificatul de căsătorie ca pe o ofrandă; mâinile acelea frumoase, care îi violaseră fiecare centimetru din trup, ţineau bucata de hârtie pe care o tratase întotdeauna cu reverenţa meritată de un text sacru. Simţind că îi urca tot veninul în piept, se cuprinse cu braţele ca să-şi stăpânească tremurul de furie.
- Trimite-mi hârtiile pe care vrei să le semnez, spuse către hârtia zdrenţuită, incapabilă să-şi desprindă privirea de la ea.
Biata Naani! Fără îndoială, ea intentase procesul, iar acum toate manevrele ei explodaseră. Totul explodase. Mili se gândi la disperarea din glasul bunicii sale. „Nu va scăpa nepedepsit. Trebuie să plătească pentru ceea ce a făcut. “

„Nu, Naani. Nu el o să plătească.11
- Nu eu am trimis documentele juridice despre care vorbeşti. Probabil că bunica mea a făcut-o. O să-i cer să-şi retragă plângerea. Nu vei mai auzi de noi. Forţân- du-se să îl privească direct, adăugă: Dar, te rog, dacă ţi-a mai rămas o urmă de bună-cuviinţă, stai departe de mine. Nu vreau să te mai văd niciodată. Nu vreau să-ţi mai aud vocea. Nu vreau să mai aud de numele tău. îmi stârneşti repulsie, eşti dezgustător şi nu vreau să mai am de-a face cu tine. Niciodată.
Mili aşteptă, dar Samir stătea încremenit, ca o statuie care fusese izbită cu barosul. Nu-i mai putea cere iar să plece, căci era prea istovită ca să mai vorbească, aşa că trecu pe lângă el şi ieşi din cameră, din apartament, din clădire. Traversă parcarea cenuşie şi împuţită, gazoanele verzi din campus, trecu pe lângă pereţii roşii de cărămidă, înaintând pe trotuarele de ciment. O apucă pe drumuri sinuoase, urcă toate dealurile, toate pantele abrupte pe care le găsi.
Un vânt neobişnuit de rece pentru anotimpul acela îi şfichiuia faţa, făcând ca mâneca ruptă să-i fluture pe braţ. Soarele era încă pe cer, florile înmugureau peste tot, dar singurul lucru pe care îl vedea era privirea din

ochii lui Samir în timp ce stătea în mijlocul camerei, strângând în mână certificatul de căsătorie pe care îl furase. O ardeau ochii, o ardea gâtul. Tânjea după lacrimi, să spele durerea, să înece ruşinea, dar nu veniră. în acel moment ştiu că lacrimile îi dispăruseră pentru totdeauna.
Când ajunse în cele din urmă la Pierce Hali, se aşeză pe scări, incapabilă să intre. Dar câte locuri în care intrase cu el putea să evite? Nu putea să-şi evite inima, trupul. îl simţea pe ea, în ea, sfâşiind-o. Toată blândeţea se transformase în violenţă, fiecare şoaptă pe care i-o susurase la ureche se transformase într-un ţipăt. Cele mai frumoase clipe din viaţa ei se transformaseră într-un coşmar, ea însăşi se transformase într-o fiinţă pe care nu avea să o recunoască niciodată. Până şi amintirea fericirii dispăruse. Dispăruse odată cu el, cel pe care

îl iubise. Un miraj în deşert. Promisiunea unei ploi care nu avea să cadă niciodată.
Intr-un târziu, se ridică de pe trepte şi intră în clădire. îşi petrecu restul zilei muncind. Când se întoarse acasă, Samir dispăruse. Certificatul de căsătorie stătea pe masă. Mirosul de mâncare stătută plutea încă în aer. Uimitor cum ceva care mirosise atât de frumos cu două zile în urmă putea să duhnească a moarte.
capitolul 26
- O să mă omoare nevastă-mea, iar vina o să-ţi aparţină pe de-a-ntregul.
De obicei Virat nu era fratele cu porniri dramatice - rolul acela îi revenea lui Samir.
„Habar n-aveam că băieţii de la oraş sunt nişte dive care se dau în vânt după melodramă."
Samir aşează indicatorul rutier pentru ultima dată, după care sări de pe scara pe care se urcase. Tehnicianul de platou ridică degetul mare aprobator, dar tot nu era sigur că se afla exact unde trebuia să fie. Făcu semn echipei să ia o pauză de cinci minute până termina cu telefonul.
- Bhai, lucrez, ai nevoie de ceva?
- Lucrai şi înainte să te duci în America. Dar niciodată nu uitai să îţi suni familia. Nu am mai vorbit cu tine de două luni.
- Am vorbit acum două zile, Bhai.
-Ţi se pare că am vorbit? Nu scoţi decât monosilabe, Chintu, şi, sincer, mă sperii de moarte. Rima vrea să vii acasă de Diwali.
- Nu pot.
- Pe bune, ăsta e răspunsul tău? Vorbim despre bhabhi a ta. Va trebui să-i dau o explicaţie mai convingătoare.

- Filmez.
- De Diwali?
- Dimineaţă devreme.
- I-ai spus lui Ammaji că nu vii acasă de Diwali?

-Nu încă. Auzi, poţi să-i spui tu în locul meu?

- în nici un caz nu strâng eu cioburile pentru tine.

-Atunci îi spun eu.

- Chintu, ştii ce crede Ammaji, nu?

Fără să răspundă, Samir se duse la celălalt capăt al străzii de pe platou şi o privi din locul în care avea să se afle cea de-a treia cameră.

-Dacă te întorci din America după ce ai petrecut două săptămâni cu mama ta şi te porţi de parcă ar fi murit cineva, ştii la ce se gândeşte Ammaji, nu?

-Mama mea locuieşte cu tine în clipa asta, în Jamnagar.

-Ştiu. Cel puţin Virat avu decenţa de a părea spăşit. Nu ar fi trebuit să spun asta. îmi pare rău. Dar sunt îngrijorat pentru tine, la naiba.

-Să nu fii. Sunt bine. Doar că mă stresează filmul, mai am multe de făcut. Dar mai întâi trebuia să închidă telefonul.

-Vrei să ştii ce s-a întâmplat cu hârtiile de anulare?

Inima lui Samir prinse viaţă în piept. Nu putea vorbi.

-Malvika le-a semnat. Procesul legat de proprietate e închis oficial. Povestea asta nenorocită s-a încheiat, în sfârşit. Nu ştiu ce ai făcut, dar totul a mers ca pe roate. A trimis certificatul de căsătorie şi mangalsutra înapoi. Şi o cutie plină de sariuri. Se pare că bunica noastră îi trimitea câte un sari de Teej în fiecare an. Ce dracu o să fac cu douăzeci de sariuri noi? Sunt încă în ambalaj.

Familia lui îi trimisese cadouri cu ocazia sărbătorii Teej. Bunicul lui se folosise de zestrea ei. Toate acele ritualuri. Toate promisiunile care le însoţeau.

„E o căsătorie pentru mine, Samir."

- Trimite sariurile la Centrul Naţional pentru Femei din Jaipur.

Cu ce plătise transportul? Gândul la frigiderul ei gol, la dulapul ei gol, la apartamentul ei gol îi făcu inima să se strângă.

- Chintu, serios, ce se întâmplă cu tine?

-Nimic. De ce? Centrul gestionează un adăpost pentru femeile care nu au unde să se ducă. Femeile acestea au nevoie de haine. Ce altceva să faci cu sariurile?

- De unde ştii tu aşa ceva?

- E una dintre organizaţiile caritabile pe care le spon-sorizez ca să obţin reduceri de impozite. Pare destul de utilă.
-Bine. Şi, Chintu, sun-o pe Rima. Ce se spune despre furtunile hormonale ale femeilor însărcinate e foarte adevărat. îşi petrece jumătate de zi făcându-şi griji pentru tine şi cealaltă jumătate înnebunindu-mă cu asta. Dacă nu o suni, o să ia avionul, şi atunci Dumnezeu să te ajute.
-O voi suna. Ar fi trebuit să spună mai mult, ar fi trebuit să-şi ceară scuze pentru că fusese un frate atât de ticălos. Uitase complet să o sune pe Rima în săptămâna aceea. Mai avea puţin până la naştere. Vieţile lor aveau să se schimbe pentru totdeauna. Cum de uitase de copil? Dar uitase o mulţime de lucruri. Cu excepţia singurului lucru pe care nu îl putea uita, oricât de tare ar fi încercat. Oricât de mult ar fi lucrat.
Astăzi era pe platou de paisprezece ore, făcând ultimele pregătiri împreună cu scenograful şi cu tehnicienii. Mai aveau încă o săptămână până la începerea filmărilor, şi platoul nu semăna cu un adăpost mizer din suburbiile Mumbaiului, aşa cum ar fi trebuit.
-Marginea străzii e încă prea perfectă, Lawrence. Avem nevoie de mai mult praf, de mai mult mortar.
Scenograful părea epuizat.
- Da, şefule. O să mai adăugăm puţin galben în varul alb.
- Mai mult galben şi mai multe dungi cenuşii. Dacă apa din rezervorul spart curge pe peretele ăsta, trebuie să se vadă mai multe urme ale inundaţiei.
- Super, şefule. Vrei să ne ocupăm acum? Sau mâine e OK?
Muncitorii erau întinşi pe gazon şi fumau. Poate doar cu o macara i-ar fi putut clinti.
- E de ajuns pentru azi. Mâine la şapte?

Lawrence încuviinţă din cap cu entuziasmul lui obişnuit.
- Sam-Sir, iei cina cu noi?
- Mersi, dar nu pot. Trebuie să mai verific luminile şi să mă asigur că efectul pentru filmările nocturne e cel pe care-l vreau.
- Rămân, nici o problemă, spuse Lawrence.
Tehnicianul lui de platou era nepreţuit.
-Nu, mă ocup eu. Ne sare sindicatul în cap dacă îi mai punem pe băieţi să muncească.
-Sam-Sir, ei rămân de dragul tău. Nu vine nici un sindicat, nu când e vorba de tine.
Samir îl bătu pe Lawrence pe umăr.

-Mersi. Voi avea nevoie de asta în altă zi, nu acum. Mergi şi odihneşte-te niţel. Ai făcut o treabă fantastică, îţi sunt dator.
Restul echipei era deja la barul local. Băieţii care se ocupau de platou se ridicară de pe iarbă şi se îndreptară într-acolo. Dacă erau ofensaţi că nu li se alătura, nu spuseseră nimic. De obicei el era cel care le cumpăra de băut, fumând câteva ţigări cu ei. Nu era fumător, dar era distractiv să iasă cu băieţii; aveau nişte poveşti grozave. Ştiau chestii picante despre toată lumea. Toate starurile, toţi producătorii. Poate a doua zi.
Scoase schiţele şi începu să le compare cu decorul stradal, încercând să descopere ce nu mergea.
- Arată grozav, Sam.
Vocea răguşită ajunse la el înainte de a o vedea pe Neha traversând gazonul. Se uita în jur, părând destul de impresionată.
- Neha, nu ştiam că filmezi aici.
II sărută fără a-i atinge obrajii, ca să nu-şi strice rujul lucios.
- Ei bine, ai renunţat la vechii tăi prieteni, dar aceştia încă ţin la tine. „De-asta ai dat fuga la presă şi m-ai acuzat că te-am pocnit peste faţă?“
- Mulţumesc, fu tot ce spuse el.

- Ce e cu imaginea asta de Devdas deprimat? îl întrebă Neha trecându-şi degetele peste obrajii lui. Credeam că nu-ţi place să umbli neras.
-Aşa e. Pur şi simplu nu am avut timp să mă bărbieresc.
Făcu un pas înainte şi îi cuprinse gâtul cu braţele, împingându-se în el. Samir nu se mişcă, dar simţi că în vintre i se stârnise o nelinişte îngrozitoare.
-Am încă aparatul tău de ras în trusa de toaletă. Ce-ai zice să mergem în cabina mea şi să te bărbieresc?
- Dacă mă ciupeşti, pot să mă duc la reviste şi să le spun că m-ai agresat?
îşi desfăcu braţele din jurul lui şi se îndepărtă botoasă.
- Haide, Sam, iubitule, nu fi aşa! Mi-ai frânt inima. Eram supărată. Plus că făcea bine la imagine. Din câte îi spusese D.J., Neha îşi asigurase contractele pe următorii cinci ani.
- Şi mi-am retras plângerea. Credeam că îţi place să ai de-a face cu presa. Credeam că te vei distra.
Nu numai că se distrase; găsise pe cineva gata să se lupte pentru el. „Samir nu ar lovi niciodată o femeie."
- Eşti bine? Pari bolnav. îmi pare rău, nu mi-am dat seama că vei fi atât de supărat din cauza asta.

- Nu sunt. Ai dreptate, e al naibii de amuzant. Nimic nu mi se pare mai distractiv decât acuzaţia că maltratez femeile.
Neha se bosumflă şi mai mult, iar nişte lacrimi imense îi umplură ochii. Incapabil s-o privească, Samir se răsuci pe călcâie şi plecă fără o vorbă.
- Sam, strigă ea. Sam, întoarce-te! îmi pare rău.
„Habar n-ai ce înseamnă să îţi pară rău, Neha."
Chiar se transforma într-o divă melodramatică.
Samir nu mai avea coşmaruri. Acum se trezea din visele erotice cu o durere atât de intensă în inimă, că şi-ar fi dorit să aibă coşmaruri. Dar visele erau singura lui şansă de a o ţine pe Mili în braţe, de a o simţi lipită de el. Senzaţiile erau atât de reale, încât adormea

în fiecare noapte rugându-se să viseze, blestemată fie du- rerea de după. Se ridică în capul oaselor, aşteptând să i se liniştească pulsul. Camerele de oaspeţi din complexul studioului nu erau deloc rele. Proprietarul făcuse o treabă bună, evitând granitul şi sticla şi optând pentru un stil rustic cu piatră de râu, lemn şi teracotă. Samir ieşi pe balconul care dădea spre râul Matheran. Doar conturul gri al muntelui era vizibil pe fondul cerului luminat de lună, dar în timpul zilei peisajul cu păduri dese era magnific. Tulburat, întinse mâna după telefon. Nu era decât o singură persoană pe care o putea suna la ora aceea.
- Bună, beta. Vocea Sarei nu părea răguşită şi obosită ca de obicei. Nu putea exista decât un singur motiv pentru tonul ei vesel.
Brusc, Samir îşi dori să nu fi sunat. Apoi, la fel de brusc, se bucură că o făcuse. Se aşeză pe balansoarul de ratan.
- Ce faci, Sara?
- Nu-i aşa că par a fi bine?
- Pari a fi foarte bine.
în cele două săptămâni pe care le petrecuse cu ea după ce Mili îl dăduse afară, prinsese tot mai multă putere şi devenise din ce în ce mai vioaie. Fuseseră cele mai îngrozitoare două săptămâni din viaţa lui, dar nu le-ar fi putut petrece nicăieri altundeva. Sara nu îl cunoştea. Nu îl luase la întrebări. în esenţă, îl lăsase în pace şi fusese mulţumită să-l aibă alături în timp ce se odihnea după tratamentul cu citostatice.
- Mili a venit astăzi cu prietena ei. Au pregătit prânzul împreună cu Kim. Mili face cele mai bune roti, ştiai asta? Dar prietena aceea a ei ar fi în stare să ardă până şi apa pusă la fiert.
- Pare că v-aţi distrat.
- E nemaipomenit că Mili vine să mă vadă.
- Ce mai face?

- De ce nu o suni să o întrebi tu?
- Kim ce face?

- Nu s-a simţit prea bine săptămâna asta. îi e greu să aibă grijă de mine. Ea e sora mai mare, ştii. Oboseşte.

Cineva ar fi trebuit să se ocupe de amândouă. Nu era în regulă să stea singure, purtându-şi una alteia de grijă, aşteptând vizitatori să le înveselească. Deodată îi veni o idee.

- Sara, ai... ai veni aici, în India? Să vii să stai cu mine? Să mă laşi să am grijă de tine?

Ea rămase tăcută câteva clipe.

- Vorbeşti serios?

-Absolut serios.

De ce nu-i trecuse prin minte mai devreme?

- Dă-mi voie să mă gândesc. Să discut cu Kim. Dar, numai pentru că ai întrebat, îţi mulţumesc, fiule.
- N ici o problemă, gândeşte-te. O să văd cu avocaţii mei de ce hârtii avem nevoie dacă te decizi să vii.

-Mili, doar nu vorbeşti serios că te întorci la bibliotecă. îţi petreci tot timpul fie la bibliotecă, fie la Pierce Hali. Nu mai apuc să te văd deloc.

Ridhi îşi opri maşina nouă şi strălucitoare în parcarea împuţită.

-Ridhi, tocmai am petrecut două ore în maşină şi patru ore acasă la Sara, cu tine.

- Da, patru ore în care am ascultat o mamă vorbind fără întrerupere despre fiul său. De ce nu îi spui ce ticălos e de fapt? Şi oricum, ce fel de fiu îşi lasă mama să moară singură?

Pe când intra în apartament, Mili încercă să găsească energia pentru a răspunde.

- Sara nu e pe moarte. Se pare că răspunde la citosta- tice foarte bine. La ultimele două teste s-a constatat că tumorile au dispărut.

Nu îi spuse prietenei sale că, în opinia ei, asta se în-tâmplase tocmai pentru că Sara putuse în sfârşit să-şi întâlnească fiul.

-Sper. E mai bine de fiecare dată când mergem să o vizităm. Eşti sigură că nu vrei să iei cina cu mine şi cu Ravi?

Ridhi se mutase înapoi în campus pentru a termina semestrul. Ravi locuia la Dallas, aşa că se vizitau în weekenduri. Părinţii lui Ridhi, oripilaţi de locuinţa pe care o împărţea cu Mili, îi cumpăraseră un apartament în Ann

Arbor, la câţiva kilometri. Ridhi, hotărând că îşi depăşise faza rebelă, îl luase în stăpânire bucuroasă, dar insistă ca Mili să se mute cu ea. Datorită articolului pe care îl scrisese împreună cu Dr. Bernstein, Mili câştigase o nouă bursă, ceea ce îi rezolvase problema chiriei. Pe deasupra, cursul urma să se încheie peste o lună, aşa că nu avea rost să se mute. Plus că tinerii însurăţei trebuiau să aibă intimitate când venea Ravi acasă. Mili nu voia să le stea ca un junghi în coaste. De asemenea, oricât de mult îşi ura apartamentul, nu era pregătită să se despartă de el.

-Nu în seara asta, Ridhi, am mult de studiat.

- Mills, măcar caută o scuză nouă. Şi când ai de gând să pui ceva în gură? Uită-te la tine. Te topeşti pe picioare, scumpo.
- O să mănânc ceva la cantină. Chiar trebuie să studiez. Am două lucrări de predat săptămâna viitoare.
- Ai de gând să-mi spui ce s-a întâmplat?
- Nu s-a întâmplat nimic. Auzi, poţi s-o suni pe Sara să o anunţi că am ajuns tefere? Ca să nu-şi facă griji.

Ridhi îi înmână telefonul.

- Fă-o tu. Şi dacă tot dai telefoane, de ce nu îl suni şi pe fiul ei să-i spui să dreagă mizeria pe care a făcut-o?

Mili se duse în dormitor să vorbească. Sara răspunse veselă şi senină, aşa cum nu o mai auzise niciodată.

- Mili, am veşti minunate. N-o să-ţi vină să crezi. Sa- mir ne-a invitat pe mine şi pe Kim să ne mutăm în India cu el. îţi vine să crezi?

Inima îi tresări atât de tare în piept, că i se tăie respi-raţia. Sara părea atât de entuziasmată, încât lui Mili nu-i venea să creadă că era aceeaşi femeie care de-abia putea să vorbească la telefon cu două luni în urmă. Două luni lungi şi dureroase. Usturimea lacrimilor nevărsa- te îi sfâşia pleoapele, o săgeta în gât. înghiţi şi se forţă să răspundă.

- Bineînţeles că îmi vine să cred. încearcă să fie un fiu bun.

Şi nu era o minciună.

- Mili, nu e doar un fiu bun, e un om bun. Poţi să-l ierţi pentru ceea ce a făcut, orice ar fi?

Mili îşi strânse pleoapele uscate. Parcă înghiţea cuie.

- Nu e nimic de iertat, Sara.
- Copilă, nu aştepta până e prea târziu. Timpul pierdut e pierdut pentru totdeauna.

Deja era prea târziu. Timpul lor nu fusese niciodată al lor. Cum putea să piardă ceea ce nu-i aparţinuse niciodată? Atunci de ce o durea atât?

-Sara, te pot suna mai târziu? Am o lucrare de terminat.

După ce puse capăt convorbirii îşi îndreptă ochii spre fereastră. Soarele crud îi înţepa ochii uscaţi ca iasca. Bi-cicleta galbenă stătea la locul ei în rastel. Se întorsese într-o zi de la şcoală, la o săptămână după plecarea lui, şi o găsise ca nouă. Şaua înlocuită, frânele reparate, ghidonul îndreptat. Nu era nici un bilet, nimic care să îi spună cine o făcuse.
Intr-o zi avea s-o ducă la tomberon. în ziua în care avea să găsească puterea să o atingă.
Studioul era la două ore cu maşina de apartamentul lui Samir, aflat într-o suburbie din nordul Mumbaiului, dar el şi şoferul său erau prinşi în trafic de două ore şi de-abia ieşiseră din Karjat. Samir îşi pierduse răbdarea. Recitise scenariul a suta oară, corectase dialogurile, îl sunase pe dialoghist şi limpezise fiecare nuanţă a traducerii în hindi.
II sunase pe Lawrence de atâtea ori, că tehnicianul său de platou nu-i mai răspundea la apeluri. Nici asistentul de regie nu era de găsit, iar producătoarea lui executivă fusese categorică:
Sam, până acum am făcut douăzeci şi nouă de filme la Mumbai şi, îţi jur, nu am fost niciodată mai bine pre-gătit. Nu mai poţi face nimic altceva până nu încep fil-mările. E Navratri. Toată lumea e ocupată cu sărbătorile246
Sonali Dev
din perioada asta. Dacă nu încetezi să-i baţi la cap, oamenii se vor retrage din proiect. îmi închid telefonul acum. Ne vedem pe platou luni la prima oră.
Şi chiar aşa făcuse, căci, când îi venise încă un detaliu în minte şi o sunase peste cinci minute, nu răspunsese.
Cât despre şoferul lui, lucra pentru el de şapte ani, dar Samir nu mai putea să audă încă o relatare despre cele trei fete cu care se vedea în acelaşi timp fără să-l strângă de gâtul acela slăbănog, acoperit cu o eşarfă roşie.
-Javed, cobor şi o iau pe jos. Vino să mă iei când se fluidizează traficul.
Deschise portiera şi coborî din maşină, simţindu-se ca un înotător care ieşea la suprafaţa apei trăgând aer în piept.
Javed îşi scoase capul pe geam.
- Sam-Sir, ai luat-o razna? Ce faci?
-Merg, şefu', nu se vede? îi aruncă Samir peste umăr.
- Dar suntem la o sută cincizeci de kilometri de casă.
Dintr-un motiv oarecare, Javed arătă spre ceasul de
la mână când rosti cuvintele. Altădată Samir l-ar fi luat peste picior.
- Ştiu. Aşa că sper să mă prinzi din urmă înainte să ajung acasă. O să merg pe marginea drumului, sună-mă când începi să te mişti.
Drept răspuns, Javed se izbi peste cap cu amândouă mâinile şi privi spre cer.

Samir mergea de două ore când îl ajunse Javed cu ma-şina. Mai trecură două ore până să ajungă acasă. Ultima persoană pe care se aştepta să o vadă când deschise uşa apartamentului fu mama sa.
-Ammaji? Ce faci aici?
- Arrcy, ce fel de întrebare e asta? E casa fiului meu. Vin şi plec când doresc.
Se aplecă repede şi îi atinse picioarele, iar ea îl trase şi îl sărută pe frunte.
- îmi pare rău, zise el îmbrăţişând-o. Nu am vrut să fiu nepoliticos. Desigur, vii şi pleci când doreşti. Nu am vrut

decât să spun că ar fi trebuit să mă suni, ca să fiu aici când ai sosit. Când ai ajuns aici?
- Azi-dimineaţă. Mi-a deschis menajera. Apoi bucătarul acela al tău a încercat să mă forţeze să îl las pe el să gătească, dar l-am pus la punct. O să se ocupe de tăiat, de tocat şi de curăţat. Eu voi fi cea care va găti. în nici un caz nu îţi găteşte un bărbat străin când sunt aici.
Samir încercase ani în şir să o convingă să se mute la el, dar nu îl vizita niciodată. Ura Mumbaiul. I se părea o ţară străină. îl vizitase o singură dată, cu cinci ani în urmă, când se mutase în acest apartament. Considera că locuinţa militară a lui Virat era mult mai odihnitoare. Şi de când Rima devenise membră a familiei, preferinţa ei pentru casa lui Virat se dublase. „Când te vei căsători, voi veni să stau cu tine, îi plăcea ei să spună. Am nevoie de companie feminină. Mi-am petrecut toată viaţa cu voi, băieţii. Acum nu-mi strică puţină blândeţe."
- Nu vrei să ştii ce am gătit? întrebă ea, cercetându-i chipul.
- De fapt, Ammaji, nu mi-e foame. Am mâncat deja. Zâmbi. Era foarte fericit că venise la el, dar nu se putea gândi la mâncare în clipa aceea.
- Chintu, te-am aşteptat ca să luăm cina şi mi-e o foame de lup.
Fără s-o mai contrazică, se spălă pe mâini şi se aşeză la masă.
Mama lui gătise toate lucrurile care îi plăceau: dai, cartofi şi kadhi condimentat. Se strădui să le savureze.
-Ai de gând să-mi spui care e problema?
- Problema?
- Vezi? De obicei, dacă îţi pun o întrebare îmi dai trei răspunsuri diferite dintr-o suflare. Acum nu mă aleg decât cu „problema"? Ce e asta?
Cum Samir se mulţumi să ridice din umeri, mama lui continuă: Şi îţi creşte barba. Iar bucătarul tău are dreptate. Ai slăbit prea mult. Beta, ce s-a întâmplat în America?
-Nimic, Ammaji. Nu s-a întâmplat nimic în America.

- De când o minţi pe mama ta? E vorba de Sara? Re-greţi că nu ai întâlnit-o mai devreme?

îi părea rău că Sara nu făcuse parte din viaţa lui până atunci şi se simţea vinovat că o urâse atâta timp, dar nu regreta că nu o căutase mai devreme. Şi asta pentru că femeia uimitoare care îl privea mâncând nu îl lăsase să se simtă niciodată orfan de mamă. Chiar şi acum, Sara era Sara. Intr-un mod bizar, o iubea. Să o găsească fusese ca şi când ar fi desfăcut un cadou pe care nu îl dorise şi ar fi descoperit că-i depăşea cu mult aşteptările. Dragostea lui pentru Ammaji era însă vie, definitivă. Era învăluită în marginile sariului cu care îi ştersese firi-miturile de la gură sau lacrimile din ochi. Era învăluită în mâinile cu care îi spălase şi îi bandajase nu doar spatele făcut ferfeniţă, ci şi genunchii juliţi, cu care copsese mii de roti exact aşa cum îi plăceau lui. Era o dragoste reală şi tangibilă, sudată în amintiri şi experienţe.
-Ammaji, de fapt, aş vrea să discut ceva cu tine. Se ridică de pe scaun şi se ghemui lângă ea.
îi dădu părul de pe frunte. Nu îşi dăduse seama cât de lung crescuse.
- Ascult, spuse ea.
-Vreau să le aduc pe Sara şi pe Kim, sora ei, în India. Kim e prea în vârstă ca s-o îngrijească de una singură. Nu au pe nimeni altcineva. Ce crezi?
îi trase faţa la pieptul ei şi îl sărută pe creştet.
-E o idee grozavă, beta. Este cea mai bună idee. E singura idee. Dacă tu nu ai grijă de ea, cine să aibă?
îşi aşeză capul în poala mamei sale. Se îmbibă de căl-dura ei, de forţa ei, şi, preţ de câteva clipe, durerea care-l chinuia se ostoi.
-Mulţumesc, Ammaji.
- Beta, sunt atât de mândră de tine pentru că ai avut puterea să mergi să o vezi. M-ai făcut mândră de felul în care te-am crescut. îţi mulţumesc că ai devenit acest bărbat, spuse ea continuând să-l mângâie pe cap.
Dacă ar fi ştiut în ce fel de bărbat se transformase de fapt! Genul de bărbat care trebuise să fie târât să-şi vadă mama bolnavă. Genul de bărbat care ucidea inocenţa şi habar n-avea cum să dreagă lucrurile.

-Samir, crezi că pot ajunge aici până de Diwali? Am putea să sărbătorim cu toţii la Mumbai, căci, dacă mergem acasă la Rima, va fi greu să o convingem să se odihnească. Haide să-i chemăm în schimb pe ea şi pe Virat încoace. Ce crezi?

-Sigur, Ammaji.
îi ridică faţa din poala ei şi i-o scrută.
- Şi ce altceva s-a mai întâmplat, beta?
- O să-i presez pe avocaţi să grăbească actele.
Asta fu tot ce putu să spună.
Multora le place să se plângă de birocraţia din India şi de faptul că e imposibil de evitat, dar, dacă ştii oamenii potriviţi, lucrurile merg ca unse. Cu un simplu telefon dat avocatului său, Samir puse în mişcare procesul de obţinere a vizei pentru Sara, care îl anunţase că accepta să vină împreună cu sora ei.
- Sam, spuse avocatul lui cu tonul baritonal folosit în sala de judecată, dacă tot m-ai sunat, am nevoie ca tu şi Virat să semnaţi încă nişte acte pentru proprietatea din Balpur. Aşa vom putea finaliza executarea testamentului lăsat de bunicul vostru.
-Sigur. Trimite-mi-le.
Cu cât termina mai repede cu ticălosul, cu atât mai bine.
- Iar fratele tău vrea în continuare să împărţiţi, da? Tu primeşti haveli, iar Virat pământurile?
Virat îl lăsase să aleagă. Ceva îl făcuse pe Samir să opteze pentru haveli.
- Şi după ce împărţim, putem să facem ce vrem cu partea noastră, da?
-Desigur. Avocatul părea nedumerit. Eşti interesat să vinzi? Pot căuta cumpărători dacă vrei.
- Nu, nu am nevoie de un cumpărător. Dar vreau să faci altceva pentru mine.
Ridhi dădu buzna în biroul lui Mili şi o târî la cantină să ia prânzul.
- Vreau să te văd mâncând.

- Nu e nimic interesant la televizor astăzi?
-Bravo! Ţi-a mai rămas ceva din vechiul sarcasm.
Mi-e dor de tine, Mills. întoarce-te la mine, zise ea flu-turând din mâini ca o dansatoare de la Bollywood care face semn publicului.
- Nu am plecat nicăieri, Ridhi. încetează cu toată me-lodrama asta.
- Ba ai plecat. Ai plecat de când a tăiat-o prostul ăla de Romeo al tău. Jur că dacă pun mâinile pe el, îl omor._
Mili mormăi. Pauza de prânz urma să fie lungă. îşi luară sendvişurile şi aşteptară să se elibereze o masă. Cantina era ticsită în ziua aceea.
- Şi, că tot veni vorba de prostul de Romeo, avocatul lui a tot încercat să te sune pe numărul meu de telefon. Spunea că poţi să îl apelezi chiar dacă e târziu.

Mili ronţăi din sendviş. Avea gust de carton. Credea că se rezolvaseră toate chestiunile juridice. De ce suna avocatul din nou? I se strânse stomacul. Când avea să se termine coşmarul acela? Luă telefonul de la Ridhi şi formă numărul.

-Bună ziua, doamnă Malvika. Ce mai faceţi? întot-deauna se simţea ca şi când ar fi fost într-o sală de tribunal când vorbea cu el. Bine că îi spunea pe numele mic. Acum că mariajul ei era oficial „nul“, nu mai ştia care era numele ei de familie.

- Sunt bine, domnule Peston, mulţumesc. Credeam că s-a rezolvat cu anularea. Mi-a scăpat ceva?

- O, nu, nu. Chestiunea căsătoriei e limpede şi înche-iată. E vorba de haveli din Balpur.

Mili simţi un nod în gât. îi spusese clar lui Naani că trebuia să renunţe la procesul acela nenorocit pe care îl intentase. Naani încerca să o convingă să lupte pentru drepturile ei, dar nu existau drepturi, pentru că nu fusese nici o căsătorie. Măcar în privinţa aceea, Samir avusese dreptate. Dacă ar fi fost o căsătorie, anularea ei ar fi trebuit să o doară puţin, însă nu asta o durea. Tot nu-i venea să creadă că Naani făcuse ceva atât de îngrozitor fără s-o informeze. Dacă bunica ei nu i-ar fi trimis lui Virat acele înştiinţări legale, dacă

nu ar fi solicitat partea lui Mili din proprietate, lucrurile ar fi decurs altfel.

„Dar procesul, Mili, ce ai crede dacă ai fi în locul

JU

meu:

Nu. Nu avea să o considere pe Naani responsabilă pentru acţiunile lui Samir.

- îmi pare rău, domnule Peston. Voi vorbi cu bunica mea. Dacă mai primiţi vreo înştiinţare de la noi, vă rog să o ignoraţi. Mă voi asigura că îşi va retrage toate plângerile. îmi pare rău pentru deranj.

Cu cât rupea mai repede legătura cu familia Rathod, cu atât mai bine.

- O, nu, nu. Nu este nici un proces. Bunica dumnea-voastră nu este implicată în această chestiune.

- Poftim? Nu înţeleg ce vreţi să spuneţi.

- Ah, credeam că vi s-a adus la cunoştinţă. Tonul lui încrezător se evaporă. Vedeţi, doamnă Malvika, domnul Rathod... Sam... v-a cedat jumătatea sa din avere. Haveli vă aparţine acum.

capitolul 27

într-o lună, viaţa lui Samir se schimbase în întregime. Nu mai avea nevoie de chei pentru a intra în casă. Era de ajuns ca liftul să se oprească la etajul

său, şi cineva îi deschidea uşa. Putea fi oricine. Astăzi era Rima, care îl privea încruntată.
- E nouă. Ai terminat filmările la prânz. Unde ai fost?
- Bună şi ţie. Unde e mătuşa Lily? Nu ar trebui să stai cu fundul pe canapea sau, şi mai bine, pe pat?
-Sunt însărcinată, nu handicapată. Doctorul mi-a dat voie să călătoresc până la Mumbai, şi aş vrea ca voi, fraţii, să nu mă mai bateţi la cap. îi luă geanta cu lap- topul şi i-o dădu lui Poppy.
Nepoata menajerei luă geanta şi îi zâmbi fericită. îi fusese dor de zâmbetul ei, se gândi el în timp ce o mângâia pe cap. îşi amintea încă de momentul în care o adusese acasă de la spital, bătută măr de tatăl ei, doar

pentru că nu era ca alţi copii. De atunci locuise cu bunica ei în casa lui Samir. Şi luna trecută se mutase la Jamnagar să o ajute pe Rima.
încruntătura Rimei se înmuie nitel.
- Du-te şi spală-te pe mâini! Toată lumea te aşteaptă la cină.
-Toate femeile însărcinate sunt la fel de aprige sau doar ea? se adresă el celor şapte perechi de ochi pe care le descoperi fixându-l când intră în camera de zi.
-Iţi sugerez să nu o superi şi mai rău până nu mănâncă totuşi ceva. Virat merse în spatele soţiei lui şi îi cuprinse burta mare şi rotundă cu braţele. Samir simţea încă o uşurare nebunească ori de câte ori îl vedea pe Virat mergând fără baston. Fratele său arăta de parcă nici măcar nu s-ar fi împiedicat de o piatră, ca nu mai vorbim de un avion în flăcări.
- Ce face nepoata mea? întrebă Samir spre burta um-flată a Rimei.
-Va răspunde că se va hotărî să facă o pauză între reprizele de fotbal. Faţa Rimei se topi, transformându-se în avatarul de mamă mândră, când îşi aşeză palma peste mâinile lui Virat.
Chiar atunci, pântecul i se ondulă sub mâinile lor înlănţuite, iar lui Samir îi scăpă un icnet. Indiferent de câte ori asistase la scenă, tot îl lua prin surprindere.
- Cum face asta? întrebă el, simţindu-se de parcă ar fi asistat la un miracol.
Rima îi luă mâna şi i-o puse pe burtă.
-Vezi, acela e piciorul. E ca tăticul ei. Dă din picioare în somn.
Minunea îl făcu să se simtă ca un copil de patru ani la bâlci. Rima îi răvăşi părul.
- Şi tu dădeai din picioare, spuse Sara de pe canapea.
-Da? făcu Ammaji. Vezi tu, Virat nu dădea din picioare, dar sughiţa des.

- Şi acum sughiţe după ce dă două pahare sănătoase pe gât. Rima îşi bătu soţul pe obraz şi îl târî spre masă.

-Vin intr-un minut, spuse Samir, după care urcă la etaj să se spele. Simţea încă atingerea blândă a piciorului bebeluşului sub degetele lui. Era o persoană vie, reală. Uimitor cât de mult putea să iubească o fiinţă pe care nu o întâlnise niciodată.
„Bineînţeles că o iubeşti, e nepoata ta!“ ar fi spus Mili. Şi apoi ar fi adăugat o zicătoare stupidă de-a bunicii ei. O împunsătură de durere îi săgetă pieptul cu atâta intensitate, că de-abia mai putea respira.
îşi aruncă apă rece pe faţă, dar, în loc să-i calmeze agitaţia, nu făcu decât să o înrăutăţească.
închise ochii când auzi corul de voci strigându-i numele. îşi iubea familia, dar nu putea coborî. Nu mai putea petrece nici un moment cu nimeni, în afară de singura persoană cu care şi-ar fi petrecut fiecare clipă, îşi apăsă prosopul pe faţă. Junghiul din inimă era atât de puternic, singurătatea atât de copleşitoare, încât îl durea întregul corp. Să-i privească chipul doar o dată. Avea nevoie doar de o ultimă clipă cu ea.
Trebui să-şi mobilizeze toată voinţa ca să iasă din baie. Stătea în capătul scărilor, strângând în mână balustrada nou-nouţă, cu un zâmbet fals, şi îşi imagina o sută de scenarii. Cât de bine s-ar fi integrat Mili în familia lui. Cum ar fi avut grijă de toată lumea. Cum le-ar fi absorbit toată afecţiunea. Cum s-ar fi uitat spre el să se asigure că se simţea bine.
Dintr-odată se auzi soneria de la intrare. Virat sări şi ajunse la uşă înaintea tuturor servitorilor.
-Aici locuieşte Samir Rathod?
Doar o singură persoană îi rostea numele în felul acela. Inima începu să-i bată atât de tare, încât fu incapabil să se mişte.
- Mili? exclamă Sara.
-Sara? Mili se repezi înăuntru pe lângă Virat şi se aruncă în braţele Sarei. Vai, ce bine arăţi! Cât mă bucur să te văd! Vocea ei incredibilă, dulce şi răguşită, se înecă de emoţie.
Sara îi prinse chipul între palme.
- Ce faci, Mili, scumpo? Ce e cu tine aici?

Deodată, Mili păru să-şi dea seama că era înconjurată de străini. Chipul i se îmbujoră de stânjeneală. Se uită de la o figură la alta, fără a găsi ce căuta. în cele din urmă, îşi lăsă pleoapele în jos o clipită, ca şi când şi-ar fi făcut curaj, înainte de a ridica privirea şi de a-l descoperi în capul scărilor.

Ochii ei vulnerabili şi plini de dor se topiră în lacuri de lumină. Fascinat, Samir încercă să nu se desprindă de privirea aceea, dar Mili închise ochii. Peste câteva secunde, când îi deschise din nou, cu ceea ce păru a fi un efort herculean, nu mai reflectau nimic altceva în afară de durere.
îşi reactivase scuturile defensive. Nu mai era nici urmă din privirea aceea aprinsă. Samir strânse balustrada mai tare ca să nu se repeadă la ea. Ar fi făcut orice ca să-i readucă în ochi licărirea aceea pătimaşă, însă Mili care stătea în faţa lui era Mili pe care o pierduse, cea care se îndepărtase de el.
„M-ai pângărit. M-ai făcut să mă simt murdară.11
- Eşti Mili a lui Samir din America? Fratele său avusese grijă să spună singurul lucru care nu trebuia spus. Bună! Eu sunt Virat. Fratele lui Samir. întinse mâna, ca un ofiţer ce era.
Dacă mai devreme Mili părea că suferă, acum arăta de parcă ar fi fost gata să facă implozie. Samir simţi cum douăzeci de ani de dor se revărsară din ea când îi luă mâna lui Virat.
-Cum adică Mili a lui Samir? Samir a cunoscut pe cineva în America şi nu mi-ai spus niciodată?
Rima se ridică şi îi aruncă o căutătură aspră soţului ei, apoi îşi întoarse privirea acuzatoare spre Samir.
Ammaji o împinse la loc pe scaun.
- Dacă tot sari aşa, nu te mai las să cobori din pat. Acum, calmează-te! Lily, adu-i bagajele înăuntru, te rog.
Menajera îşi atinse cocul argintiu de la ceafă şi dădu fuga la uşa din faţă, de unde aduse vechea valiză maro a lui Mili.

-Ai cărat singură bagajul? Ar fi trebuit să îi spui portarului, o mustră Ammaji pe Mili. Sunt mama lui Samir, apropo.
Mili se aplecă şi îi atinse picioarele.
- Namaste. îmi pare rău, nu am vrut să deranjez. îşi împreună palmele.
Ammaji îi puse încet o mână pe cap în semn de binecuvântare.
-Nu deranjezi deloc. Aceasta e casa lui Samir. Prietenii lui sunt bine-veniţi oricând. Aruncă o privire întrebătoare spre el, îndemnându-l să se mişte, apoi se întoarse către Mili. Tocmai ne aşezam la masă. Te rog să ni te alături.
Când Mili se uită la platourile cu mâncare, Samir îşi ţinu respiraţia. Ar fi dat orice să îi vadă ochii lumi- nându-se la vederea mesei, însă aceştia rămaseră pasivi. Dacă avea vreo expresie, era una de greaţă.
Ridică privirea aceea teribil de reţinută spre el.
-De fapt, trebuie să vorbesc cu Samir doar un moment.

Toţi cei şapte membri ai familiei lui se întoarseră simultan, holbându-se la el. încă nu se mişcase de pe treapta aceea, nu scosese nici un cuvânt. Nu făcuse decât să se uite ţintă la ea.

- De obicei îi ia zece secunde să coboare scările. Astăzi pare să aibă nevoie de puţin ajutor. Ce e, Samir? Rima, într-o splendidă manifestare de subtilitate, îşi completă remarca făcând cu ochiul.

- O să-i revină ciripitul în curând. Până una, alta, haide, aşază-te. Avem să-ţi spunem atâtea. Virat trase un scaun şi îl bătu cu palma.

Mili se uită la scaun, apoi la chipurile zâmbitoare şi ironice şi simţi cum i se înroşea nasul.

Samir voia să-şi scuture neamurile care rânjeau prosteşte.

-A spus că vrea să vorbească cu mine. Nu aţi auzit-o? De ce nu o lăsaţi în pace?

Auzindu-i vocea, Mili se prăbuşi pe dinăuntru. Adân-curile îi erau răscolite de un ghem de durere insuportabilă. Vâjâitul pe care începuse să-l audă în urechi când îl zărise stând nemişcat ca o statuie la capătul scărilor se intensifică, devenind un ţipăt asurzitor. Toţi mesenii îl priveau cu gura căscată, şocaţi, ca şi când nu ar mai fi folosit niciodată tonul acela cu ei.

O luară ameţelile. Nu mai mâncase de mult. Ii fusese atât de rău în avion, fusese atât de neliniştită la gândul că avea să-l revadă, că nu reuşise să se atingă de mâncare. Acum, când vedea platourile de pe masă, i se ridica fierea în gât. Puterile o lăsau cu încetinitorul. Văzu negru în faţa ochilor. Asta-i mai lipsea, să se facă de râs leşinând la zece minute după ce intrase în casa lui! întinse mâna şi se prinse de scaunul pe care tocmai i-l trăsese Virat. Foarte încet, picioarele cedară sub ea, urmate de restul corpului. Ultimul lucru pe care şi-l aminti fu imaginea lui Samir coborând scările în zbor.

O prinse în braţe înainte să atingă pământul. Inima lui îi bătea atât de tare lângă ureche, încât Mili crezu că avea să explodeze. A ei refuza să bată.

-Mili?

Să-şi audă numele pe buzele lui era ca şi când ar fi înjunghiat-o.

încercă să deschidă ochii, dar totul se învârtea. Strânse din maxilar ca să-şi revină. Nu avea să vomite pe picioarele lui din nou.

-Chemaţi doctorul, strigă Samir începând să urce scările cu ea în braţe.

Vocile suprapuse ale rudelor îi urmăriră ca un roi de albine. Staţi pe loc! tună el, şi imediat se aşternu o linişte ce vibra de uluire. Să nu cumva să veniţi la etaj, mă auziţi?

Liniştea nu dură. Toată lumea vorbi deodată.

- Ce e cu tine? Eşti nebun? A leşinat doar.

Uşa se închise, astupând vocile, iar el o aşeză pe o suprafaţă moale şi răcoroasă. Era ca şi când ar fi aterizat pe un nor. Blândeţea atingerii lui îi deşteptă un milion de amintiri. Avea încă ameţeli, dar, din fericire, tumultul din pântec se mai domolise.

- Mili? Ii pusese mâna pe frunte. Glasul îi trăda panica.
Se forţă să deschidă ochii. La câţiva centimetri de ea se afla chipul acela perfect, încadrat de şuviţe aurii. In ciuda umbrelor de sub ochi, în ciuda grijii săpate pe frunte, era superb. Şi îl ura pentru asta.
Când vru să se tragă înapoi îşi dădu seama că se afla intr-un pat, sprijinită de o grămadă de perne. Era cel mai comod pat pe care stătuse vreodată. Se mula uşor după trupul ei, cuprinzându-i fiecare curbură, fiecare rotunjime. Dumnezeule mare, era în patul lui. Iar. Se ridică în capul oaselor, dar camera se învârti din nou în jurul ei, aşa că se lăsă la loc pe perne.
Samir se retrase şi îşi încrucişă braţele la piept.
Ea îşi şterse fruntea pe mânecă. Era acoperită de bro-boane de sudoare.
- îmi pare rău. Nu am vrut să fac asta. Nu am leşinat în viaţa mea. O, Doamne, probabil că familia ta mă crede tare proastă.
- Când ai mâncat ultima dată?
Nu-şi putu ridica ochii spre el. Iar tonul lui apăsat nu ajuta deloc. De ce nu făcea chestia aceea cu Vezuviul acum? Samir umplu un pahar cu apă şi i-l întinse, apoi se duse la uşă şi strigă:
- Tanti Lily, am nevoie de o farfurie cu dai, roti şi car-tofi. S-o aduci singură, te rog. Doar tu, nimeni altcineva.
Rămase sprijinit de uşă, fără să se întoarcă. Cămaşa lui albă era şifonată rău. Mili nu credea că îl mai văzuse în haine şifonate. Tot ce purta arăta întotdeauna nou-nouţ, ca scos din cutie. Blugii atârnau pe el. Ochii ei, care se încăpăţânaseră să rămână uscaţi, se încălziră în spatele pleoapelor. Durerea, stânjeneala şi o sumedenie de alte emoţii prinseseră viaţă în inima ei.
El se întoarse atât de brusc, încât Mili aproape că scăpă paharul.
-Nu mi-ai răspuns. Când ai mâncat ultima dată? Ce ţi-ai făcut? Cât ai slăbit? Ai leşinat. Nu poţi...

îşi trecu mâinile prin păr. îi crescuse. Nu se bărbierise. Arăta ca un lup neîngrijit. Un lup neîngrijit cu ochi torturaţi, aurii ca mierea, care îi frângea inima. Samir cel mereu impecabil dispăruse.
Deodată, ochii lui furtunoşi se luminară de înţelegere.
- La dracu'. De-asta ai venit. Eşti însărcinată.

capitolul 28
Uşa camerei lui Samir se dădu de perete.
- E însărcinată?
Trei femei dădură năvală. Gravida fu prima, deschi-zând drumul cu burta ei imensă, urmată de Ammaji şi de femeia ce ducea o farfurie plină ochi. Aceasta era probabil tanti Lily, care ar fi trebuit să aducă mâncarea singură. Mili îşi duse mâna la gură.
Samir încercă să se aşeze între ea şi privirile lor scrutătoare.
- Toată lumea afară. Trebuie să plecaţi. Acum.
Gravida îl apucă de umeri şi îl împinse la o parte.
- Nu vom pîeca. Ce e cu tine?
- Rima, ar trebui să o iei uşor. Ce faci? Părea atât de neajutorat, că inima lui Mili se strânse şi mai tare.
- E însărcinată şi a leşinat în casa noastră. Vrei să stau liniştită?
Oricine o fi fost această Rima, se încrunta la Samir de parcă ar fi fost un copil idiot. Fără să vrea, Mili surâse.
-Tăceţi amândoi din gură. Ammaji, care avea cei mai blânzi ochi, le aruncă amândurora o privire care îi reduse la tăcere şi, luând farfuria din mâinile mătuşii Lily, i-o întinse musafirei. Mâncarea mirosea atât de bine, încât Mili aproape că leşină din nou.
Ammaji o mângâie pe creştet cu tandreţe.
- întâi mănâncă ceva, beta. Apoi putem vorbi. Mâna de pe capul ei era atât de afectuoasă, expresia de pe chipul ei plină de atâta grijă maternă, că, fără nici

un motiv, nasul prost al lui Mili începu să curgă, iar lacrimile i se revărsară pe obraji.
Rima luă farfuria din mâinile lui Ammaji, iar aceasta o trase pe Mili la piept. Mili îşi lipi faţa de umărul ei şi, pierzându-şi orice urmă de demnitate, izbucni în hohote de plâns ca un copil. Era aşa de bine să plângă după tot chinul din ultimele luni!

Suspinele urcară din adâncuri şi îi umplură inima uscată şi flămândă, dar nici măcar nu încercă să le oprească. In cele din urmă, simţi că lacrimile ei udaseră sariul lui Ammaji, se corijă şi se retrase jenată. O durea capul şi o înţepau ochii.
Samir încercă să se apropie, însă Rima îi puse o mână pe umăr. Mili nu putea spune dacă îl ţinea deoparte sau încerca să-l aline.
-Du-te jos, rosti Rima pe un ton care nu admitea replică.
-Nici mort.

- Samir, dă-i câteva minute. Ascultă-mă.
-Nu, tu ascultă-mă. Nu plec nicăieri. Voi însă, da. Toate. Acum.
Ammaji îi şterse obrajii lui Mili cu sariul ei şi se întoarse spre Samir.
- Ce faci, o dai afară pe mama ta?
-Nu, Ammaji, te rog. Eu şi Mili trebuie să vorbim. Te rog.
- Ce e de vorbit? Vei fi tată? Evident, ai făcut ceva şi ai rănit-o pe fata aceasta într-un asemenea hal, încât remuşcările ţi-au luat minţile în ultimele luni. Acum e aici. Tu eşti aici. îndreaptă lucrurile.
Pentru un scurt moment, Samir păru pe cale să zâm-bească. Mili simţi şi ea că i se ridica un colţ al gurii, dar se abţinură amândoi.
-Ammaji, nu pot îndrepta lucrurile dacă nu ne lăsaţi să vorbim două minute.
-Atunci vorbiţi, spuse Rima, părând că nu voia să plece nicăieri.
-Virat! strigă Samir.
- Sunt aici.

După toate aparenţele, fusese în cameră tot timpul.
- Te rog să-ţi duci nevasta la parter. Sau o iau pe sus şi o duc eu.
- Cred că ai dat destul femeile pe spate pe ziua de azi. De aceasta mă ocup eu. Virat se aplecă, îşi luă nevasta însărcinată în braţe şi se îndreptă spre uşă.
-Mătuşică Lily, şi tu, spuse Samir. Dacă nu, te car eu.
Mătuşica Lily ieşi în grabă din încăpere, chicotind în palmă.
-Lasă-mă jos, Virat! Se uită Ammaji la noi, şuieră Rima spre soţul ei, dar părea perfect mulţumită acolo unde era.
Ammaji se ridică.
- Tocmai am aflat că fiul meu a lăsat însărcinată o fată înainte de căsătorie. Cred că suport să văd cum celălalt îşi cară nevasta pe scări. Dar înainte să vorbiţi, trebuie să mănânce, adăugă ea încruntându-se la Samir.
în această privinţă avea dreptate, se gândi el în timp ce le conducea spre ieşire. închise uşa şi aşteptă câteva secunde, apoi o deschise iute pentru a se asigura că nu trăgea nimeni cu urechea.
în cele din urmă se întoarse spre Mili.
- îmi pare rău pentru asta.
Ca să nu răspundă, Mili îşi vârî o bucată de roti în gură. Apoi nu se mai putu opri. Mâncarea era delicioasă, dar gustul îi trezea atâtea amintiri, încât trebuia să-şi înghită întruna lacrimile şi să-şi înăbuşe instinctul de a-l căuta cu privirea.
Samir stătea nemişcat, sprijinindu-şi şoldul de un birou imens, ca din reviste, dintr-un lemn solid, perfect lustruit. întreaga cameră părea a fi desprinsă dintr-un film modern, doar că atmosfera era muît mai caldă, în

primul rând datorită prezenţei lui.

- Cum de nu mi-ai spus până acum? o întrebă el în clipa în care termină de mestecat ultima îmbucătură, îi luă farfuria din mână şi o puse pe noptieră. De cât timp ştii?
-Nu sunt... nu sunt însărcinată, Samir.

Probabil că imaginaţia ei era supraturată, căci ar fi putut jura că văzuse dezamăgire în ochii lui.
-Atunci de ce ai spus că eşti?
-Nu am spus. Mi-ai pus o întrebare, iar familia ta...
-Pe mă... îşi opri înjurătura şi începu să se plimbe prin cameră, trecându-şi degetele prin păr.
Mili îşi reaminti cât de furioasă fusese pe el, cât de murdară o făcuse să se simtă. Dar durerea şi singurătatea din ultimele luni fuseseră ca o furtună de nisip ce erodase dunele gigantice ale mâniei.
îşi întoarse privirea arzătoare asupra ei. Privirea aceea vulnerabilă îi furase inima cândva, făcând-o să se repeadă asupra lui ca un animal flămând, însă acum îi deştepta o frică sălbatică.
- îmi pare rău. De obicei nu sunt atât de îndărătnici. Doar că... Atunci de ce ai leşinat? Eşti... nu eşti bolnavă, nu-i aşa?
O panică nedisimulată îi traversă chipul. Tandreţea şi dorul se contopeau în ochii lui.
Fusese în iad din cauza lui. Nu putea îngădui acelei priviri să o târască înapoi acolo.
- Sunt bine. Doar că nu mâncasem.
- Nu mâncaseşi?
Din nou, aceeaşi neliniştе viscerală în vocea lui, aceeaşi îngrijorare în privire. Trebuia să plece de lângă el. Să-i înapoieze nenorocita de haveli şi să plece pur şi simplu.
-Samir, te rog, nu. Nu pot. Sunetul numelui lui îi tremură pe buze, făcându-i vocea să se poticnească de emoţie.
El se retrase şi îşi aşternu o mască pe figură. Nu chiar ca la Pompei, dar pe-aproape.
- E OK. Nu am vrut să... Doar că...
- De ce mi-ai cedat haveli? Nu poţi face asta.
- E a ta. Bunica ta a fost îndreptăţită să o ceară.
-Nu, nu a fost. Aveai dreptate, nu a existat nici o căsătorie.
Ochii lui se îmblânziră. Nu, mai mult de-atât, radiau a înţelegere.

-îmi pare rău că a trebuit să-i vezi pe Virat şi Rima în felul ăsta.
Mili clipi. Nu se aşteptase să-l vadă pe Virat acolo, dar impactul aproape fizic al revederii cu Samir fusese mai puternic. îşi cuprinse genunchii cu braţele şi îşi apăsă faţa pe ei. Douăzeci de ani crezuse că îl iubea, şi acum nici măcar nu-şi amintea momentul în care se cunoscu- seră. Iar Rima era soţia lui, deci bhabhi a lui Samir.
„Nu eşti bhabhi a mea, Mili."
O, Dumnezeule!
De câte ori avea să deruleze conversaţiile acelea în minte? De câte ori avea să retrăiască luna aceea? Din pri- ma clipă în care dăduse cu ochii de Samir nu mai fusese în stare să se gândească la nimic altceva. Şi aproape tot timpul durerea fusese orbitoare. Iar acum o privea în felul acela...
Se ridică de pe patul lui.
-Ţi-am spus deja, ai avut dreptate. Nu a fost o căsătorie.
Samir nu răspunse. O privea ca şi când ar fi dorit ca ea să mai spună ceva, ca şi când viaţa lui ar fi depins de vorbele ei.
Chiar trebuia să plece de acolo înainte ca lucrurile să evolueze. Era un teren prea nesigur pentru ea.
-Te rog, nu mă face să trec iarăşi prin toate astea. Nu o pot lua de la capăt. Te rog.
Faţa lui se îmblânzi şi mai tare. Mili ştiu că vedea clar furtuna oribilă din interiorul ei.
-Mili...
-Nu, Samir. Nu.
- Spune-mi ce vrei. Voi face tot ce doreşti.
- Ia haveli înapoi. Nu o vreau. Nu poţi să îmi dai ceva atât de mare.
Samir nu se mai simţise din copilărie atât de nepu-tincios. Acum însă nu mai era un băieţel smiorcăit. Putea şi avea să-i dea exact ce îşi dorea. Oricum îi dăduse totul. Tot ce era al lui îi aparţinea deja şi lui Mili. Nu însemna nimic fără ea.
- Nu iau haveli înapoi.

- I-ai dat haveli?
Virat dădu buzna în cameră cu un castron în mâini.
- Fir-ar să fie, Bhai, nu puteţi măcar să bateţi la uşă?
Nu mai ridicase vocea la fratele său până atunci.
In clipa aceea trebui să îşi strângă pumnii pentru a se abţine să nu-l dea pe uşă afară.

- I-ai dat proprietatea noastră strămoşească unei fete pe care ai lăsat-o gravidă şi vrei să bat la uşă?
- Ieşi afară!

Virat îl ocoli ca şi când nu ar fi strigat ca un nebun şi se îndreptă direct spre Mili. îi dădu castronul cu Icfieer.

- Ammaji m-a trimis să îţi aduc desertul.
- Ieşi afară, Bhai, sau te scot cu forţa.
- Nu ai vorbit niciodată astfel cu fratele tău. Ce e cu tine? Rima intră în cameră ţinându-şi burta cu o mână.

Pe lângă furia care exploda deja în interiorul lui, Samir se simţi cuprins de groază.

- Rima, nu trebuie să mai stai în picioare.

După expresia de pe chipul lui Virat, era de acord cu fratele său de data aceasta. Slavă Cerului. O apucară amândoi şi o aşezară pe un scaun, însă ea avu tupeul să ceară ajutor.

-Ammaji!

- Ce se întâmplă, Samir?

Mama lui ajunsese la uşa dormitorului intr-o clipă. Mereu fusese sprintenă, dar de data asta era ridicol. în culmea disperării, Samir o apucă pe Mili de mână şi încercă să o tragă de pe pat.

- Mergem la o plimbare cu maşina.

Bineînţeles că ea nu se supuse.

-Nu mergeţi nicăieri. E însărcinată şi tocmai a leşinat. Nu pleacă nicăieri până când nu o examinează un doctor. Provocându-l s-o contrazică, Ammaji îi aruncă o privire afectuoasă lui Mili.

- Eşti însărcinată, Mili?

Grozav, acum venise şi Kim.

-Nu ar trebui să mergem la parter? De ce să nu participe şi Sara?

încruntat, Samir se postă între Mili şi rudele lui. îi era prea teamă să se uite la Mili. Păruse atât de fragilă înainte să dea buzna cu toţii.

- Exact la asta mă gândeam, strigă Sara de jos cu o voce care nu sugera prin nimic că nu fusese în stare să scoată un cuvânt cu câteva luni în urmă. Mili, nu mi-ai spus că eşti însărcinată!

Samir îşi cuprinse capul în mâini şi se aşeză pe mar-ginea patului. Era cât pe-aci să scoată un nou răcnet mânios, dar cu colţul ochiului văzu că buzele lui Mili se arcuiseră. Nu tare, doar o idee. Şi, pentru o clipă, doar o clipită, ochii ei licăriră. Dintr-odată, amintirea dulce a ceea ce avuseseră împreună scânteie între ei, dar dispăru imediat, lăsând o expresie de spaimă pe chipul lui Mili.

Samir se ridică, ferind-o de toţi acei ochi curioşi. Nu voia să o vadă nimeni astfel, ca pe un animal rănit.
-Mili nu este însărcinată. Apoi strigă pentru Sara: Mili nu este însărcinată.
- Te-am auzit de prima dată. Continuă, strigă Sara.
în spatele lui auzi un sunet. Semăna suspect de tare
cu un chicotit. Se întoarse. Mili îşi apăsa mâinile pe gură. în spatele degetelor ei delicate se ascundea cel mai delicat lucru - nu chiar zâmbetul ei strălucitor de 120 de waţi, dar, incontestabil, un zâmbet.
Samir înlemni.
- Ce îndrugi acolo? întrebă Ammaji din spatele lui.
- Atunci de ce ai spus că e? adăugă Rima.
în privirea lui Mili apăru o scânteie de amuzament când el îşi ridică ochii spre tavan.
-Nu am spus, zise el, sorbindu-i zâmbetul înainte de a se întoarce. în orice caz, ideea e că nu e însărcinată şi nu are nevoie de doctor. însă are nevoie de zece minute ca să discute cu mine, fără ca voi să încălcaţi toate principiile bunei-cuviinţe.
- Dar de ce îi dai haveli dacă nu e însărcinată? întrebă Virat, ignorându-i complet tirada.
- De ce i-ar da haveli dacă ar fi însărcinată? se miră Rima.
-Nu îmi dă haveli, spuse Mili din spatele lui.

- Ba da, o contrazise Samir.
- De ce? vru Ammaji să ştie.
- Pentru că zestrea ei a împiedicat confiscarea moşiei. E a ei. E a ei pentru că a făcut mai mult pentru haveli decât oricare dintre noi.
Lui Mili nmi venea să creadă că tocmai spusese asta în faţa întregii familii. Atenţia tuturor se concentra asupra ei, dar atenţia lui Samir fu cea care îi tăie răsuflarea.
In cele din urmă, în încăpere se aşternu liniştea.
Dar nu dură.
- Ce vrea să însemne asta, Samir? spuse Rima, ridi- cându-se. Dar păru să-şi piardă echilibrul şi se aşeză la loc, cu faţa albă ca hârtia.
Virat se repezi să îngenuncheze lângă soţia lui.
- Rima.
Un singur cuvânt în care Mili simţi o iubire deo viaţă.
- Rima, eşti OK? Samir părea atât de speriat, că Mili îşi dori să se poată duce la el.

- Bineînţeles că nu sunt OK, Samir. Habar n-am despre ce vorbeşti. Şi, sincer, te-ai purtat atât de bizar în ultima vreme, încât chiar începi să mă sperii. Se apăsă pe burtă cu o mână şi se aplecă, şuierând de durere.
Virat se albi la faţă.
- Rima, Jaan, haide să mergem în pat. Trebuie să te întinzi. Samir e bine.
Rima îi aruncă o privire liniştitoare şi se întoarse spre cumnatul ei.
- Cum adică Mili a făcut mai mult pentru haveli decât oricare dintre noi? Ce se întâmplă, Samir? Virat, tu ştii ce se întâmplă?
Virat îşi mută privirea de la Samir la Mili şi înapoi. In cele din urmă înţelese.
- La naiba!
-O, Krishna, ce-aţi mai făcut acum, băieţi? întrebă îngrijorată Ammaji.
Chipul lui Mili era în flăcări. Nu numai că aflaseră că se culcase cu el, acum descopereau că era singura fată de care nu ar fi trebuit să se apropie.

Rima se uita de la unul la altul, iar chipul ei confuz se albea tot mai mult. începu să spună ceva, dar îi scăpă încă un icnet de durere. îşi apăsă mâna pe buze şi înghiţi.
Neliniştea colectivă din încăpere se îndreptă spre Rima. Respira greu, cu faţa strânsă de durere. Ammaji îi tamponă sudoarea de pe frunte cu marginea sariului.
- Samir, cheamă şoferul, trebuie să mergem la spital în clipa aceasta.
înainte să termine de rostit vorbele, Rima ţipă şi se îndoi de mijloc.
capitolul 29
- Oy hoy, ce feţe aveţi. A murit cineva? Rima stătea rezemată în patul ce arăta ca o navă spaţială. în ciuda privirii înceţoşate, burduşite cu medicamente, era o femeie uluitor de frumoasă, cu trăsături delicate şi pielea aproape la fel de albă ca a lui Samir.
Din uşă, Mili îl privi pe Samir care o cuprindea în braţe, având grijă să evite toate aparatele şi tuburile care ieşeau din ea de parcă ar fi fost o caracatiţă.
-Da, noi. Era cât pe-aci să murim. Mulţumim că ne-ai speriat de moarte.
în loc să îi răspundă, Rima îi făcu semn lui Mili să se apropie.
- Sper că ştii cât de melodramatici sunt fraţii ăştia.
Samir încercă să-i prindă privirea lui Mili, dar ea
se concentra doar asupra Rimei.
Cu o seară în urmă, când Rima intrase prematur în travaliu, Samir o întrebase pe Mili dacă dorea să stea acasă, dar aceasta spusese că prefera să-i însoţească la spital, ca să se asigure că totul decurgea bine. Fusese o

noapte lungă. Nu dormiseră, nu mâncaseră şi nu vorbiseră în timp ce aşteptau ca doctorii să oprească travaliul, căci mai erau şapte zile până să se împlinească cele treizeci de săptămâni după care copilul s-ar fi putut naşte în siguranţă.

Mili spuse o rugăciune în tăcere şi strânse mâna Rimei.

- Pot să-ţi aduc ceva? Privi spre tava cu mâncare de pe noptieră. Vrei să iei micul dejun?

- Miam, văd că ai primit desert.

Samir luă jeleul verde şi i-l întinse, dar Rima se strâmbă.

- Pune deoparte lucrul acela îngrozitor, spuse Ammaji, dându-i lui Samir peste mână. Lily aduce mâncare gătită de acasă.

-Aşadar, care e povestea? Rima ridică dintr-o sprânceană spre Samir. Care-i treaba cu haveli şi zestrea salvată şi de ce cu ajutorul zestrei lui Mili... O! O, Dumnezeule mare! Rima făcu ochii cât cepele. O, Dumnezeule, Samir, cum de nu ne-ai spus? Virat, ţie ţi-a spus?

Virat se apucă să-i maseze picioarele.

- Rima, nu ştiu despre ce vorbeşti, dar n-am putea discuta mai târziu?

-Am dreptate, nu-i aşa? Se răsuci spre Samir, a cărui privire se plimba neajutorată între Mili şi fratele lui. De ce te uiţi în jur ca un prost? Nu te va ajuta nimeni. Mai întâi fugi şi te însori, apoi ne ascunzi asta? Ce e cu tine?

Era bine că patul avea grilaj, căci Mili trebui să se ţină să nu cadă.

Rima se întoarse spre ea.

-Nu înţeleg care e marele secret. De ce nu ne-aţi spus pur şi simplu? Din cauza copilului? V-aţi întâlnit în America? O, Doamne, îl iei înapoi în America cu tine?

- Ai cam multe întrebări pentru cineva care ne-a scos neri albi azi-noante. nu crezi? De ce nu te odihneşti nilul Mili?

Virat şi Samir se uitară unul la altul.

-Arrey, de ce vă holbaţi aşa? De ce trebuia haveli să fie

-Samir are dreptate. Putem discuta mai târziu. Ar trebui să te odihneşti acum. Mili o împinse la loc în pat şi trase pătura pe ea. _
- Dar nu sunt obosită. In schimb, mi-e foame, zise Rima.
Ca la comandă, uşa se deschise, iar mătuşica Lily intră cu un recipient plin de mâncare, urmată de alte două figuri îngrijorate.
- Am vrut să venim să te vedem, Rima Bhabhi, spuse Lily şovăielnic. Sam-Sir a zis că e în regulă.
- Sigur că e. Haideţi, haideţi! Zâmbi şi le făcu semn să intre.
Ammaji luă recipientul cu mâncare de la Lily şi începu să aranjeze conţinutul pe o farfurie de inox. Mili
- Mili, i-ai cunoscut pe membrii personalului lui Samir? întrebă Rima.
Mili privi spre Samir. Avea personal? Părea stânjenit, aproape speriat, în timp ce îi cerceta faţa cu ochii prea obosiţi.
- Personal? îngână ea, cu sprâncenele ridicate.
Buzele lui se arcuiră şi păru să se relaxeze.
- Samir, de ce nu le-o prezinţi angajaţilor tăi pe soţia ta? Rima vârî o lingură de dai şi orez în gură şi le aruncă celor trei nou-veniţi o expresie plină de subînţeles.
Samir se apucă de tâmple.
- Sam-Sir, te-ai căsătorit şi nici măcar nu ne-ai spus? Cum aşa?
Bărbatul înalt şi slab, cu o cămaşă de un roşu intens şi cu părul pieptănat meticulos pe spate, părea ofensat. Apoi, arborând cel mai fotogenic zâmbet din colecţia lui, îi aruncă o ocheadă lui Mili. Sam-Sir, măcar ne prezinţi, nu?
Samir scoase un suspin exagerat.
-Mili, acesta e Javed. Javed, ea e Mili.
Mili nu se putu abţine să nu zâmbească.
- Mă bucur să te cunosc, Javed Bhai.
- Şi eu. Şi eu. Eu, şofer Sam-Sir, spuse el în engleză, deşi atât Samir, cât şi Mili i se adresaseră în hindi. Sunteţi din America, Mili Bhabhi?

- Ne-am cunoscut în America, da.
Mili simţi ochii lui Samir asupra ei, simţi intensitatea cu care se concentra asupra fiecărui cuvânt pe care îl rostea.
-Ah, acum pricep! zise Javed, tot în engleză.
-Javed. Avertismentul din vocea lui Samir era imposibil de ratat.
Dar Javed nu îl detectă şi se întoarse spre Mili ca un copil care avea un secret de împărtăşit.

- Mili Bhabhi, Sam-Sir se poartă tare ciudat de când s-a întors din America. Fix ca băiatul din Devdas. Capricios, adică aşa ca în cântecele alea foarte triste. Ştii ce a făcut azi?
-Şi, Mili, aceasta este mătuşica Lily. Ai cunoscut-o. Ea se ocupă de casă. Samir îl întrerupse pe Javed fără nici un pic din obişnuita lui finețe.
-Bună, mătuşică Lily. Mili îi întoarse zâmbetul lui Lily şi reveni la Javed.
-Aşadar, Javed Bhai, îmi spuneai ce a făcut Sam-Sir astăzi.
Javed se entuziasmă atât de tare, că uită de zâmbetul artistic.
- Arrey, Mili Bhabhi, a fost foarte dramatic. Pur şi sim-plu a coborât din maşină în mijlocul autostrăzii Mum- bai-Pune şi a început să meargă. Javed îşi arcui braţele în afară şi imită incredibil de bine mersul ţanţoş al lui Samir. Aşa de lung era ambuteiajul, făcu el din mâini, sugerând o distanţă mare, dar faţa lui Sam-Sir era şi mai lungă. Am încercat să-l opresc. Dar m-a ascultat? A luat-o din loc şi gata. A durat două ore până l-am prins din urmă cu maşina. Nu se oprise din mers. Javed îşi forfecă degetele în aer. Toţi se întoarseră râzând spre Samir, dar Mili nu putea răsufla.
- Mili Bhabhi, Javed are dreptate. De când s-a întors din America, Sam-Sir e mohorât rău. Lily făcu semnul cu degetul mare în jos şi zâmbi. De obicei, e totul pus la punct. Hainele, camera, totul la el străluceşte. Acum, nimic. Totul e împrăştiat. Scutură din mâini,

demonstrând răvăşeala lui Samir, iar în ochii lui Mili se iviră lacrimile. Samir se ridică în picioare cât era de lung.
- Mătuşică Lily, să mai păstrăm poveşti şi pentru mai târziu, bine? Rima are nevoie de odihnă. încercă să sur-prindă privirea lui Mili, dar ea şi-o feri.
Rima nu părea să aibă nevoie de odihnă, căci se întoarse către adolescenta care se ascundea în spatele lui Lily.
-Mili, ea e Poppy, nepoata mătuşicii Lily. Samir îi poartă de grijă de când era mică. S-a mutat la Jamnagar cu noi. Acum mă va ajuta să am grijă de bebeluş. Nu-i aşa, Poppy?
- Dacă Sam-Sir nu are nevoie de mine aici, atunci aş veni înapoi, spuse Poppy, cu un sâsâit puternic din pricina căruia înţelegeai greu ce spunea. îi aruncă lui Samir o privire atât de plină de adoraţie, că toate femeile din salon începură să lăcrimeze.
Trupul lui Samir înţepeni, aşa cum i se întâmpla când era copleşit de emoţie.
Cum de crezuse că îl cunoştea? Erau atâtea lucruri pe care nu le ştia despre el. Samir care o târâse la nuntă. Samir care se luase la întrecere cu ea la făcut samosa. Samir care, după ce o posedase, zăcuse năuc sub ea, într-un

abandon total. Samir care îşi asumase toată responsabilitatea pentru ceea ce se întâmplase între ei, o absolvise de vină, când, de fapt, îl dorise mai tare decât dorise ceva vreodată în viaţa ei. Pe acel Samir îl cunoştea. Fusese greu, dar pe acel Samir reuşise să-l ţină la distanţă cu mânia ei.
Pe de altă parte, acest Samir care stătea în faţa ei, cu personalul şi familia sa, cărora le îngăduia să treacă peste vrerea lui cu atâta uşurinţă, acest Samir, pe care toată lumea părea să-l iubească enorm, era mult mai primejdios decât cel care îi luase minţile. Acest Samir, cu hainele sale neîngrijite şi ochii în care răzbătea o speranţă disperată, o făcea să uite de suferinţa din ultimele luni. După toate aparenţele, se înşelase crezând că generozitatea incredibilă pe care i-o arătase, blândeţea lui înnăscută

fuseseră toate un rol cu ajutorul căruia să obţină ceea ce dorea. Nu jucase un rol, nici o clipă.
Cu nasul roşu, înghiţindu-şi lacrimile, se apropie s-o îmbrăţişeze pe Poppy.
-Bună, Poppy. Bebeluşul lui Rima Bhabhi e foarte norocos să aibă o didi ca tine.
Chipul fetei se lumină de mândrie. Atunci, Samir ştiu cu certitudine absolută că nu avea să o lase niciodată pe Mili să plece. Avea să-i arate ce însemna pentru el. Avea să o urmeze până la capătul pământului.
Ea îi cerceta atent chipul, ca şi când ar fi încercat să afle ce gândea.
„Te iubesc." Asta gândea. Voia să o rostească. Voia să i-o şoptească deasupra buzelor, în toate locurile secrete ale trupului ei. Voia să ţipe asta în faţa întregii lumi.
Pentru prima dată de când se întorsese, Mili îi susţinu privirea. în ea, frica şi speranţa se amestecau în părţi egale. Şi acel ceva pe care îl păstra doar pentru el scânteie undeva la margine. Avea să aducă licărul acela înapoi. Indiferent ce ar fi fost nevoie să facă, avea să-l aducă înapoi.
Mili se sprijini de patul Rimei şi deodată totul dispăru din faţa ochilor ei, mai puţin groaza. Lui Samir îi stătu inima în loc. Mili ridică amândouă mâinile. Avea palmele complet ude de sânge. Se întoarse spre Rima exact în clipa în care capul acesteia căzu pe spate şi întregul corp îi deveni inert.
Mili nu mai văzuse niciodată un bărbat adult plângând. Virat se prăbuşi pe bancă lângă fratele său şi plânse ca un copil. Nu mult, doar câteva momente, dar fu cel mai sfâşietor lucru pe care îl văzuse Mili vreodată. Samir îl strânse la pieptul lui şi nu spuse nimic până nu se opri. Când în cele din urmă vorbi, avea chipul împietrit, dar în glasul lui răzbătea speranţa.
-Va fi bine, Bhai.

După ce Rima începuse să sângereze, o duseseră rapid în sala de operaţii. Asta se întâmplase cu trei ore în urmă. Ceasul uriaş de lemn ticăia pe perete. Ammaji

se plimba prin sala de aşteptare, strângând în mâini un exemplar uzat din Bhagvad Geeta, în timp ce recita ver-surile în şoaptă. Din când în când se oprea ca să-şi pună mâna pe umărul lui Virat.
Mili o îndrumă spre un scaun, apoi se lăsă la picioarele ei, îi luă cartea din mâini şi începu să recite de unde rămăsese. Naani o lua cu ea ori de câte ori se îmbolnăvea cineva din sat, aşa că recitase mantra de liniştire laolaltă cu femeile încă de pe vremea când era mult prea mică pentru a şti ce însemna. Aceeaşi pace o cuprinse acum, în vreme ce vocea ei scanda silabele familiare în sanscrită.
Ammaji îşi puse o mână pe capul ei, se lăsă pe spate şi închise ochii. Virat şi Samir i se alăturară pe podea cu picioarele încrucişate şi palmele unite. Forţa rugăciunii lor comune alungă ticăitul ceasului, alungă orice altceva în afară de speranţă.
Câteva ore mai târziu, sau poate fuseseră doar câteva momente, îşi făcu apariţia o doctoriţă. Aşteptă să îşi ter-mine strofa înainte de a vorbi.
- Rima a ieşit din operaţie, îi spuse ea lui Virat, care sări in picioare. Aveţi o fetiţă. E sănătoasă, în stare stabilă.
Nimeni nu putea respira. Aşteptară.
- Rima? se încumetă Ammaji să întrebe.
Doctoriţa îl bătu pe Virat pe braţ.
-Am oprit sângerarea. Următoarele câteva ore sunt critice, dar dacă nu începe să sângereze din nou, ar trebui să-şi recapete cunoştinţa. O veţi putea vedea de îndată ce o instalează la terapie intensivă.
- Pot să-mi văd copilul?
Virat se frecă la ochi cu degetele, iar Samir îl strânse de umăr. Doctoriţa zâmbi.
-E în incubator, va trebui să stea acolo cel puţin o săptămână. Dar este o fetiţă puternică, cu nişte plămâni foarte puternici. Puteţi să mergeţi să o vedeţi împreună cu o singură persoană.
Virat şi Ammaji o urmară pe doctoriţă în afara sălii de aşteptare. In momentul în care rămaseră singuri,

Samir se prăbuşi pe un scaun şi îşi lăsă capul în mâini. Fără să se gândească, Mili se aşeză lângă el şi îi puse mâna pe braţ.

Nu trebui mai mult. Se întoarse spre ea, îşi îngropă faţa în umărul ei şi începu să tremure. îl cuprinse în braţe şi îl trase aproape. Nu vărsară nici o lacrimă, nu rostiră nici un cuvânt, căci emoţiile îi copleşeau.

- Şşt, Samir. Va fi bine. Au oprit sângerarea. Bebeluşul e bine. Ai o nepoată. O fetiţă care o să-ţi spună chacha. Samir-cfiacha. Sau ce zici de Chintu-chacfut?

El râse şi, treptat, îşi reveni. Vreme îndelungată stătu acolo în braţele ei, în timp ce Mili îi şoptea cuvinte fără şir. Cum de făcea asta? Cum avea curajul să se deschidă astfel în faţa ei la fiecare cotitură, ştiind prea bine că l-ar fi putut respinge? Că îl respinsese?

Când îi auzea vocea, când îl privea, când îl atingea, încă o durea, dar nu simţea numai durere. Mai simţea şi altceva, iar trăirea aceea îi dădea puterea să nu-l îndepărteze din nou.

Când Virat intră, văzu că Mili era aplecată peste Samir, cu obrazul pe ceafa lui, iar el stătea cu faţa în poala ei. Adormiseră astfel în sala de aşteptare. Când deschise ochii, Mili descoperi că degetele lor erau înlănţuite şi se simţi cuprinsă de un val de tandreţe. Virat îşi drese glasul. în ciuda cearcănelor de sub ochi şi a oboselii gravate pe chip, părea amuzat.

Se trezi şi Samir. Avea părul vâlvoi şi broderia de pe hurta lui Mili imprimată pe pomeţi, deasupra bărbii ne- rase de câteva zile. îi aruncă fratelui său o privire plină de atâta speranţă, că toate rămăşiţele de rezistenţă din interiorul lui Mili se dezintegrară la picioarele lui.

-Rima s-a trezit, spuse Virat. Va fi bine. Doctorul e cu ea acum. Vrei să vii să-ţi vezi nepoata frumoasă?

Samir o îmbrăţişă pe Mili şi ieşi din încăpere înainte ca ea să apuce să reacţioneze.

- Ce face? îl întrebă Mili pe Virat.

-E minunată. Vocea îi tremură de uşurare, iar lui Mili începu să-i curgă nasul. Poţi să mergi să o vezi după

ce pleacă doctorul. A întrebat de tine, să ştii. Virat luă un şerveţel dintr-o cutie şi i-l dădu. Mili, pot să-ţi spun ceva?

Mili îşi suflă nasul în şerveţel şi încuviinţă din cap.

- Când am cunoscut-o pe Rima, când m-am căsătorit cu ea, nu ştiam că eram încă însurat cu tine. Dacă nu ai fi trimis scrisoarea aceea, n-aş fi aflat niciodată. La un an după căsătorie, Ammaji a depus o petiţie la consiliul sătesc, informându-i că mariajul era ilegal. Dar bunicul nostru a retras plângerea şi nu ne-a spus niciodată. Era mare figură, ştii, bunicul nostru.

îşi amintea cât de îngrozită fusese de omul acela, cu înălţimea sa de uriaş şi încruntătura perpetuă de sub mustaţa imensă, albă ca zăpada.
-Chintu o să-ţi dea mai multe detalii, dar ideea e că bătrânul ticălos îl învinovăţea pe el pentru că şi-a pierdut fiul. Iar mijloacele prin care îl pedepsea... Ei bine, haide să spunem că dacă Ammaji nu ne-ar fi luat şi nu ar fi plecat din Balpur, e posibil ca fratele meu să nu fi supravieţuit, iar tu nu ai mai fi avut această expresie astăzi.
Lui Mili îi scăpă un geamăt. Amintirea trupului lui Samir scăldat în sudoare, zvârcolindu-se chinuit de coşmar, îi ardea în minte. îşi muşcă interiorul buzei pentru a-şi suprima un oftat, însă nu reuşi.
Virat luă încă un şerveţel din cutie şi i-l dădu.
- Fratele meu ar face absolut orice pentru mine. Şi eu mi-aş da viaţa pentru el. Singurul motiv pentru care nu te-am căutat eu este acela că avionul meu s-a prăbuşit. Am fost în comă timp de o săptămână, apoi am zăcut luni în şir.
„Cel puţin lasă-mă să-ţi explic ce s-a întâmplat, Mili."
De ce nu îl lăsase pe Samir să-i explice?
Nu îşi mai putea reţine oftatul. Virat o lăsă să plângă, dându-i şerveţele, pe care le transforma în ghemotoace umede, unul după altul.
- Biata Rima, în câte luni era când ai avut accidentul? întrebă ea.

m
O iubire neaşteptată 275
Nu era de mirare că Samir insista atât să-şi protejeze cumnata.
Virat zâmbi. Ochii lui se încreţeau exact ca ai lui Samir când zâmbea. Dar zâmbetul lui nu avea aceeaşi putere de a răsturna pământul ca al fratelui său. Apoi râse.
-Singurul om care ar pune o asemenea întrebare, după ce ţi-am spus ce ţi-am spus, este Chintu. O mângâie pe creştet şi scoase încă un şerveţel, pe care îl folosi de data aceasta pentru a-i şterge lacrimile de pe obraji. Apoi îi ridică bărbia cu degetul şi o privi direct în ochi. îmi pare rău că nu am putut eu să rezolv situaţia dintre noi. Dar, Mili, te rog să nu-l pedepseşti pe Samir pentru greşelile mele.
capitolul 30
Fereastra uriaşă încadra trupul magnific al lui Samir. Sara trimisese haine curate prin Kim, aşa că acum

purta unul dintre tricourile acelea ale lui care arătau întotdeauna ca noi. Peste tricou avea un halat albastru de spital, iar capul îi era acoperit de o bonetă albastră care îi ţinea părul crescut. Mili îl ajutase să îşi strecoare buclele dese, proaspăt spălate, sub bonetă; atingerea lor mătăsoasă o făcea să simtă şi în prezent furnicături în degete. Privirea din ochii lui cercetători îi făcea inima să-i bată anapoda şi îi transmitea scântei în pântec. Cum se simţea? Cum s-ar fi putut simţi cineva având o asemenea privelişte sub ochi? Un bărhat atât de frumos, cu o fiinţă atât de mică şi plângăcioasă. în zâmbetul lui se citea o urmă de uluire în timp ce îngâna cuvinte spre bebeluşul căruia nu părea să-i pese decât de sunetul propriei voci. Doctorul avusese dreptate. Fetiţa avea plămâni puternici. Samir o ridică astfel încât Mili să o vadă mai bine, apoi o trase la piept şi începu să o legene blând ca s-o liniştească.

era bine, părea a fi intr-adevăr o nouă zi. Mili zâmbi, dar era prea timidă ca să se mai uite la Samir aşa cum o făcuse până atunci. Spera că mama lui nu observase dorul care îi sfâşia inima. Pare aproape invincibil, nu-i aşa? continuă Ammaji. Nu mulţi oameni pot vedea dincolo de asta. Samir se întoarse pentru a le arăta fetiţa care se liniştise în cele din urmă în braţele sale, iar Ammaji îşi apăsă încheieturile degetelor pe tâmple, ca să alunge duhurile rele. Mă crezi sau nu, ţin minte cum erai la nuntă.

Mili se întoarse spre ea şi o găsi zâmbind - cu zâmbetul acela al ei ferm şi totodată blând de care băieţii săi erau fermecaţi.

- Aş vrea să o fi putut opri. Ştiu că aşa e datina, dar tu erai mai tânără decât am fost eu. Aveam şapte ani când m-au dat în căsătorie. Şi îndeajuns de ghinionistă încât să-mi vină ciclul la zece ani. Aşa că am fost trimisă la familia Rathod la zece ani. Nu ştiam decât să hrănesc vacile şi să număr banii unchiului meu, în timp ce el se holba la sânii mei care înmugureau. Tatăl lui Virat era ceva cum n-am mai văzut. Un „sa-vant", aşa îl numea familia sa. In zâmbetul ei apăru o umbră de regret. Sătenii spuneau că era blestemat de diavol. Mintea lui vedea lumea în particule, cifre şi unde electromagnetice. Asta era tot ce îl interesa. Prin urmare, l-am lăsat să mă înveţe să citesc. Devenise obsedat de mine, ardea de dorinţa de a mă educa. Eu uram asta. Am făcut-o în felul în care alte femei învaţă să gătească, disperată să găsesc o cale pentru a pătrunde în inima lui. Alte fete se ardeau

la degete, eu mi-am stricat vederea citind şi memorând. Ochelarii mei îl făceau să înnebunească de fericire, la fel cum s-ar fi întâmplat cu un alt bărbat când soţia lui ar fi îmbrăcat un nou sari. Ochelarii aceia ni l-au adus pe Virat. Ammaji îşi îndreptă ochelarii pe nas şi zâmbetul ei deveni sfielnic - genul de zâmbet pe care Mili nu şi l-ar fi imaginat niciodată pe chipul ei. Dar cine se poate împotrivi sorţii? Foamea lui nu putea fi ostoită cu un doctorat. Nu îi era de ajuns

să schimbe viaţa unei fete. Voia să meargă în America, să vadă universităţile, bibliotecile de acolo.
America mi-a răpit soţul. La început am blestemat soarta, m-am luptat cu zeii, dar, dacă ar fi murit fără să vadă ceea ce a văzut, fără să devină ceea ce a devenit, asta ar fi fost cea mai gravă nedreptate dintre toate. Şi dacă nu s-ar fi întâmplat nimic din toate acestea, nu l-aş fi avut pe Samir. Puse un deget pe geam ca şi când şi-ar fi atins fiul şi nepoata, şi Mili se trezi că îşi apăsa palma cu inima.
Când Sara l-a adus pe Samir prima dată Ja Balpur, ne urmărea pe mine şi pe Virat peste tot. Intr-o zi îl hrăneam pe Virat, iar el ne privea din spatele uşii bucătăriei, aşa că l-am chemat şi i-am dat şi lui o îmbucătură. S-a urcat la mine în poală, lăsându-mă să îl hrănesc. Altă dată l-am găsit stând lângă uşă şi ascultând când îi cântam un cântec de leagăn lui Virat, aşa că l-am aşezat lângă Virat şi i-am cântat şi lui. Intr-o zi a căzut de pe veranda din curte şi s-a rănit la genunchi. L-am bandajat şi l-am ţinut în braţe când plângea. Nu a fost nevoie de mai mult. Doar trei gesturi blânde. Ridică trei degete. Trei gesturi blânde, şi a fost al meu pentru totdeauna. Nu a mai plecat de lângă mine niciodată după asta. M-a ajutat la toate treburile. Devotamentul din ochii aceia mari şi căprui nu s-a tocit nici un moment de douăzeci şi patru de ani încoace. Samir recunoaşte dragostea şi dă fuga spre ea. Şi, după ce se prinde de tine, nu-ţi mai dă drumul. Dragostea lui e intensă şi totală. Dar nu este pentru oricine. Unora li s-ar putea părea copleşitoa-re şi ar putea-o respinge.
Mili ştia exact cât de intensă şi de completă era dra-gostea lui Samir. Patru săptămâni cu el, o noapte, şi ştia că nu ar fi putut niciodată să aparţină altcuiva. Nu ar fi putut să trăiască fără el. îşi puse şi ea degetele pe sticlă, fără a mai încerca să-şi ascundă dorinţa devastatoare.
-Asta, spuse Ammaji, privind-o pătrunzător. Oricare ar fi fost gândul care ţi-a trecut prin minte. Acela este răspunsul. Aceea este providenţa divină, beta. Restul e doar curaj şi alegere.

*

- Chiar ai adormito singur? Rima îi aruncă lui Samir o privire impresionată de pe patul ei din salon. Din fericire, nu mai era internată la terapie intensivă, se gândi el mulţumind tuturor zeilor din univers. Fusese oribil să o vadă acolo. Aici, semăna mai mult cu bhabhi a lui, relaxată şi perspicace.
- Da, asistenta mi-a spus că sunt singurul care o poate linişti când începe să plângă. Cred că s-ar putea să-l ai în faţă pe cel mai bun chacha din lume.

Virat, care îi masa picioarele Rimei, ridică privirea.

- O asistentă ţi-a spus asta, nu-i aşa? Asta înainte sau după ce ţi-ai activat farmecul personal?
- E căsătorit acum, Virat. Nu mai spune astfel de lu-cruri. Unde este soţia ta, Samir?

Samir se întoarse spre Virat, care zâmbea ca un idiot fără nici o grijă.

- I-ai spus!

Samir era copleşit de uşurare. Nu-i făcea nici o plăcere să umble ca pe ouă în preajma cumnatei sale.

-Totul, replică Virat. Ar fi trebuit să o fac mult mai devreme.

Rima îi aruncă lui Virat un zâmbet şăgalnic, iar acesta se duse şi o sărută. Folosindu-şi limba prea mult pentru un salon de spital, în opinia lui Samir. Dintr-odată, i se făcuse un dor nebun de Mili.

- Şi nu ai nici o problemă cu asta, Rima? întrebă el.

Ea îl privi cu ochii tulburi.

-Bineînţeles că nu. Erau copii, iar Virat habar nu avea când m-a cunoscut.

-Te ador. Eşti o zeiţă. Ţi-am spus asta? murmură Virat, întinzându-se iarăşi s-o sărute. Ţi-am spus, Chintu, sunt cel mai norocos ticălos de pe pământ.

- Fără îndoială, confirmă Samir, dându-l la o parte ca să-şi îmbrăţişeze cumnata.
- Du-te şi caută-ţi femeia, Chintu, asta e a mea.
- încearcă să mă opreşti.

Acestea fiind zise, se năpusti pe hol până la salonul de terapie intensivă pentru copii.

îi predase ştafeta lui Mili înainte de a merge să o vadă pe Rima. Acum Mili era înlocuită de Ammaji. Mama îui îl bătu pe obraz şi îi aruncă lui Mili o privire cu subînţeles înainte de a se duce spte nepoata sa.

Mili se înroşi. Puternic.

- Care e treaba? întrebă Sanair, dorindu-şi amarnic să îşi treacă degetele şi buzele peste obrajii ei.
- Ţi-ai mituit familia, nu-i aŞa? zâmbi ea.
Nu, Bhai nu era cel mai norocos ticălos din lume. El era acela.
-Aş faceo, dacă astfel ţi'aŞ aduce zâmbetul ăsta pe chip.
De dincolo de geam, Ammaji io arătă pe nepoata lui. în mod normal ar fi privito cil nesaţ, dar cu Mili în faţa lui, purtând hurta aceea albă strălucitoare peste blugi, cu părul bogat încadrându-i obrajii. îi era greu să se uite în altă parte. Mili flutură mâna către mama lui, iar Samir se întrebă ce se întâmplase între ele.
- Ce face Rima? se interesă ea- Putem să mergem să o vedem? Voia un raport despre micuţă.
- E puţin ocupată acum. Dar eu mor de foame. Vrei să mergem la cantină? Javed mi'a spus că au nişte samosa foarte bune.
Ochii ei scânteiară, şi nerăbdarea crescu în el ca flăcările unui dragon adormit de prea multă vreme. îi luă mâna şi se îndreptă spre lift. Ea nu se retrase, iar dragonul scoase încă un şuvoi imens de flăcări.
Dintrodată îşi dădu seam3 cât era de obosită. De două zile nu plecase de lângă eh
- îmi pare foarte rău că a trebuit să treci prin asta. Pari epuizată.
-Nici tu nu arăţi grozav, zise ea aruncându-i o privire piezişă.
- Mulţumesc.
Liftul se deschise şi intrară- Era gol. Samir se trezi rugându-se să aibă loc o pană de curent.
Ea zâmbi.

280
Sonali Dev
- Nu o lua ad litteram. Deşi, ce e cu barba asta? Aruncă o privire pătrunzătoare spre maxilarul lui; în cele din urmă, ochii i se opriră asupra buzelor.
Fiecare celulă din trupul lui sări spre ea. îşi folosi toată forţa pentru a se abţine.
- Nu ştiu. Nu am fost în apele mele în ultimul timp, aşa că nu avea rost să arăt ca şi cum aş fi, presupun. îşi trecu degetele peste falcă.
Ea înghiţi, dar nu îşi desprinse privirea.
- Mili, ce-ai făcut pentru mine, pentru familia mea - nu ştiu cum aş fi trecut prin asta fără tine. Nu ştiu cum ţi-aş putea mulţumi vreodată.
Ochii ei scânteiară un moment, apoi se îmblânziră.
- Ei bine, ştiu exact cum mi-ai putea mulţumi.
-Nu.

- Dar nici măcar nu ştii ce voiam să-ţi cer!
- Nu iau haveli înapoi, Mili.
- Nu îmi poţi da ceva atât de mare, Samir.

Liftul se opri şi coborâră. Ca prin miracol, coridorul era pustiu. Era clar ziua lui norocoasă.

-Mili. Deschise gura, apoi o închise din nou, emoţionat. Nu îţi voi putea spune niciodată cât de rău îmi pare pentru ceea ce am făcut. înţeleg că nu mă poţi ierta. Nu mă pot ierta nici eu. Dar, te rog, lasă-mă să îndrept lucrurile.

Mili aşteptă ca el să spună mai mult. Se rugă. îşi ţinu respiraţia.

Nu o făcu.

Chiar crezuse că nu îl putea ierta? Chiar crezuse că putea trăi fără el?

-Asta vrei, Samir? Iertarea mea? Nu am nevoie de haveli pentru asta. Acum ştiu că nu ai vrut ca lucrurile să iasă aşa. Bineînţeles că te iert. Eşti liber.

Se îndepărtă de el, însă o regretă imediat.

-Mili...

Pe coridor apărură trei asistente care stăteau de vorbă. încetiniră când trecură pe lângă Samir şi începură

să chicotească precum şcolăriţele. El nu păru să observe. Nu avea ochi decât pentru Mili.

Aceasta întinse mâna şi apăsă butonul liftului.

Când uşile se deschiseră, îl prinse de mână şi îl trase înapoi în cuşca metalică. Singura lui reacţie fu să ridice uşor dintro sprânceană.

-Samir, nu mai este nici o cale pentru a îndrepta lucrurile?

El făcu ochii mari. Lui Mili îi plăcea teribil să îl sur-prindă, îi plăcea enorm cum o privea când renunţa la prudenţă şi făcea exact cum o tăia capul. îşi muşcă buza şi îi zâmbi, simţind fiecare fărâmă din puterea pe care o avea asupra lui. Habar n-avea de ce îi oferise puterea aceea, dar îi plăcea la nebunie. O făcea să se simtă la fel de înaltă ca el, ba chiar mai înaltă. Făcea ca focul care îi ardea în inimă să se aprindă şi mai tare şi să-i năvălească în toată fiinţa.

întinse mâna în spatele ei şi apăsă un buton, iar liftul se opri.

- Ai vreo idee? Dorinţa îi revenise în ochi şi nu era nici pe departe atât de reţinută ca vocea lui.

Când îi atinse faţa, Mili descoperi că barba lui de câteva zile era la fel de deasă şi de mătăsoasă ca şi părul.

-Să nu-mi mai mulţumeşti niciodată pentru că am grijă de familia ta. Nu... nu simt că ar fi doar familia ta.

-Nu?

Ea clătină din cap.
-Şi nu simt că tu ai fi cumnatul meu.
O doză din aroganţa aceea minunată îi revenise în zâmbetul larg. îi luă mâna de pe faţă şi i-o duse la inimă. Bătea nebuneşte sub degetele ei.
- Nu sunt.
Ea închise ochii, cuprinsă dintr-odată de sfială.
-Mili, dacă încerci să spui ceva, spune-o. Te rog, o imploră el disperat.
-Nu pot. Obrajii i se încinseră.
- OK. Dacă nu sunt cumnat, atunci ce sunt? în vocea lui se strecură un zâmbet.
- Nu ştiu. Voia să-şi ascundă faţa la pieptul lui.

*
Samir îi ridică bărbia cu degetul, hotărând că sfiala nu-şi mai găsea locul.
- Dă-mi voie să-ţi ofer câteva variante.
Ea zâmbi. Cu ochii închişi. Cu obrajii arzându-i.
-Cel mai bun prieten pe care l-ai avut vreodată? Cineva care te iubeşte atât de mult că nu ştie ce să facă? Cineva a cărui familie l-ar ucide dacă te-ar lăsa vreodată să pleci? Răspunsul la toate rugăciunile tale? Persoana pe care ai aşteptat-o toată...
Mili îi puse un deget pe buze. Abia îl atinsese, dar inima îi bubuia de parcă i s-ar fi plimbat o turmă de elefanţi pe piept.
- Trebuie să aleg doar una?
Râzând, se aplecă şi o sărută pe pleoapele închise, pe obrajii umezi. Tânjise atâta după acea piele catifelată! Mili ieşi în întâmpinarea sărutărilor lui, iar zâmbetul i se lărgi cu fiecare atingere a buzelor. Degetele lui, înnebunite de dorinţă, desfăcură şuviţele cârlionţate din coada care îi atârna până la talie, desfătându-se cu textura lor mătăsoasă.
Mili se agăţă de umerii lui şi i se urcă pe picioare în clipa în care buzele li se regăsiră. Uitând să mai respire, Samir se abandonă plăcerii, sorbind viaţa odată cu nectarul ei. Când, în cele din urmă, îşi ridică pleoapele, văzu că în ochii ei ardea aceeaşi dorinţă nestăpânită care clocotea în venele lui. Abia reuşi să-şi amintească unde erau.
Ei nu părea să-i pese. îi ceru din ochi să se aplece spre ea, iar el se supuse, căci nu putea să-i refuze niciodată nimic. îşi înfipse degetele în părul lui, îl învălui în căldura ei necruţătoare şi, tremurând de emoţie, îi şopti la ureche:
- Eşti totul, Samir. Eşti tot ce am vrut vreodată şi mai mult decât atât. Şi te aleg pe tine. Eşti iubirea mea, li-bertatea mea, şi te aleg pe tine. îşi trecu buzele peste obrazul lui până îi găsi gura, pe care i-o sărută cu nesaţ.

Pământul îi fugi de sub picioare. Trebuia să se obiş-nuiască cu asta, se gândi Samir pe când o strângea

în braţe cu putere. Groaza de a o pierde vreodată îi mcleştă vintrele.
-La naiba cu libertatea! Nu o să te mai las să pleci niciodată.
Se auziră bătăi din afara liftului.
- Hei, v-aţi blocat? Staţi aşa, imediat vă scoatem noi de acolo.
Mili îşi dădu capul pe spate şi râse; ochii ei de onix scanteiară, cârlionţii ca miezul nopţii îi căzură în valuri pe spate, iar mirosul de iasomie îi invadă simţurile. O, da, era blocat bine de tot. Şi nu avea să lase pe nimeni să-l scoată de acolo. Niciodată.

epilog

Pe plajă, la ţărmul oceanului inundat de soarele care dispărea la orizont, se vedea un singur altar nupţial. Un rug menit să aducă noroc împodobea centrul altarului ca un bindi stacojiu. Lângă rug stăteau preotul şi cei doi miri. O hurta din cea mai aleasă mătase se întindea pe umerii lui imenşi. Un sari roşu-aprins, tivit cu broderii complicate din fir auriu, învăluia trupul ei delicat şi mlădios.
In jurul lor, în cercuri concentrice, stăteau adunaţi prietenii şi rudele, sorbind vin şi mâncând samosa.
Lata supraveghea scena din mijloc, unde fiii ei aduse-seră cele mai moi canapele pentru ea şi bunica miresei. Spre deosebire de bunica radioasă, pe obrajii catifelaţi ai tinerei se revărsau şuvoaie de lacrimi. Pieptul îi tresăl- ta de suspine. Cumnatul ei depuse un sărut pe creştetul soţiei sale şi se duse la mireasă. înlocui cutia goală de şerveţele cu una nouă şi trase cu ochiul spre fratele lui, care privea ţintă spre lacrimile iubitei sale cu o mândrie aproape absurdă.
„Unele lucruri nu se schimbă niciodată'1, gândi fratele ^mirelui.
„încă nu pot să cred că genele acelea sunt reale", gândi mirele.
„Dumnezeule mare, are cei mai frumoşi umeri din lume şi de-abia aştept să pun mâna pe el", gândi mireasa.
„Te rog, Doamne, îngăduie ca biata nechibzuită să primească lucrul după care plânge de data asta", gândi mama mirelui.
Şi îl primi.

mulţumiri

>

Scrierea primei pagini de mulţumiri trebuie să semene în mare măsură cu primul discurs pe care îl ţii la primirea unui premiu Oscar. Ai exersat în minte de atâtea ori, însă când vine momentul te simţi atât de copleşit de emoţie, încât nu ştii dacă vei fi în stare să exprimi tot ce aveai de gând.

Mi-ar plăcea să spun că în spatele acestei cărţi se află multă trudă, că drumul spre publicare a fost plin de sa-crificii şi lacrimi. Dar nu o pot face. Să scriu povestea lui Samir şi a lui Mili a fost o bucurie pură, iar drumul meu a fost presărat cu generozitatea şi susţinerea atâtor oameni, că nu voi reuşi niciodată să le pomenesc numele tuturor şi nici să le mulţumesc îndeajuns. Voi încerca oricum.

In primul rând, incredibilului meu soţ, pentru că, arătându-mi mereu că are nevoie de mine, mi-a oferit spaţiul necesar ca să-mi urmez visul. Ii mulţumesc pentru dalul delicios, pentru rufele curate şi pentru încredere.

Copiilor mei, pentru că au fost pe cât de nepreten- ţioşi te poţi aştepta să fie doi adolescenţi. Dacă mai sunt alţi copii în lume care să-i spună mamei lor: „Du-te să scrii. Ne facem nişte tăieţei Ramen“, viitorul speciei umane este luminos.

Părinţilor mei, pentru că e suficient să le dau un telefon ca să lase totul şi să-mi sară în ajutor ori de câte ori am nevoie de ei.

Prietenei mele cele mai bune, pentru că a fost nu doar cutia mea de rezonanţă, ci şi periscopul meu la Bollywood. A crezut în scrisul meu cu mult timp înainte să o facă oricine altcineva, şi acesta este cel mai preţios dar.

Primelor mele cititoare, Rupali, Kalpana, Gaelyn, Robin, India şi Jennifer, pentru cele mai rapide şi mai pătrunzătoare lecturi, şi pentru faptul că mă susţin.

Prietenei mele, avocata Pallavi Divekar, pentru că mi-a permis să o trag de limbă cu privire la legile indiene ale căsătoriei şi la funcţionarea consiliilor săteşti. Fără ea nu ar fi nici o poveste.

Surorilor mele într-ale scrisului: membrele celui mai puternic grup de susţinere, intitulat Afroditele - Robin, Savannah, Cici, India, Clara, CJ, Sarah, Ann Mărie, Denise şi Hanna -, m-au ţinut de mână absolut în fiecare zi. Asociaţiei Windy City RWA, pentru că nu a lăsat fără răspuns nici o rugăminte de ajutor. Asociaţiilor Chicago North RWA şi Golden Heart Lucky 13, pentru sprijinul lor necondiţionat, şi comunităţii RWA în general, pentru că reprezintă cel mai bun exemplu de putere feminină din întreaga lume.

Agentei mele, Jita Fumich, pentru milionul de întrebări la care mi-a răspuns şi editorului meu, Martin Biro, fiindcă a fost Momentul şi Locul Potrivit pentru mine şi m-a ajutat să debutez cu o amabilitate extraordinară, ca şi întregii echipe de la Kensington, pentru că a făcut ca totul să pară atât de uşor.

In cele din urmă şi cel mai important, dumneavoastră, tuturor, pentru că vă faceţi timp să-mi citiţi cuvintele, dumneavoastră vă datorez cele mai profunde mulţumiri. Dacă nu aţi exista, toţi aceşti oameni m-ar fi susţinut în van.

Mili Rathod nu şi-a mai văzut soţul de două decenii, adică de la vârsta de patru ani, când i-a fost promisă în cadrul unei ceremonii tradiţionale. Cu toate acestea, statutul de femeie măritată îi oferă o libertate neobişnuită. Conştientă că Mili trebuie să devină o soţie modernă, demnă de pilotul militar căruia îi este sortită, bunica ei i-a permis chiar să părăsească India pentru a studia opt luni în America. Mai trebuie doar ca soţul respectiv să-şi facă apariţia şi să ceară consumarea căsătoriei.
Samir Rathod, unul dintre cei mai celebri regizori de la Bollywood, a venit în Michigan ca să obţină divorţul fratelui său. Cu farmecul şi reputaţia lui de cuceritor, n-ar trebui să-i fie deloc greu să convingă o fetişcană credulă de la ţară să semneze documentele. Descoperă însă că Mili nu e nici naivă, nici pusă pe făcut avere. Pe nesimţite, Samir ajunge să facă parte din viaţa lui Mili, dar pare să aibă de înfruntat o dilemă insolubilă: cum poate să se îndrăgostească de o femeie care, teoretic, este cumnata lui? Şi cum să-i dezvăluie că este fratele pilotului militar pe care ea îl aşteaptă de douăzeci de ani ?
Dev Sonali şi-a făcut debutul cu acest roman devenit instantaneu un bestseller, înscriindu-se în topul celor mai bune cărţi ale anului realizat de Library Journal, Kirkus Review şi Washington Post.

-

salteaua. O dureau sânii. O durea totul - întregul trup stătea să-i plesnească de atâta încordare, dorind, aşteptând să se elibereze.
Se străduia să ajungă la orgasm, dar efortul de a păstra imaginea alb-negru în minte o trăgea înapoi. Concentrată la maximum, îşi intensifică mângâierile. Parfumul